‘Susamak dili, susmak yüreği kurutur’

EDİTÖRDEN...

Enes Cansever

Yiten Can’lar, sevgili dostlar! İki aylık yoğun bir çalışmanın ürünü ve 100 sayfadan oluşan ‘Yiten CAN’ların hayatını içiren almanakla karşınızdayız.

Böylesi bir çalışmayla temel gayemiz; her dönem farklı bir mahallenin kapısını çalan ve adeta baştan aşağı ne varsa alıp götüren zulmü; gözler önüne sermek. Bu süreçte olup bitenlere tanıklık etmektir.

Ve elbette tarihe not düşmektir, asıl amaç. Hep bir hikâye uydurdu suyu bulandıran kurt. Benzer trajediler, bir film şeridi gibi devreye sokuluyor.

Aynı klişe ve bayağı etiketler:

Vatan haini! Terörist! Memleket düşmanı!

Düşünceleri farklı ancak acı hatıraları, sürgünleri ve ayrılış türkü ve ezgileri aynı olan kitlelerden bahsediyorum. Dünyanın çeşitli yörelerine sığınmak zorunda kalanlar ve sürgün hayatı yaşayanların kaderi hep aynı.

Ya Komünist solcu ya bölücü Kürt’sün veyahut bilmem hangi uydurma iğrenç etiketle teröristsin.

Nazım Hikmet Moskova’da, Ahmet Kaya ve Yasin Öğretmen Paris’te kara toprağa düşürenler aynı kara ruhlular değil mi?

“Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin” diyecek kadar gönül kırdı bu kara ruhlular. Çarkı işletenler, her noktada icra ediyorlar karanlık emellerini... 1980’de Berfo Nine’nin kapısını çaldı, oğlu Cemil Kırbayır’ı alıp götürdü. Diyarbakır’da, Tahir Elçi’nin, İstanbul’da ise Hrant Dink’in canına kıydı.

Taybet İnan, Berkin ve Ceylan’ın canlarına kıydılar, hayatlarını çaldılar. Tarife sığmaz acılar kaldı geriye. Son yıllarda ise Gökhan Açıkkollu’nun, Mustafa Kabakçıoğlu’nun, Harbiyeli Ragıp Enes’in, Halime Gülsu’nun ve daha nicelerinin kapıları zalimce çalındı.

Nasıl bir gözü dönmüşlük ki canını Yaradan’a teslim etmiş Hatun Tuğluk’u mezarında bile rahat bırakmadı kefen soyucular.

Yusuf Pekmezci, Nusret Muğla, Ali Boçnak gibi yaşı seksene dayanmışlara acımadılar, ağır ağır ölüme gönderdiler. Bu nasırlaşmış vicdanlar, kana ve cana doymadılar. Sırtında ağlayan çocuğuyla ülkesini terk eden Esma Uludağ’ın, geride kalan milyonlara; “Allah yardımcıları olsun” dedirten çile neydi? Adaletsizliğe isyan eden, ‘ölüm orucu’yla hayatlarını kaybeden Helin Bölek, Av. Ebru Timtik, Mustafa Koçak, İbrahim Gökçe’lerin ölümünü, aynı gözü dönmüşlükle izlediler.

Göz göre göre kara toprağın bağrına gönderildiler. Bütün tepki, sosyal medyadaki “ölüyorlar!” çığlığıyla sınırlı kaldı.

Sevginin, barışın dili Hz. Mevlânâ; “Susamak ve susmak çok benzerdir. Birinde dilin, diğerinde yüreğin kurur.” derken üstte yazılan acı hakikatleri ne kadar da güzel özetler. Ama ne yazık ki bahtı kara Anadolu’daki geniş kitleler, adaletsizlikler karşısında dilsiz kesildi. Zulüm çarkı işlerken, vicdanlar ve yürekler kupkuru çöllere dönmüş durumda. Kirli ittifakın pençesinde, binden fazla CAN’ı yitirdik.

Gerçek anlamda bir paranoya yaşanıyor. Devlet denen aygıt, temel değerlerden kopmuş durumda. Acılara acı ekleniyor, dramların ardı arkası kesilmiyor. Ülkenin Doğu ve Güneydoğusu, 100 yılı aşkın bir süredir terbiye(!) ediliyordu zaten. İktidarlar geldi geçti, ama postallı, sopalı, dipçikli zihniyet hep var oldu. Fasılasız dayak, sopa, işkenceler hiç bitmedi… Gözyaşı, ölümler, sürgünler tüm hızıyla sürüyor. Dün, asit kuyuları, Beyaz Toroslar, bugün ise şeytanlaştırma, Transporterler ve kaçırmalar.

Eziyetin binbir hali...

Mezopotamya, Kapadokya ve Trakya insanı birbirine kin duyar hale getirildi.

Bu toprakları el ele vererek yurt kılanların arasına kin tohumları ekilmeye devam ediliyor.

Bu böyle. Ama asla böyle devam etmemeli elbette. Avustralyalı meslektaşımız George Donikian, Türkiye’deki zulümler için şunu demişti bize; “İyi insanlar bir şeyler yapmazlarsa, şeytanlar zafer kazanır.” Ne yazık ki, aynen böyle olmuş, böyle olmakta.

İyi insanların eli kolu bağlandı. Tertipler, tezgâhlar, entrikalarla masumlar; ülkenin haini, darbecisi ve “teröristi” oluverdi bir anda. Safderun kitleler de, bu oyuna katıldı. Ya sessizliğe büründü veya alkış tuttu.

Hâlbuki Fransız düşünür Jean-Jacques Rousseau: “Beraber ağlamaktaki tatlılık kadar hiçbir şey kalpleri birbirine bağlamaz.” der. Ne beraber ağlayabildik ne de benzer sevinçleri paylaşabildik.

Diyarbakır’ın tarihi surları kanlı oyunlara sahne olunduğunda, kapana kıstırılmış gençler, dondurucuda saklanan Cemileler, Roboski ve Ankara Garı’ndaki CAN’lar bir bir aramızdan ayrıldığında, yas tutmasını bilmeliydik beraberce.

Ege’nin karanlık sularında kaybolan bebekler için ortak yas çadırları kurulmalı ve giden CAN’ların salası hep beraber okunmalıydı. Rejimin hukuk tanımaz memurlarının işkencesine dayanamayan Kürdün garip kızı Garibe, canına kıydı zindanda.

Garibe, bir kamyonetin kasasında gitti son yolculuğuna. Cenaze aracı bile çok görüldü ama ‘Ümmet’ten tık ses çıkmadı.

Melek olup uçmuş bir yavrunun anası için ‘yuh çekildi’ meydanlarda.

Kara Efe’ye baba kucaklaşması çok görüldü. ‘Baba, baba’ iniltileriyle gözünü yumdu.

Zulümden kaçarken, Ege’de boğulan yavrularımız Gökhan, Burhan ve Nurbanu Yeni’ye cenaze aracı vermeyenler, bu gözü dönmüşlerdi yine.

Düşünün, ‘hainler mezarlığı’ diye bir ifade kalıbı duyuldu, miras kaldı bu karanlık dönemden.

Hâsılı, çocukların, kadın ve yaşlıların hayallerini yıktılar; yetmedi CAN’larına kıydılar. Yiten CAN’ları unuttursak vicdanımız kurusun, çektikleri zulümleri tarihe not düşmek ise namus borcumuz olsun.

Not: Bu çalışmada, yazıları bulunan tüm değerli kalem erbaplarına, ailelerle iletişimimi sağlayan ‘Biten Hayatlar Platformu’ Koordinatörü Murat Akkurt Bey’e, Tülay Açıkkollu, Zeynep Güneş ve Hatice Balıkçı hanımefendilere, yazıları tashih eden sevgili H. Safyürek ile Advocates For Dignity (AFD) Genel Sekreteri Kerami Göz’e, tasarımlarından dolayı Rıza Bayraktar ve Hakan Sobacı Beylere çok teşekkür ederim.

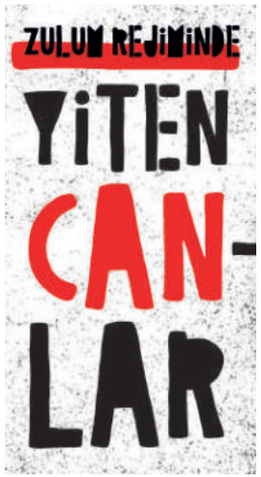

KÜNYE

Editör
Enes Cansever

Görsel Yönetmen
Riza Bayraktar

Sayfa Tasarım
Hakan Sobacı

Tashih
H. Safyürek

Kapak Tasarım
Oliver White

Danışma Üyeleri
Tülay Açıkkolu, Zeynep Güneş,
Murat Akkurt, Kerami Göl

www.yitencanlar.com

İÇİNDEKİLER

Editörden / Enes Cansever....1
Yusuf Kurt / Melek Çetinkaya....4
KHK mağdurları / Ö. Faruk Gergerlioğlu....5
Fatih Terzioğlu / Natali Avazyan....6
Tahir Elçi / Sezgin Tanrıkulu....7
Prof. Dr. Haluk Savaş / Prof. Dr. Zekeriya Aktürk....8
Şenyaşar Ailesi / Hüda Kaya....9
Taybet İnan / Bülent Keneş....10
Nur Hayat Seven / Ahmet Kurucan....11
Gökhan Açıkkollu / Tülay Açıkkollu....12
Mustafa Kabakçıoğlu / Mehmet Efe Çaman....14
Kemal Kurkut / Abdurrahman Gök....16
Ragıp Enes Katran / Elif Katran....17
Ali Boçnak / Muhsin Ahmet Karabay....18
Yusuf Pekmezci / Bülent Korucu....19
Cemile Çağırga / M. Ali Aslan....20
Sürgündeki vefatlar / Enes Cansever....22
Herkesin kendine has darbe ve işkencesi!.. /Ahmet Nesin ..24
Hainler Mezarlığı / Ümit Kıvanç....25

Feridun Maden / Süvari Öztürk 27
Fatma Görmez / Enes Cansever 28
Hatice Akçabay ve evlatları / Erhan Bozkurt 29
Nurefşan Teke / Neslihan Teke 30
Enes Ata-Mahsum Mızrak / Gökçer Tahincioğlu 31
Nesrin Gençosman / İsmet Macit 32
Deniz Poyraz / Abdülhamit Bilici 33
İbrahim-Nurdan Gündüz / Nevin Erdem 34
Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit / Prof. Dr. İsmail Albayrak 36
Ebru Timtik - Helin Bölek - Mustafa Koçak
İbrahim Gökçek / Ercan Aydın 37
Berkin Elvan / Dr. Ömer Atilla Ergi 38
Halime Gülsu / Tarık Toros 39
Mahir Mete Kul / Selahattin Sevi 40
Mir Mahir Işık - İbrahim Işık / R. Faruk Güzel 41
Esma Uludağ / Zeynep Güneş 42
Hatun Tuğluk / Levent Kenez 43
Recep Güneş / Elmas Güneş 44
Muzaffer Akkurt / Ayşenur Akkurt 45
Mevlüt Öztaş / Gülten Öztaş 46
Ferhan Yılmaz / Enes Cansever 47
Mustafa Erdoğan - Seyfettin Yiğit / Ramazan F. Güzel 48
Mehmet Tosun - Teoman Gökçe - Abuzer Kara
Ramazan F. Güzel 49
Ali Osman Karahan / Kazım Güleçyüz 50
Salih Gülen / Kemal Gülen 51
Sultan İlhan (Sevindik) / Mustafa İlhan 52
Gülsüm Coşar / Kemal Karanfil 53
İbrahim Halil Özyavuz / Yüksel Durgut 54
Keser döner sap döner gün gelir hesap döner
Memduh Bayraktaroğlu 55
Önder Ateş / Nurten Ateş 56
Halil Dinç / Nihayet Dinç 57
İsmail Ülker / Metehan Zengin 58
Mustafa Barış Avıalan / Ümit Ufuker 59
Ali Özer / Asuman Özer 60
Ahmet Burhan Ataç / Zekiye Ataç 61
Bahadır Odabaşı / Hüseyin Odabaşı 62
Medeni Arifoğlu / Feyza Arifoğlu 63
Cemal Uşşak / Cemal Uşşak 64
Bahattin Bican / Harun Tokak 65
Şerif Vatansever / Nazlı Vatansever 66
Veysel Atasoy / Sümeyra Atasoy 67
Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir
Barbaros Şansal 68
Birol Dikyurt / Adem Dumlu 69
Özgür Doğan / Seyran Doğan 70
Rukiye Öztürk / Ahmet Öztürk 71
Habib Akbaş / Selda Akbaş 72
Memnune Örer / Ali - Sümeyra Örer 73
Caner Durukan / Ebrar Durukan 74
Deniz Hakan Şen / Hüsna Şen 75
Ebubekir Altay / Zeynep Altay 76
Emin Köseler / Deniz Köseler 77
Fuat Kurt / Ülkü Kurt 78
Vahyettin (Yahya) Bayat / Prof. Dr. Salih Hoşoğlu 79
Zulümden kaçan 'Melekler' / Enes Cansever 80
Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım: Babam
Hilal Nesin 82
Cihanşah Uysal / Enes Kanter 84
Yusuf ve Sena Aksoy / Semih Yılmaz 85
Arif Özkan / Sevim Özkan 86
Feti Ün / Nurullah Albayrak 87
Havva - Naime Berra -Betül Civelek / Enes Civelek 88
Berfo (Ana) Kırbayır / Halit Esendir 89
Prof. Dr. Hakan Acar / Prof. Dr. Hüseyin Demir 90
Zeki Güven / Dr. Erkan Sezgin 91
Cafer Bayram / Recep Atıcı 92
Gökhan Yeni / Gülfem Yeni 93
Muhammed Said Aksakal / Prof. Suat Yıldırım 94
Fatih Terzioğlu / Esra Terzioğlu 95
Muzaffer Özcengiz / Mansur Turgut 96
Yrd. Doç. Dr. İbrahim Hacıbeyoğlu
Prof. Dr. Said Işık 97
Orhan Kürücü / Burhan Kürücü 98
Yazar Karaman / Eyüp Ensar Seven 98
Nurefşan Ketenci / M.Nedim Hazar 95

Müebbet cezaları onaylanınca üzüntüden Yusuf'un kemik kanseri nüksetti

YAZI **Melek Çetinkaya**
Aktivist

15 Temmuz 2016 günü 350'ye yakın Hava Harp Okulu öğrencisini terör saldırısı bahanesiyle Yalova kamp yerinden İstanbul'a yola çıkarmışlardı. 9 otobüs ve 1 helikopter dolusu askeri öğrenci, bilinçli bir şekilde darbeye karıştırılmak istenmişti. Her birinde G3 ve 40 mermi olmasına rağmen hiç kimseye silah doğrultmayan, ateş etmeyen bu askeri öğrencilerin hepsine müebbet ceza verildi. Mesela; Yusuf KURT'un da aralarında bulunduğu 60 öğrenci FSM Köprüsü'ne götürülmüştü. İlk yargılaması bu yüzden FSM dosyası adı altında yapılmıştı. 3 müebbetle yargılanıyorlardı. 8 ay sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Yusuf, tahliye olduktan kısa bir süre sonra kemik kanseri olduğunu öğrendi ve hastaneye yattı. Bel kemiğinde olan tümörler alınmıştı artık daha iyiydi. İTÜ'de mühendislik okumaya başlamıştı. Kış tatili sonrası başlamasına rağmen, büyük bir başarıyla 4. sınıfa geçmeye hak kazanmıştı. Biz Yusuf'la twitterdan tanışmıştık. Yusuf, İstanbul'da okula başladığında maddi sıkıntıya girmişti ve tweet atmıştı: "Burs vermek isteyen biri var mı?" diye. O zaman benim de yanımda bir miktar vardı gönderdim ve devam ettirdim. O, üçüncü ay gönderdiğimde "Melek Teyze artık bana para gönderme, ihtiyacım kalmadı" demişti ama ben yine de göndermiştim. Onun gurur yaparak para istemediğini düşünmüştüm. Bu arada 4. sınıfın stajı için bir işe girmişti. Stajdan ilk avansını alır almaz beni aramıştı. "Melek Teyze seni yemeğe götürmek istiyorum" diye. Yusuf'la tanışmamız böyle olmuştu.

Yusuf ve arkadaşları tutuksuz yargılanırken müebbet cezaları onaylandı. Onaylanınca üzüntüden Yusuf'un kemik kanseri nüksetti. Boynunda ortaya çıkan tümör bütün vücuduna yayılmaya başladı. Cezası onaylandığı için avukatı Meliha Hanım, infaz hakimliği ile görüşerek, hapis cezası ertelendi. Tedavisi için GATA'ya yattı. Hastaneye yatışı doğum gününe denk gelmişti. Bir pasta alarak ona sürpriz yapmıştım.

HASTA YATAĞINDA TUTSAK ARKADAŞLARINA SÜREKLİ MEKTUP YAZARDI

Yusuf günden güne erimeye başladı. Yatalak oldu. Bacaklarını, ellerini kullanamadı. Buna rağmen bilgisayar tuşlarına zorla tek tek basarak içerdeki arkadaşlarına mektup yazmayı ihmal etmedi. Onlara sürekli moral, motivasyon vermeye çalışıyordu. Arkadaşları da tabii ki Yusuf'u yalnız bırakmıyorlardı. Hatta cenazesini defnettiğimiz günden sonraki günde bile cezaevinden arkadaşlarından Yusuf'a moral motivasyon mektupları gelmişti. Yusuf çok tatlı, sevecen, iyilik dolu bir çocuktu. Hastalığı, müebbet kararı verildikten sonra çok hızlı ilerledi. Telefonla konuştuğumuzda bile inleme sesleri geliyordu acısının dayanılmaz olduğu anlaşılıyordu. Yusuf hastalığını da vefat edeceğini de biliyordu. Bir vasiyet mektubu bırakmıştı. "Ben öldükten sonra kabrime laf olsun diye gelmeyin, gelin oturun benimle sohbet edin. Mezarımı çiçeksiz bırakmayın." diye yazıyordu. Murat ve Ragıp'ın vefatından sonra Yusuf'un da bizi bırakıp gitmesi bizleri mahvetmişti. Murat ve Ragıp'a da çok üzülüyordum ama onları hiç tanımamıştım sadece resimlerinden tanıyordum. Onu hâlâ çok özlüyorum.

Hastalığı zamanında, araya pandemi girmesine rağmen yine de ziyaretine gider uzağında oturarak onunla sohbet ederdim. "Abla sadece sen gir odaya n'olursun, başka kimse girmesin, hem kendini hem beni tehlikeye atma." derdi. Eskişehir'de hastanedeydi. Yine son kez görme umuduyla gitmiştim ama doktor izin vermedi. Görüntülü konuşmamızda da çok kötü olduğunu konuşamayacağını söylemişti. Ondan sonra da 20 Kasım 2020'de vefat haberi geldi. Çektiği acı çok ağırdı. Yusuf'umuz, Murat ve Ragıp'ın yanına uçtu gitti.

Yusuf'un bir sevdiği vardı. Başka bir şehirde çalışıyordu. Yusuf'un vefatından sonra görüştüğümüzde çok ağlıyordu. Cenazeye yetişmesinin çok zor olduğunu söylüyordu. Başka şehirlerden aktarmalarla biletlerini ayarladık. Yusuf'un Harbiyeli arkadaşlarının yardımıyla cenazeye yetişti. Cenaze töreni yapılacağı alana önden Yusuf'u taşıyan cenaze aracı, arkasından ise Meryem'i taşıyan araç giriş yapmıştı. Gelin arabalarında yan yana oturacakları günü beklerken onlar iki farklı araçta ebedi hayata kadar ayrılıyorlardı. O gün kelimelerin tükendiği gündü.

Yusuf Kurt

Doğum tarihi:
08.02.1995

Vefat tarihi:
20.11.2020

Vefat sebebi:
Üzüntüye bağlı Kanser

Mesleği:
Harbiyeli öğrenci

KHK mağdurları

KHK ilan tarihi:

20 Temmuz 2016

İlan sebebi:

OHAL - hukuksuzluk

Kapsamı:

Tüm meslek grupları

20. Yüzyılda Almanya'da Yahudi olmak neyse, 21. Yüzyılda Türkiye'de KHK'lı olmak odur

YAZI **Ömer Faruk Gergerlioğlu**
HDP Milletvekili

Türkiye OHAL Döneminde anayasanın ayaklar altına alındığı hukukun rafa kaldırıldığı bir dönemi yaşadı ve bu dönem giderek ağırlaşarak devam ediyor. Anayasal ilkelerin tek adam yönetimi tarafından çiğnenmesi sonrası yoğun bir şekilde insan hakları ihlalleri oluşuyor. Yaşam hakkı ihlali, ifade özgürlüğü ihlali, din ve vicdan özgürlüğü ihlali çalışma hakkı ihlali başta olmak üzere yüz binlerce insan vatandaşlıktan hatta hayattan koparılmakta. Ülkede yaşam gittikçe cehenneme dönmekte ve nitelikli on binlerce insanımız ülkeyi akın akın terk etmekte. OHAL ilanını fırsat bilen Erdoğan iktidarı çıkardığı anayasayı çiğneyen KHK'lar ile yüz binlerce kişiyi kamu görevinden ihraç etmekle kalmadı özel sektörde çalışmasının önüne geçti, İş-Kur kurslarına kaydolmasını önledi, bankalarda hesap açma ve kredi kartı almalarını bile engellendi.

Aç susuz kalan yüz binlerce insanın sosyal yardım alması bile nefret duyguları ile engellendi. Çaresiz kalan insanların yurt dışına çıkışları anayasal seyahat hürriyetleri bile iptal edildi. Hukuk ortadan kalkınca polis devleti oluştu ve hatta bu evreyi de geçerek mafya devletine dönüşmeye başlandı. Adı uyuşturucu kaçakçıları mafya patronları ile çıkan bakanlar, alenen yolsuzluk yaptığı halde yargılanmayan yetkililer, yağma ve talan edilen hazine. Ülkeyi insan hakları politikaları açısından iflastan sonra ekonomik iflasın eşiğine getirdi. İnsan hakları ihlallerine duyarsız kalan toplumun büyük bir kesimi şu anda ekonomik felaket ile karşı karşıya kalmaktan dolayı büyük bir şaşkınlık yaşıyor. Bu şaşkınlığı yaşayanlar yargısız infazlara sebepsiz ihraçlara, hukuksuz cezalara kayıtsız kalmıştı.

Hukuksuzluğun en önemli neticesi yaşam hakkı ihlalleri ile kendisini gösterdi. Zorla kaçırılan, kaybedilen, yüzlerce insan oldu ve bunların bir kısmı aylarca gizli kamusal sorgulama merkezlerinde tutuldu. Ağır işkencelere maruz kaldılar. Kimisi aylar sonra ya emniyet müdürlüklerinde ya da cezaevlerinde aniden ortaya çıktılar. Bu ortaya çıkış bu suçların failinin kim olduğunu apaçık gösteriyordu.

Zabit Kişi isimli eski bir öğretmen ve onlarca kişi hakkında verdiğimiz işkence soru önergeleri, araştırma önergeleri, Meclis araştırma istekleri bizzat Meclis Başkanlığı ve Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu tarafından görmezden gelindi. Yusuf Bilge Tunç onlardan birisiydi ve 3 yıla yakındır ne ölüsü ne dirisi mevcut! 90'lı yıllara geriye doğru dönen Türkiye'den en vahim hak ihlallerinden sadece birkaç örnek sunduk!

Cezaevlerinde ağır bir tecrit uygulaması artarak devam etmektedir. Hukukun, adaletin kalmadığı adil yargılamanın olmadığı bir ülkede cezaevleri ağzına kadar dolar. Zalimlerin egemen olduğu bir ülkede iyi insanların yeri maalesef ki cezaevleridir! Haksız yere ağır cezalara çarptırılan masum insanlarla dolu Türkiye Cezaevleri en ağır hak ihlalleri ile meşhurdur. Son 6 ayda 30'dan fazla psikolojik ve fizyolojik sıkıntı kaynaklı ölümleri tespit ettik. Bu sayı tüm gizlemelere rağmen bizim tespit edebildiğimiz bir sayıdır ve şu anda dünya rekorudur. Buna ağır hastalığından dolayı koğuşlarda çile çeken insanlar dahil değildir! Sağlık hakkı ihlalleri bir insan olarak uğranılan en büyük hak ihlalidir!

OHAL Döneminde Türkiye cezaevlerinde rekor sayıda hamile kadın, bebekler, çocuklu anneler olmuştur. Cezaevinde doğum sancıları çekip, hastaneye son anda yetiştirilen kadınlar, doğum sonrası hemen cezaevine götürülen anneler ve düşük tehdidi olmasına rağmen tutuklanıp bebeğini kaybeden kadınlar çok ağır insani dramlara neden olmuştur. Anne baba tutukluluklar hakkında yasal bir düzenleme teklifi bizzat iktidar partisi tarafından engellenmiştir. Zalimlik ve vicdansızlıkta had safhaya ulaşan iktidarın suçları saymakla bitmez. Ege ve Meriç'te zulümden kaçarken hayatını kaybeden, bebekler, çocuklar, kadınlar, yaşlılar unutulmaz hüzün öyküleridir! Sadece KHK'lıyı değil eşini ve çocuklarını da hedef alan ve nesli kurutmayı amaçlayan uygulamalar bir soykırım pratiğini göstermektedir. 20. Yüzyılda Almanya'da Yahudi olmak neyse, 21. Yüzyılda Türkiye'de KHK'Lı olmak odur.

Kardeşçe yaşamak andımız, birbirimizi sevmek marşımız olsun

YAZI **Natali Avazyan**
Aktivist

Mağdurların sesi olan Arlet Natali Avazyan, sesi olmaya çalıştığı insanların dinini, kimliğinin, ırkının hiç bir önemi olmadığını anlattı. Avazyan, 21 ay Silivri Cezaevi'nde kaldıktan sonra 4. evre mide kanseri teşhisi konulan yönetmen Fatih Terzioğlu'nin cezaevi sürecinde ve sonrası büyük destek verdi. Terzioğlu'na 25 Haziran 2020 tarihinde mide kanseri teşhisi konmuştu. OHAL mağduru Terzioğlu gecikmiş teşhis ve tedavinin kurbanı oldu. İnfaz ertelemesi de gecikti, çıktı ama çok geçti. Natalia Avazyan, Terzioğlu'yla ilgili ilk nasıl hangi şartlar altında tanıştığını anlattı.

Duygu ve düşüncelerini şöyle anlatıyor mağdurların sesi, mazlumların nefesi Natalia Avazyan:

Canım, Fatih'in biricik eşi Esra bir video ile ulaştı bana…

Yaşanılan sıkıntılardan, uğranılan haksızlıklardan Fatih kanser olmuştu bile…

Destek istediler benden.

Ben de elimden geldiğince yardım edeceğime dair söz verdim ve Twitter'da hemen gündem oluşturduk.

Hiçbir suçu olmadığı halde bir insan, hem de bu kadar hastayken mahpus olamazdı.

Twitter'da yetkililere sesimizi duyurmaya çalışırken bir taraftan da ben bize bu konuda yardımcı olabilecek insanlarla iletişime geçmeye başladım. Aldığım bir haberle hemen sevinçle telefonuma sarılıp eşi Esra'yı aradım.

Fatih'in en geç cuma gününe kadar tahliye olacağını öğrenmiştim. Esra çok sevindi, inanamadı bu kadar hızlı olabileceğine. Cuma gününü sabırsızlıkla bekliyorduk ve o gün gelmişti, akşam saatlerinde.

İnsanlar birbirinin hatırasıdır derler.

Evet, hatırasıyız biz birbirimizin.

Şu süreçte biriktirdiğimiz hatıralar bini aştı. Birbirimizi daha da yakından tanıdık.

İnsanlara, sadece kendi mahallesi için değil de karşı mahalle için de ağlayabileceğini gösterdik. Kendi yaramıza şifa ararken başka insanların da yarasının olduğunu fark ettik. Dilerim ki bu günler bir an önce geçsin, gitsin. Kaybettiklerimiz bizimle birlikte hep hatıralarla yaşasın.

Dedim ya.. Hatırasıyız birbirimizin.

Kolay kolay ölmez hatıralar, bulaşır.

Eşe, dosta, toruna, çocuğa, yeğene…

Ve bir daha hiçbir nesil görmesin böyle bir zulmü. Kardeşçe yaşamak andımız, birbirimizi sevmek marşımız olsun.

Bu zulüm, bu dertler, kederler.

Bu son olsun, bu son olsun…

Fatih Terzioğlu

Doğum tarihi:
03 .11.1980

Vefat tarihi:
08.24.2020

Vefat sebebi:
Cezaevi - Kanser

Mesleği:
Yönetmen

Tahir Elçi

Doğum tarihi:
01 Ocak 1966

Vefat tarihi:
28 Kasım 2015

Vefat nedeni:
Suikast

Mesleği:
Avukat

‘Bu mücadelenin yolcularını öldürerek sindiremeyecekler’

YAZI **Sezgin Tanrıkulu**
CHP Milletvekili - Avukat

Diyarbakır Barosu Başkanı olan Tahir Elçi, yakınlarını ‘faili meçhul’ cinayetlerde kaybeden ailelerin avukatlığını yapıyor, çatışmalı dönemlerde hukukun üstünlüğü için mücadele ediyordu.

İnsan Hakları Savunucusu Avukat Tahir Elçi, 28 Kasım 2015 günü, sokağa çıkma yasağı ilan edilen Diyarbakır’ın Sur ilçesinde Dört Ayaklı Minare önünde kurşunlanarak katledildi. Cinayetle ilgili 3’ü polis 4 sanığın yargılandığı davanın ilk duruşması cinayetten ancak 5 yıl sonra görülebildi.

FAİLİ MEÇHULLERİN AVUKATIYDI

Elçi, Diyarbakır Barosu Başkanıydı ve uzun yıllardır faili meçhul cinayet davalarına bakıyordu. Cizreli’ydi. Yakınlarını ‘faili meçhul’ cinayetlerde kaybeden ailelerin avukatlığını yapıyor, çatışmalı dönemlerde hukukun üstünlüğü için mücadele ediyordu.

Tahir’in ölüm olayını duyduğumda uçaktaydım. İstanbul'dan Ankara’ya TBMM'ye Genel Kurul görüşmeleri için gidiyordum.

Stajyerim Yunus Muratakan “Tahir Abiyi vurdular” demişti.

Muratakan; 5 Yaşındayken Lice yakılırken kamu görevlilerine parmak sallayan, basına demeç veren ve kendisinin de mağdur olduğu o dosyada daha sonra avukat olarak İzmir'de Lice davasında 8 saat boyunca esaslı bir savunma yapan kişidir.

İlk hissettiğim ve paylaştığım cümle, "Kendim ölmüş gibiyim".

TBMM'ye Genel Kurulunda OHAL yasakları ile ilgili bir konuşma yapacaktım, o konuşma için de Tahir'i akşam aramış ve OHAL yasaklarıyla ilgili bilgi ve görüşlerini almıştım. Aradan 24 saat geçmeden ölüm haberini aldım.

Tahir’i öğrenciliğinden itibaren tanıdım; tarif edilemeyecek biçimde kendine özgü bir insandı, arkadaştı, hukukçuydu ve insan hakları savunucusuydu.

HEM AVUKATIM OLDU HEM AVUKATLIĞINI YAPTIM

Yeri geldi avukatlığını yaptım, yeri geldi avukatım oldu. Kendisini faili meçhul cinayetlerin ortaya çıkarılmasına adamıştı ve ağır insan hakları ihlalleriyle ilgili çalışmalar yapıyordu.

Faili meçhul cinayetlerin ve zorla kaybettirilmelerin, faillerinin yaşayan kâbusu oldu. İğneyle kuyu kazar gibi davalarının fikri takipçisiydi. Vazgeçmezdi ve asla pes etmezdi. Tam da bu nedenle emeğini, bilgisini, mücadelesini en yetkin bir biçimde sunduğu zamanda dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun deyimiyle "Bir siyasal suikast" ile bizden aldılar.

Diyarbakır Barosu kuruluşundan itibaren halkının yanında oldu, halkının davasını savundu ve bu konularda çok ağır bedeller ödedi. Tahir’in daha bu ülkenin mazlumları için, insanlık onuru için, demokrasi ve özgürlükler için yapacağı sayısız katkı vardı. Kendisi de her zaman bunun bilinçle hareket ediyordu.

TAHİR’İ ÖLDÜREREK, BU MÜCADELENİN YOLCULARINI SİNDİREMEYECEKLER

Onlarca avukat, hak savunucusu yetiştirmiş, işini büyük bir titizlikle yürütmüş, sayısız olayın tanığı, mağduru olmuş, üstelik tüm bunları çok genç yaşına rağmen gerçekleştirmiş olan Tahir, Diyarbakır Barosu’nun tarihi boyunca verdiği sayısız bedelden en ağır olanıydı.

Diyarbakır Barosu’nu ve orada insan hakları mücadelesi yürüten avukatları yakından tanıyan birisi olarak söylemeliyim ki, Tahir’i öldürmüş olmakla bu mücadelenin yolcularını sindiremeyecekler.

Aksine, baronun o misyonu her gün daha da güçlenerek avukatlar tarafından sürdürülüyor ve sürdürülmeye de devam edilecek.

Elbet bütün bu olanların hesabını adil bir biçimde soracağız Sevgili Tahir.

‘Burada öleceğim, herkes bunun sebebinin kimler olduğunu bilecek’

YAZI **Prof. Dr. Zekeriya Aktürk**
Üniversite arkadaşı

Her gün ölüyoruz. Ölenle de ölmüyoruz. Hayatımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz. Bir süre üzülüp ağlıyoruz, sonra unutuyoruz.

Haluk kardeşim 30 Haziran 2020’de aramızdan ayrıldı. O, KHK zulmüyle mücadelenin sembolü oldu.

İyiliğin üstün gelmesi için kötülükle mücadele eden örnek insanları anmalı ve çoğaltmalıyız. Bu açıdan Haluk Hoca’nın mücadelesine iyi bakmak gerekir.

O EN ZOR ŞARTLARDA ZULME VE ZALİME DEYDAN OKUDU

Korkmadı. Haluk Hocanın bu sembol sözü çok önemli: “Memleketimi bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim. Burada öleceğim ve herkes bunun sebebinin kimler olduğunu bilecek”.

Vefat etmeden birkaç gün önce yanında olan bir arkadaşım huzur içerisinde olduğunu söylemişti. Ölüm döşeğinde dahi zulme karşı mücadele mesajları vermesi ayrıca manidardır. “Bunu kimlerin yaptığını herkes bilecek” demişti. Eğer şüphesi olan varsa söyleyeyim: Bunu yapanlar özelde tek tek politikacısından amirine ve memuruna, en tepeden en aşağısına kadar bu istibdat döneminin figürleridir. Genel anlamda da 85 milyonun içindeki bütün din ve milliyet tüccarlarıdır.

Haluk Hocayı anlatmak için sempozyumlar yapılmalı, belgeseller çekilmeli.

Cezaevinde yazmaya başladığı hatıralarını bana tashih ettirmişti.

Tedavisinin bilerek nasıl geciktirildiğini, eski iş arkadaşlarının siyasi çıkarlar uğruna kendisine nasıl düşmanca davrandığını, tıbbi ahlakın kabul edemeyeceği utanmazlıkları yapan meslektaşlarını isimleriyle anlatıyordu o hatıralarda.

Prof. Dr. Haluk Savaş’ın benim için önemli olan birkaç yönünü daha paylaşayım:

O bir dost idi. Son istibdat döneminde gerçek dost sahibi olmanın ne kadar zor ve önemli olduğunu gördük. Hastalığına rağmen başkalarının dertleriyle ilgilenirdi. Rahatsızlığı sırasında, Antep’te ziyaretine gitmiştik. Başarılı ve nam yapmış bir psikiyatri profesörü olarak ekonomik durumu çok iyiydi. Evindeki hal hatır faslından sonra, üniversitelere başvurduğumu ama kabul edilmediğimi, şimdilik evimin balkonunu ofis yaptığımı, orada danışmanlık ve tercüme işleriyle meşgul olduğumu anlattım. Durumuma çok üzüldü ve “Hele bak, bu ülkenin profesörlerine reva gördüğü yaşantıya bak. Bilime ve alime saygı duymayan milletin sonu nasıl olabilir ki...” dedi ve cebindeki bütün parayı çıkarıp zorla benim cebime soktu. “Zekeriya’cığım, burada ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bu parayı bana iyilik yapmak için kabul et. Biliyorum, sen kanaatkârsın; ihtiyacın olmayabilir ama benim sana iyilik yapma ihtiyacım var” demişti. Beni ağlatan, unutamadığım bir hatıradır...

O bir mücadele insanıydı. Mücahit arayanlar onun hayatına baksın. Haluk Hoca’yı üniversite yıllarından beri tanıyorum. O öğrenciyken de doğru bildiklerini açıkça söylemekten çekinmez, mücadele ederdi. Hakkın hatırı âlîydi onun için. Kimsenin hatırı için Hakkın hatırından vazgeçmezdi. Vefatına kadar da birçok insana ilham kaynağı oldu. Yaydığı enerji güçlü bir çekim alanı oluşturuyordu. KHK platformları Prof. Dr. Haluk Savaş adını bir vefa olarak taşımaya devam ediyor. Bu istibdat dönemi bittiğinde ve Türkiye’ye huzur geldiğinde de adı yaşatılacaktır.

O bir insan tutkalıydı. KHK zulmü ile mücadelede her kesimden insanın bir araya gelmesinde onun bakış tarzının etkili olduğunu düşünüyorum. Bir taraftan inancını ve değerlerini korurken diğer taraftan hak arayışında kimseyi ötekileştirmiyor, her düşünceye ve yaşam tarzına saygı duyuyordu. KHK platformlarında gördüğüm bu birlikte yaşama kültürü bana gelecek adına da ümit vermektedir.

O bir bilim insanıydı. Alanının en iyilerindendi. Genel geçer bir nasihattir: Hoşunuza giden bir iş yapın ve yaptığınız işte en iyi olun. Haluk Savaş’ın bilimsel atıf sayılarına bakarsanız bunu siz de teyit edeceksiniz. Ömrünün son yıllarında akademik üretim imkanlarının olmamasına ve vefatının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen bilimsel eserlerine yapılan atıf sayısı 6 binin üzerindedir. Bir karşılaştırma yapabilesiniz diye söyleyeyim, Türkiye’de halen aktif görevde olan profesörlerin, hatta dekan, rektör, YÖK başkanı olan kişilerin yüzde 99’unun atıf sayıları daha düşüktür.

Sonuç olarak, Haluk kardeşimin bana zamanında dediği gibi ben de ona seslenmek istiyorum: “Haluk Hocam, seni insanlığın evrensel değerlerine sahip çıkan bir insan olarak tanıdım. Zulme karşı mücadelenizin şahidim. Şimdi inancının vadettiği cennette olduğunu kuvvetle ümit ediyorum. Yine de kendi manevi ihtiyacımdan dolayı sana hergün dua ediyorum.”

Prof. Dr. Haluk Savaş

Doğum tarihi:
2 Mart 1966

Vefat tarihi:
17 Ocak 2021

Vefat sebebi:
Kanser

Mesleği:
Akademisyen

Esvet Şenyaşar
Baba

Celal Şenyaşar
Oğlu

Adil Şenyaşar
Oğlu

Katliam tarihi:
14 Haziran 2018

Adalet nöbetinin sembolü; Emine Ana...
Eşi ve 2 oğlu kurşunla, diğeri rejimin adaletsizliğiyle öldürüldü

YAZI
Hüda Kaya
HDP Milletvekili

Şanlıurfa'nın Suruç ilçesinde, kendi hallerinde yaşam mücadelesi veren Mezapotamya'lı Şenyaşar ailesinin dramını dünya, bir kadının direnci - direnişi ile tanımış oldu.

Eşi ve çocuklarıyla yaşıyordu. Oğulları Suruç'ta manifatura dükkânı işletiyorlardı. Sözleşmeli öğretmenlik yapan oğlu Ferit de işinin haricinde kardeşlerine destek oluyordu. 2018 Bayram arifesiydi. Genel seçimler de 24 Haziran'da yapılacaktı. Seçim kampanyaları hızlanmıştı ama siyasetin tepesindekilerin her geçen gün artan nefret dili de dalga dalga toplama sirayet ediyordu. Suruç'ta da iktidara sırtını dayayan yasal veya yasadışı güçlerden cesaret alanlar, halkın üzerinde despotça dayatmalar yapıyor, kendilerinden başka bir iradenin ortaya çıkmasını istemiyorlardı.

Suruç küçüktü, herkes birbirini tanıyordu. AKP Urfa Milletvekili İbrahim Halil Yıldız da bölgede ailesi ve aşiretinin desteğiyle seçim kampanyalarını hızlandırmıştı. Bayram arifesi fırsat bilen AKP'li Vekil'in akrabaları esnafları dolaşıyorlardı. Şenyaşar ailesinin oğullarının işlettiği dükkâna da geldiler. Şenyaşar ailesinin siyasi duruşunu biliyordu. Gerilimli ziyaret esnasında Yıldız ailesini iyi bilen Şenyaşarlar "Buradan size oy moy yok" dedi.

AKP'Lİ ZORBALAR ŞENYAŞAR'LARIN İŞ YERİNİ SOPAYLA BASTI

Güç ile şımaranlar kendilerinden başkasına tahammül edemiyorlardı. Dükkândan çıkan kalabalıktan bir grup bir süre sonra ellerinde sopa ve silahlarla dükkâna geri dönerek saldırdılar.

Kamera görüntülerinde Milletvekili Halil Yıldız'ın ağabeyi Mehmet Yıldız silahını Ferit ve Fadıl Şenyıldız'a doğrultmuştu. Yeğen İbrahim Yıldız'a üç el ateş etmişti. Mehmet Yıldız ve Şenyaşar ailesinden yaralılar hastaneye kaldırıldılar. Mehmet Yıldız hastanede öldü.

Yıldız ailesinin yakınları ambulans ve sedye üzerindeki yaralı Şenyaşar fertlerine uzun namlulu silahlarla saldırdı. Evlerinde olan baba Esvet ve anne Emine Şenyaşar olaydan haberdar edildikten sonra hemen hastaneye koştular. Olan bitenden haberleri yoktu. Gözü dönmüş Yıldız ailesinin fertleri ve Milletvekili korumaları hastaneye giren babaya da saldırmış ve doktorları da tehdit etmişlerdi. Emine Şenyaşar, eşinin linç edilerek katledilmesine şahit olmuştu.

AMBULANS ŞOFÖRÜNÜN DİKKATİ

Celal Şenyaşar'ı 17 kurşunla, Adil Şenyaşar'ı ise 6 kurşunla katledilmişlerdi. Ferit Şenyaşar ise mucize eseri mermi sıyrığıyla kurtulmuştu.

Fadıl ambulansta bekletilmişti. Fadıl, ambulans şoförünün dikkatiyle Balıklıgöl Devlet Hastanesi'ne götürülmüş, bunu öğrenen Yıldız ailesi onu da öldürmek üzere yola çıkmıştı.

Şanlıurfa Balıklıgöl Hastanesi'ne haber verildi, hastane yetkilileri alelacele Fadıl'ı başka bir ambulansla Diyarbakır'da bir devlet hastanesine nakletti. Ağır yaralanan Fadıl Şenyaşar tutuklanarak tedavisine cezaevinde devam edildi. Üç yıl sonra 2 Nisan 2021 tarihinde Malatya 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 7'nci duruşmasında Fadıl Şenyaşar'a 37 yıl 9 ay, Enver Yıldız'a ise 18 yıl hapis cezası verildi.

YILDIZ AİLESİ, EMİNE ANANIN EŞİ VE İKİ EVLADINI VAHŞİCE KATLETTİ

Emine ana, eşi ve iki evladı da vahşice katledilmişlerdi. Diğer oğlu Fadıl Şenyaşar ağır yaralıyken hukuksuz bir şekilde tutuklanmıştı.

Ailesinin katilleri olan Yıldız ailesinden 23 kişi elini kolunu sallayarak Suruç'ta geziyorken, o adalet için yaz kış demeden Urfa Adliyesi önünde sesini hepimize duyurmaya çalışıyor. Ağıtlarla mezarın toprağını kazdığı görüntüler vicdanlara dokunmuştu.

Hukuksuzluklar karşısında çaresiz kalarak olayda yaralı kurtulan oğlu Ferit ile birlikte 8 Mart 2021'de Urfa Adliyesi önünde adalet nöbetine başladıklarından bu yana defalarca gözaltına alındılar.

Emine anada çok ağlamaktan yüzde yetmiş görme kaybı başladı.

Annesiyle birlikte Urfa Adliyesinde nöbet tutan Ferit Şenyaşar, "Ölümden daha acı bir durum yaşıyoruz. Zulüm yaşıyoruz. Bu zulüm ise yargı eliyle yapılıyor. Bize ikinci katliam yargı eliyle yapılıyor.' diyor.

Hukuk tersinden işlemeye devam ediyor yurdumuzda ve katiller ellerini kollarını sallayarak dolaşırken ailesi katledilen Emine Ana'ya Milletvekili Yıldız'a hakaret ettiği gerekçesiyle dava açılıyor. Şenyaşar ailesinin feryadını Ankara duymadıysa da uluslararası kamuoyunda yankı buldu. Kişi ve kurumlar Urfa'da nöbetine destek veriyor.

Taybet Ana: 11 Çocuk… 10 Kurşun… 7 Gün - 7 Gece…

YAZI **Bülent Keneş**
Gazeteci - Yazar

Tarihte ilk devletler diğer bazı sebeplerin yanı sıra ortak tehditlere karşı kolektif güvenlik ihtiyacını gidermek üzere kurulmuş yapılar şeklinde ortaya çıkmıştır. Modern zamanlarda da devletin en asli görevi vatandaşlarının can güvenliklerini korumak olmuştur. Peki bir devlet, şu ya da bu şekilde gücü ele geçirerek çeteleşmiş yoz yöneticilerinin elinde tipik bir zulüm ve terör aparatına dönüşürse vatandaşın hali nice olur? Bu sorunun cevabı Taybet Ana'nın hazin sonunda yatıyor.

EVLATLARI, KURT-KUŞ YEMESİN DİYE BAŞINDA BEKLEDİLER

Ölümü devlet kurşunuyla yürek parçalayıcı bir şekilde olmasaydı şayet, Taybet Ana varlığından, adından, yaşından ve yaşadıklarından asla haberimiz olmayacak milyonlarca gariban ve çilekeş Kürt anasından sadece biri olarak bu dünyadan geçip gidecekti. Türkiye, şayet harâmî despot bir gürûhun zulmü altında olmasaydı Taybet Ana, gündelik azığı olan yokluğu şükürle, fukaralığı kanaatle, garipliği sükutla, çileleri sabırla sarmalayıp kıyıda köşede kalmış kendi küçük dünyasında Allah'ın bahşettiği ömrü sessiz sedasız yaşayıp gidecekti. Ne esef vericidir ki, sessiz sevgilerini dilsiz hüzünleriyle bezeyen sevdiklerinin başucunda bekleşip edecekleri son vedayı bile Taybet Ana'ya çok gördüler. Acısıyla tatlısıyla yaşayacağı hayatı yarım bıraktılar…

Ahmet Davutoğlu'nun Başbakan, Recep Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı koltuğunda oturduğu terör devletinin asla unutmamamız gereken bu elim cinayetini kısaca hatırlayalım:

Kürt sorununun barışçıl çözümüne dair 2012 yılında başlayan müzakereler, derin devlet çeteleriyle anlaşan Erdoğan, 2015 yazında sona erdirdi. Sur ve Nusaybin gibi bin yıllık Kürt şehirleri de dahil olmak üzere onlarca Kürt şehri aylar boyunca ağır silahlarla, tank ve toplarla kuşatma altında tutuldu. Yüzbinleri bulan sivil halk aç-susuz ve perişan bırakıldı. Cizre'de iki binanın bodrumunda 100'den fazla insan yakılarak katledilirken bazı yerleşim yerleri adeta haritadan silindi. Toplamda yaklaşık bin 500 insan öldü, 2 milyona yakın insanın hayatı cehenneme çevrildi. Ama tüm bunların arasında öyle bir vaka vardı ki, yaşanan zulmün sembolü haline geldi: Taybet Ana.

ZULMÜN SEMBOLÜ:

Elli yedi yaşındaki 11 çocuk annesi Taybet İnan, Şırnak'ın Silopi ilçesinde 14 Aralık 2015 günü ilan edilen sokağa çıkma yasağının beşinci gününde sadece 10 devlet kurşunuyla öldürülmekle kalmamıştı, çocuklarının gözleri önünde katledilen Taybet Ana'nın cansız bedeni sokak ortasında 7 gün 7 gece boyunca bırakılarak kurda kuşa öylece teslim edilmişti. Kayınbiraderi Yusuf İnan'ın (53) Taybet Ana'nın cesedini alma çabası da devlet kurşunlarının hedefi olup öldürülmesiyle sonuçlanmıştı. Olup biteni dehşet içerisinde izleyen çocuklarına ise annelerinin sokak ortasındaki cesedine 7 gün boyunca uzaktan göz kulak olmak kalmıştı. Öldürüldükten 7 gün sonra cesedi morga kaldırılan Taybet Ana'nın çilesi bununla da bitmemiş, defnedilmesine ancak 23 gün sonra müsaade edilmişti. Cenazesine ise sadece birkaç kişinin katılmasına izin verilmiş, eşinin ve 9 çocuğunun son görevlerini yerine getirmelerine müsaade edilmemişti. Benzer devlet cinayetlerinde olduğu gibi; bu cinayetin de üstü hızla örtüldü.

Dilleri dahil en temel hak ve özgürlükleri gasp edilmiş olan Kürt halkının asırlık trajedisinin bir sembolü haline gelen Taybet Ana'nın korkunç akıbeti, azıcık vicdanı olan herkesin yüreklerini sızlatırken, çocuklarının acı dolu isyanını ise oğlu Mehmet İnan şöyle dile getirmişti:

"Annem tamı tamına 7 gün sokakta kaldı… Hiçbirimiz uyuyamadık, köpekler gelir, kuşlar konar diye. O orada yattı biz 150 metre ilerisinde öldük… Bir insan bir insana ne kadar acı çektirebilirse devlet de bize 7 günde bunu yaptı. Tam 7 gün annenizin cenazesi sokak ortasında kalınca insan çok iyi olamıyor, insan kalamıyor… Gözleri açık kalmıştı annemin, yüzü eve dönük, ayakları toplanmış, belli ki bir takat gelsin diye çabalamış. Benim annemi… Siz benim annemi öldürdünüz…"

Apaçık bir zulüm ve terör devletine dönüşen Erdoğan rejimi, tıpkı adının anlamı "iyilikler, güzellikler" olan Taybet Ana'yı hunharca katlettiği gibi ülkedeki tüm iyilikleri ve güzellikleri tek tek yok etmeyi halen sürdürüyor.

Taybet İnan

Doğum tarihi:
1958

Vefat tarihi:
18 Aralık 2015

Vefat sebebi:
Polis kurşunuyla ölüm

Mesleği:
Ev hanımı

Nur Hayat Seven

Doğum tarihi:
80 Yaşında

Vefat tarihi:
17 Ocak 2021

Vefat sebebi:
Gaybubet-Hastalık

Mesleği:
Ev hanımı

YAZI **Ahmet Kurucan**
İlahiyatçı - Yazar

Oğlunun bile aylar sonra öğrendiği şehrin ücra bir köşesinde defnedildi!

Takvimler 17 Ocak 2021 Pazartesi'ni gösteriyor. Ülkemizden 10 bin km uzaklıkta damarlarımızdaki her bir damla kanın duyduğu vatan, anne-baba, eş-dost-akraba ve arkadaş hasretini yeniden yaşamaya başlayacağımız sabahın erken saatlerinde bir vefat haberi ile uyandık. Hocaefendi'nin ablası dünya sürgününü tamamlamış ve ahiret yurduna göç etmişti. Nerede mi?

Doğduğu Korucuk köyünde, büyüdüğü Alvar köyünde, gençlik zamanlarını yaşadığı Erzurum'da ya da yaşlılık döneminde taşındığı Turgutlu'da değil. Ya nerede? Kimselerin bilmediği, hapisten çıkan büyük oğlunun bile aylar sonra öğrendiği büyük bir şehrin ücra bir köşesinde. 7 yıl olmuştu böylesi bir hayat yaşamaya başlayalı. Zalim devletin zulmünden kaçıyordu. İşkencenin sıradanlaştığı polis karakollarından ve polislerden kaçıyordu.

Önüne konan boş dosyalara bile 6 yıl 3 ay diye başlayarak cezalar öneren savcılardan kaçıyordu. Savcının emirber neferi gibi hareket eden 'siyasetin köpeği' hakimlerden kaçıyordu.

Yıllar ve yıllar boyu elinden gelen her türlü izzet ü ikramı yaptığı, nice nice iyiliklerde bulunduğu komşularından kaçıyordu.

ÖMRÜ MADDİ VE MANEVİ IZDIRAPLA GEÇTİ

İyi ki de kaçıyordu ve kaçabiliyordu. Halbuki 80'ine dayandığı bu yıllarda tam da dinginliğe ihtiyacı vardı. Ömrü maddi manevi istiaplarla geçmişti zira. Yüzündeki kırışıklıkların her biri yılların verdiği yorgunluğun izini üzerinde taşıyordu. Kronik hastalıkları sürekli doktor gözetimi altında bulunmasını gerekiyordu.

Günde üç öğün avuç avuç kullandığı ilaçlar zaten bunun ispatıydı. Ama heyhat!

Ne yapmıştı bu 80 yaşındaki kadın?

Neydi suçu ki bir eşkıya gibi takip ediliyordu devletin güvenlik kuvvetleri tarafından?

Polisi, jandarması, istihbaratı, savcısı, hakimi neden el ele vermişti?

Devleti mi yıkacaktı? Topluma mı bir zarar vermişti? Birisini mi öldürmüştü? Kamu malından mı çalmıştı? Hırsızlık mı yapmıştı? Rüşvet mi almıştı?

Görevini kötüye mi kullanmış ve onu devlet, millet aleyhine olacak şekilde suistimal mi etmişti? Uyuşturucu mu satmıştı? Kaçakçılık mı yapmıştı? Gerçekten ne yapmıştı da böylesi amansız bir takibin muhatabı olmuştu?

Bunları yapsaydı böyle takip edilir miydi?

Tabii ki hayır. Bunların hiç birini yapmamıştı. Yapsaydı böyle takibe maruz kalmazdı.

RABBİM ALLAH DEDİĞİ İÇİN

Aksine o, ömrünü Allah'ın rızasını kazanma istikametinde geçirmişti. Kur'an'ın çizdiği sınırlar onun kırmızı çizgisiydi. Peygamber sünneti hayatının olmazsa olmazıydı. Alnı secdeden kalkmayan, dilinden duası dur olmayan bir insandı. "Rabbim Allah" diyor ve başka bir şey demiyordu. Ama bütün bunlara rağmen kendisinin bile bilmediği, anlatıldığında da anlamadığı ve anlam veremediği çok büyük bir suçu vardı. Bu suç, onu katil olmaktan, hırsızlık yapmaktan, rüşvet almaktan, uyuşturucu satmaktan, kaçakçılığa bulaşmaktan çok daha kötü bir yere taşıyordu ve böyle takip edilmeyi hak ediyordu.

ERDOĞAN REJİMİ VE PAYDAŞLARI, GÜLEN'İ SEÇTİ

Onun suçu Erdoğan ve paydaşlarının otoriter rejimi oturmak için kurban olarak seçtikleri Gülen Cemaatinin fikri önderi Fethullah Gülen'in ablası olmaktı. Bundan daha büyük bir suç olur muydu?

Bugünleri kitap sayfaları arasından okuyup öğrenecek gelecek nesillere armağan olsun şu sözlerim; Erdoğan Türkiye'si Firavun'un Hz. Musa kavmine yaptığı gibi "Rabbim Allah" diyen insanların öldürüldüğü, hapishanelere konulduğu, işkencelere maruz bırakıldığı ve saymakla bitiremeyeceğimiz vahşiliklerin yapıldığı, daha da kötüsü bu kötülüklerin sıradanlaştığı bir Türkiye'ydi. Nur Hayat Seven Hanımefendi son nefesine kadar bunu yaşadı, umarım sizler böylesi bir ülkede yaşamazsınız.

‘İşkence ile seni bizden alanlar peşimizi bırakmadı, evlatlarımızla ülkeyi terk etmek zorunda kaldık’

YAZI **Tülay Açıkkollu**
Eşi

Eşim Gökhan Açıkkollu, evinden gözaltına alındığı andan itibaren kötü muameleyle karşılaştı. Komşularının anlatımına göre evindeyken şeker krizi geçirdi. 13 gün boyunca işkence gördü. Kafası duvarlara vuruldu, sert darbelerin etkisiyle kırılmaz camlı gözlüğü, kaburgaları kırıldı. Sağlık kontrollerinde doktorlara sürekli darp edildiğini yüzlerce kez tekme ve tokat yediğini anlattı. Şeker ve panik atak rahatsızlığı olduğunu söyledi. Ama kimse dinlemedi. İlaçlarını ulaştırmak için günlerce uğraştık. Gözaltında iki kez şeker komasına girdi. İnsülin iğneleri polislere teslim edilmiş olmasına rağmen, 100 iğneden sadece 4'ünün kullanıldığını eşyaları geri verildiğinde ortaya çıktı. Gökhan Öğretmen, işkence ve kötü muameleye 13 gün dayanabildi.

5 Ağustos 2016'de İstanbul Emniyet C-3 Nezarethanesinde kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Terör örgütü üyesi olmakla suçladı.

15 Temmuz'dan iki gün sonra KHK ile görevinden uzaklaştırıldı. Ve vefatından 2 yıl sonra 20 Şubat 2018'de ise işkenceci devlet "pardon" diyerek, eşimi görevine iade etti. Suçsuzluğunu 'göreve iade' yazısıyla ilan etti.

Eşimle Hasbihal sadedinde mektubu sizlerle paylaşıyorum:

GÖKHAN'A MEKTUP!

Canımız, kıymetlimiz, kahramanımız,

Sen gittin.

Bize çok ağır ama bir o kadar da gurur duyulası bir miras bıraktın.

Geride öyle hoş bir sada bıraktın ki tanıyan tanımayan herkes senden hayırlarla bahsediyor.

Görülen rüyalarda şehitlik emareleri okunuyor. Biliyoruz sen şehit oldun ve halâ görevinin başındasın. Onun için öldün değil gittin diyorum.

SEN GİTTİN. Senin böyle acı bir şekilde gitmene sebep olan zalimler hız kesmeden zulümlerine, işkencelerine devam ediyor. Senden sonra 1000'e yakın kişi bu zulmün pençesinde can verdi. Bizler, sevdiklerini kaybedenler olarak acımızı paylaşan, birbirine destek olan, mutlu anlarımızda da birbirini yalnız bırakmayan kocaman bir aile olduk ve ''Biten Hayatlar'' ailesi olarak her gün ailemize yeni bireyler katılmasın, daha fazla can yanmasın diye dua ediyoruz.

SEN GİTTİN. 3 yıl sonra 45 gün arayla babamı ve yengemi kaybettik. Baban

Gökhan Açıkkollu

Doğum Tarihi:
01.04.1974

Vefat Tarihi:
05.08.2016

Vefat nedeni:
Gözaltında İşkence

Mesleği:
Tarih Öğretmeni

felç geçirdi. İşkence ile seni bizden alanların peşini bırakmadığım için hakkımda dava açıldı. Evlatlarımızla ülkeyi terk etmek zorunda kaldık. Bu kadar acıya bir de gurbeti ekledik.

SEN GİTTİN. Oğlumuz Avrupa'nın en güzel üniversitelerinden birinde bilgisayar mühendisliği okuyor. Kızımız liseye başlayacak. Kısa sürede çok büyük başarı elde ettiler hep istediğin gibi.

SEN GİTTİN. Namın tüm dünyaya duyuldu. Hakkında belgeseller çekildi, adına şarkılar yazıldı. Kırık gözlüğün zulmün sembolü oldu. Hayatın gibi gidişinle de çok büyük hizmet ettin. Arkadaşlarını korumak için canını feda ettin. Sen gidince nezarethanedekiler ne dediler biliyor musun? " Gökhan Hoca vefat edince Vatan Emniyet'te bir süre işkenceler durdu da biraz nefes alabildik."

SEN GİTTİN. Bize de öyle zor bir hayat kaldı ki. Tek başına mücadele etmek çok zormuş. Bir yandan yaşananlarla mücadele ederken bir yandan gurbete uyum sağlamaya çalışmak, bir yandan da yaşanma ihtimali olanları düşünmek beni çok yoruyor, sabrım dağılıyor. Çocukların başarılarını göremedin diye üzülürken, onların babasız yaşayacakları buruk mutlulukları hayal ettikçe acım katmerleniyor. Onlar evlenirken yanlarında olamayacaksın, torun sahibi olmanın tadına varamayacaksın diye kafamda kurgulayıp acıma acı katıyorum. Ama her şeye rağmen -bu sözden hoşlanmasam da- hayat devam ediyormuş.

SEN GİTTİN. Hayalini kurduğun, duasını ettiğin gibi şehit oldun." Beni köyümün yağmurlarında yıkayıp şuraya da gömsünler." diye espri yaptığın mezarlığa defnedildin. Hala mevcut olan korku atmosferine rağmen seni tanımayanlar bile mezarını ziyarete geliyor. Dünyanın dört bir tarafından, adına dualar edilip, hatimler okunuyor. Kongo'da adına su kuyusu bile açıldı. Allah sana neler lütfetti.

SEN GİTTİN. Avukatla bana son gönderdiğin mesaj " Eşime onu çok sevdiğimi söyleyin." oldu. Ben de seni çok sevdiğimizi iletmesini istedim ama avukat seninle görüşemeden göçüp gittin.

SEN GİTTİN. Çok ağır, çok güzel bir miras bıraktın. Davan, hukuki mücadelen, manevi mirasın, evlatların bana emanet. Yaşadığım sürece, gücüm yettiğince bu emanetlere sahip çıkmaya çalışacağım. Avukat mesajımı iletemese de buradan haykırarak söylüyorum: Seni çok seviyorum, seni çok seviyoruz. Allah senden ebeden daimen razı olsun. mak duası ve umudu ile sözlerimi, mezar taşına yazdırdığım cümle ile bitiriyorum:

GÜZEL HAYATINI GÜZEL BİR ÖLÜMLE TAÇLANDIRDIN. RABBİM BİZLERİ ŞEFAATİNE NAİL EYLESİN.

Plastik sandalyedeki ölümün anatomisi

Mehmet Efe Çaman
Yazar ve Akademisyen

Midem bulanıyor: Komiser Yardımcısı polis memuru Mustafa Kabakçıoğlu, bir yardım kuruluşuna yıllar önce yaptığı 5 TL'lik bir yardım "kanıt gösterilerek" suçlandıktan sonra tıkıldığı berbat bir Türk hapishanesinde, tek kişilik bir sefil hücrede tek başına acılar içerisinde çırpınarak öldü! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Şimdi çıkıp AKP'den, derin devletten, zalim rejimden, kutuplaşmış ve tarumar olmuş bir siyasetten falan söz edebilirdim, ama öyle yapmayacağım. Çünkü polis Mustafa'nın katili bir toplum! Toplu bir cinayet, çok ortaklı bir katliam, kitle tarafından yapılan bir linç, bir tür kolektif idam burada söz konusu olan! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Fişlenmesi ayrı bir sorun, fabrikasyon nedenlerle teşkilattan atılması ayrı. Hakkında açılan dava ayrı bir sorun, davanın gerekçelendirildiği "deliller" ayrı! Hapishanede olması ayrı bir sorun, hapishanenin fecaat durumu ayrı! İçeride hastalanması ayrı bir sorun, doktora gösterilmemesi ve bilerek ölüme terk edilmesi ayrı! Ölmesi ayrı bir sorun, ölüm nedeninin örtbas edilmesi ayrı! Yazdığı dilekçelere olumlu yanıt verilmemesi ayrı bir sorun, tedaviyi kendisinin reddettiği doğrultusunda açıklamalar yapan ve sahte dilekçe üreten memurlar ayrı! Fakat en önemlisi ne biliyor musunuz? Bu katliamı devletin yapması ayrı sorun, ama görmezden gelen toplum ayrı! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Plastik, her şey plastik!

Beton, her şey beton! Kirli duvarlar, iki paralık bir ayna, uyduruk bir masa.

Küçük gri bir kalorifer dilimi. Garip, leş, ihtimal on yıllık bir halı zeminde etrafa saçılmış duran tuvalet kâğıtları, pet su şişeleri.

Sıvaları dökülmüş soluk bir duvar. Hepsi bir zulmün, bir işkencenin, bir infazın, bir taş kalpli muamelenin tek şahitleri! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Ortada kapıya doğru baktığı söylenen beyaz plastikten, kolçaklı bir iskemle! Mahalle aralarındaki kafelerde veya ucuz mantıcılarda rastlanan türden! Üzerinde sanki televizyon seyrederken içi geçmiş gibi öylece yatan, polis Mustafa! Boynu öyle geriye doğru kaykılmamış olsa, sanırsınız ki hemen ayağa fırlayacak. Biraz utangaç, "kusura bakmayın, dalıvermişim işte!" diyecek. Elleri önde, bacaklarının üzerinde! Ayaklarında sandallar, sanki ölmemiş, az önce yürüyüşten gelmiş! Bakakaldığım o melun, o dehşet fotoğraf karesinde yüzünü buzlandırmışlar. Kim bilir neden? Gözleri mi açık? Ağzından kan mı gelmiş? Dili mi dışarıda? Bir yerinde morluk veya darp izi mi var? Tüm bu ayrıntıları o görmemize ve bilmemize imkân yok. Unutturulan, ailesinden başka kimsenin adını bile anmadığı, daha birkaç yıl öncesine kadar gece evinizde rahat uyumanız için çalışan bir polis memuru, gelecek vaat eden bir komiser yardımcısı. Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Neticede, bakanların veya müsteşarların önüne yatacağı türden üçkâğıtçı şaklabanlar gibi, para falan bekledikleri "önemli biri değil". Komiser yardımcısı Mustafa da "Hırsızdan korksaydık polis olmazdık!" diye bağırmış mıdır? Beş TL'lik yardım deseler de, içeri tıkmalarının da, ölüme terk etmelerinin de nedeni başkaydı mutlaka! "FETÖ'cü" mü dediler? Yoksa "vatan haini" mi? Akraba, konu komşu, eş dost, tanıdıklar, meslektaşlar falan ne dedi? Sahip çıkan oldu mu? Yoksa çoğunlukla olduğu gibi bir tekme de onlar mı attı? Zayıfa vurmanın

Mustafa Kabakçıoğlu

Doğum Tarihi:
1978

Vefat Tarihi:
29 Ağustos 2020

Vefat nedeni:
Cezaevinde vefat

Mesleği:
Komiser Yardımcısı

halk sporu olduğu berbatlıklar toplumunda, ölümden beter bu hayal kırıklığını yaşadı mı, polis Mustafa ve ailesi de? Çocuklarını okula gidiyorlarsa eğer, öğretmenleri teşhir edip, "vatan hainin çocukları!" dedi mi? Milletin meclisine sokulmamayı, sosyal güvencesi, maaşı ve sağlık güvencesinin kesilişini de yaşattılar mı? Kardeşlerini de işlerinden attılar mı mesela? Beyaz plastik sandalyede yatan naaş bize bunları anlatamaz artık, heyhat! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Ne hayalleri vardı kim bilir polis Mustafa'nın. Genç yaşında komiser yardımcısı olmuş, ülkesine hizmet etmek, suçlularla ve suçla mücadele etmek, fazlasıyla hak ettiği takdiri görmek – yoksa parada pulda göz olsa polis mi olurdu zaten! Ev alabildiler mi? Yoksa çoğu kamu emekçisi gibi onlar da kirada mıydı? Kiralarını nasıl ödediler Mustafa işini kaybettikten sonra? Eşi çalışıyor muydu? Hapse düşünce onlara ne oldu? İçeride bunları düşünüyor muydu her daim, polis Mustafa? Kurduğu hayallerle düştüğü bu korkunç durum arasındaki tezat bir insanı nasıl etkiler? Bunu yaşayan idealist bir polis memuru, ülkesi, toplumu ve devleti hakkında ne düşünür? Polis Mustafa'nın çocukları ileride babalarının kaderi karşısında ne düşünecek, ne hissedecekler? Onlara babaları hakkında anlatılan hikâyenin altında nasıl ezilecekler? Mustafa o ıssız, terk edilmiş izbe mahpusta bunları mı düşünüyordu yoksa, son nefesini vermeden önce? Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Gariban bir sokak kedisine veya köpeğine gösterilen ilginin onda

birini bile göstermeden, mezara koydular onu! Yok sayılan insan hakları kurbanları hanesine eklenen yeni bir sayı olsun istiyorlar. Sosyal soykırımda herkesin başını öte yana çevirdiği tipik bir olaydır yaşanan, onlara göre. "Suçu ne olursa olsun…" diye başlayan cümleler kurmaları bundandır. Suçu 5 TL'lik yardım yapmak! Bunun yaşandığı yerdir Türkiye. Türkiye'dir o kirli duvarlar, iki paralık bir ayna ve raf, o uyduruk plastikten masa. O garip, leş, ihtimal on yıllık bir halı zeminde etrafa saçılmış duran tuvalet kâğıtları, pet su şişeleri bu Türkiye'yi temsil ediyor. Türkiye'nin sıvaları dökülmüş soluk duvarları. Tüm insanlar büyük bir zulmün, bir işkencenin, bir infazın, bir taş kalpli muamelenin kısmen failleri ve tam anlamıyla şahitleri! O plastik sandalyede, o terk edilmişliğin griliğinde kalbi atmadan buz gibi yatan, başı geriye düşmüş Türkiye aslında! O berbat, virane hapishane hücresi ülke! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor!

‘Kuzu postuna bürünen devlet’ Kemal Kurkut’un canına kıydı!

YAZI **Abdurrahman Gök**
Gazeteci

Kemal Kurkut 23 yaşındaydı. Babasını 5 yaşında kaybetti. Annesi, tam 13 ahırı temizleyerek, kendine ve 4 çocuğuna barınacakları yuva (!) yapar. Böyle bir ortamda büyüdü. İmkânsızlıklar içinde üniversiteye girdi. İnönü Üniversite Güzel Sanatlar Fakültesinde okuyordu. Keman çalmayı, şiir okumayı seven biriydi. Belki de çok sevdiği Ahmet Kaya gibi müzisyen olmaktı hayali.

Peki ne olmuştu Kemal’e?

Binlerin gözünün önünde polis bu genci öldürecek kadar neden canileşmişti? İşte bu hayatının baharındaki genç adam, 21 Mart 2017’de Nevroz kutlamasına katılmak üzere Malatya’dan gelmişti. Diyarbakır’da polisler tarafından herkesin gözleri önünde yarı çıplak bir şekilde vurularak öldürüldü.

Kurkut öldürüldükten hemen sonra devlet, alelacele ve bir şeyleri gizlemenin telaşıyla ‘bir intihar bombacısının öldürüldüğü’ açıklaması yapmıştı. Havuz Medyası ve diğerleri hemen bu yalana sarıldı. Türkiye’yi Kemal’in bir intihar bombacısı olduğuna inandırmaya çalıştı ama bu yalan ve cinayetin mumu yatsıyı bulamamıştı.

Öldürülme anları saniye saniye çekilen o fotoğraflar yayınlanıncaya kadar. Ölümü göze alarak çekilen fotoğraflarla büyük bir yalan ve algı operasyonunu boşa çıkardı Mezopotamya Ajansı Editörü Gazeteci Abdurrahman Gök.

Şöyle anlatıyor olayın birinci dereceden tanığı Gazeteci Gök:

“KHK ile kapatılan Dihaber Ajansında o zaman çalışıyordum. Diyarbakır Nevrozunu takip etmek için görevlendirilmiştim. Sabah 07.00 sularında protokol girişine geldim. Burada çok sayıda zırhlı polis aracı, her birimden polisler, gazeteciler, Nevroz Tertip Komitesi üyeleri bekliyordu. Alanına giriş yapabilmek için aramaların bitmesini bekliyorduk.

Saat 08.04’te bir silah sesiyle arkamı döndüğümde birkaç polisin arasında, göğsüne bir bıçak doğrultmuş, yarı çıplak vaziyette bir genci gördüm. Elbiselerinin çıkarılmasına tepki olarak sanırım.

Hemen fotoğraf makinesine davrandım ve fotoğraf çekmeye başladım. İlk fotoğraf karesini çektikten sonra, Kemal polislerin arasından sıyrılarak koşmaya başladı.

Tam bu esnada üst üste silah sesleri de gelmeye başladı. Bu anlarda ben de istemsiz bir şekilde Kemal’e doğru koşuyor ve art arda deklanşöre basıyordum.

Kemal yere yığılıp, başında bekleyen polisler nabzını kontrol edene kadar olayın şokuyla 28 fotoğraf karesi çekmişim. Uzun namlulu silahı olan bir polisin beni engelleyip itmesiyle kendime geldim. Ne çektiğimi kontrol etmek için makinemi açtığım zaman Kemal’in kanlar içinde, gözleri açık, yarasını tutmuş vaziyetteki son fotoğrafını gördüm.

Polisin fotoğraflara el koyabileceğini düşünerek, hafıza kartını yuvasından çıkardım, tam o anda polisler etrafımı sardı.

Fotoğraf makineme el koymak istediler.

İzin vermeyince çektiğim fotoğrafları talep ettiler. Ben de henüz kartı makinaya takmadan olayın geliştiğini, refleksle boş deklanşöre bastığımı söyledim. Foto-film ekibinden uzman polisler çantamı aradı, buldukları hafıza kartlarının tamamına format çekip var olan bütün fotoğrafların silinmesinden emin olduktan sonra kartlarımı ve çantamı bana teslim etti.

Ancak Kemal Kurkut’un fotoğraflarının bulunduğu hafıza kartını bulamadılar. Ve belli ki kendilerince herhangi bir fotoğrafın çekilmediğinden emin olmanın rahatlığıyla kamuoyuna “canlı bomba” açıklamasını servis ettiler.

Hafıza kartını önce alelacele pantolonumun arka cebine koydum.

Sonrasında da çorabımın içine sakladım. Ta büroya gidene kadar da çıkarmadım. Büroda fotoğrafları bilgisayara yükledim. Çektiğim fotoğrafların hikâyesini yazdım. Kemal’in 28 kareye sığan yaklaşık 50 saniyelik son anlarını defalarca izlemek zorunda kaldım.

Fotoğrafa yansıyan her bir detayı dikkatlice izledim ve “İşte Diyarbakır’da gencin kare kare vurulma anı!” başlığıyla kamuoyuna taşımış olduk katilamı. Fotoğrafları, o zaman henüz KHK ile kapatılmamış olan Dihaber’de yayınlayınca valiliğin “canlı bomba” açıklamasına karşı ciddi bir tepki oluştu ve dört gün sonra iki polis hakkında soruşturma açıldı. Daha sonra polisin verdiği bilgilerin, cinayetle örtüşmediğini devlet kabul etmek zorunda kaldı.”

Not: Gazeteci Gök, bu cinayete açıklık getirdiği için mesleğin bedelini ödüyor, mahkemelerde. Yaşamına son verilen Kemal’in yaşama hakkını mahkeme korumadığı gibi, Gök’ün peşini bırakmıyor. Çünkü katliamı yapan devletin polisiydi. Vefat eden ise bu coğrafyanın kader mahkûmu bir Kürt’tü. Adalet yerini bulmadı, memlekette kıyamet de kopmadı. Yalnızca Kemal’in anacığının yüreğinde koptu büyük kıyamet… Sonra ne mi oldu? Kemal için cenaze aracı da, mezar yeri de verilmedi. Yıkanmaması için su bile kesildi. Usulünce yaşamasına izin verilmeyen Kemal’in, usulünce gömülmesine de izin verilmedi, vatandaşının hukukunu adaletiyle koruyamayan hatta canına kıyan devlet. **(journallist Post)**

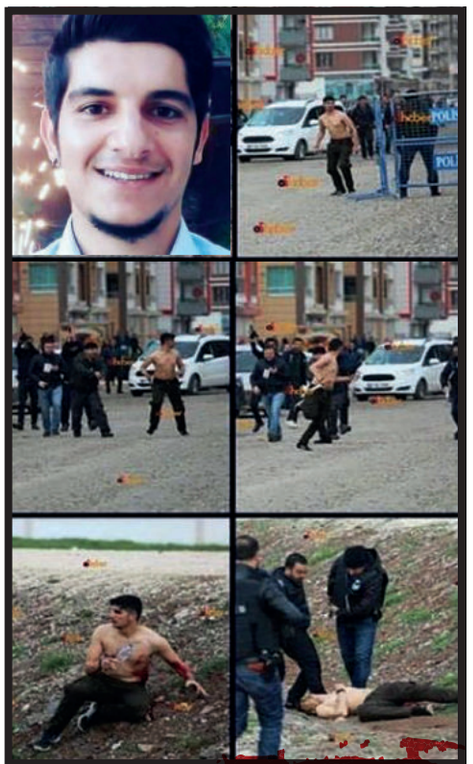

Kemal Kurkut

Doğum tarihi:
1989

Vefat tarihi:
21 Mart 2017

Vefat Nedeni:
Polis tarafından katledildi

Mesleği:
Üniversite öğrencisi

Ragıp Enes Katran

Doğum tarihi:
23.04.1996

Vefat tarihi:
15.07.2016

Vefat sebebi:
İşkence ile katletme

Mesleği:
Harbiyeli öğrenci

Harbiye'li Enes Ragıp'ı köprüde linç ederek canına kıydılar

YAZI **Elif Katran**
Ablası

Ragıp Enes Katran 23.04.1996'da yedi kardeşin en küçüğü olarak Gaziantep' de doğdu. İlköğretim ve liseyi Gaziantep' te tamamladı. 2014 yılında sınavlarına girdiği Hava Harp Okulu'nu kazandı. Hava Harp Okulu'nda askerlik mesleğinin yanı sıra Bilgisayar Mühendisliği bölümünde eğitim görmekteydi. Kardeşim Ragıp, 15 Temmuz gecesi tatbikat yalanıyla otobüse bindiriliyor, Boğaziçi Köprüsüne götürülüyor.

HİÇBİR ŞEYDEN HABERLERİ YOKTU

Hiçbir şeyden haberleri yokken kendilerini bir cehennemin ortasında bulan kardeşim ve arkadaşları kimseye zarar vermemiş; sabaha kadar askeri aracın altında beklemişlerdi. Sabah gözü dönmüş bir grup tarafından linç edilmişler ve kardeşim şehit edilmiştir. Ailesi olarak biz 17.07.2016'da arkadaşlarının haber vermesi sonucu Ragıp'ın kamp dışına çıkarıldığını öğrenmiş olduk. Tam on iki gün boyunca aramadığımız karakol, adliye, hastane kalmamıştı; ancak olumlu ya da olumsuz hiçbir bilgiye ulaşamadık.

KARDEŞİMİ KÖPRÜDE LİNÇ ETMİŞLER

26.07.2016 günü kardeşimi adli tıp kurumunda bulduk. Ertesi günü sabah İstanbul Adli Tıpa gittik, teşhis ettik Ragıp'ı. 15 Temmuz yazıyordu vefat tarihinde... Aşırı derece darp etmişler kardeşimi, linç etmişler köprüde. Cenazemizi teşhis ettikten sonra yaşadıklarımız daha da vahim. Adli Tıp kurumunda belediyenin mezarlıklarla ilgilenen küçük bir bürosu var. Yetkili memura gidiyorsunuz, size araç veriyorlar, vs. nereye gidecekse naaş gidiyor.

GÖREVLİ MEMUR RAPORA BAKTI: "ÖLEN DARBECİYMİŞ"

Görevli memur ölüm raporuna baktı, "Ölen darbeciymiş. Sizin cenazeniz 15 Temmuz'da ölen asker olduğu için belediye hizmet veremiyor, kendi başınızın çaresine bakın" dedi. "Bunlar öğrenci kardeşim" desek de, "Ben bilmem, biz öyle emir aldık" dediler. Kardeşime yapılan zulüm bitmemiş, darbeci yaftasıyla defin işlemlerinde hiçbir hizmet alamamış her şeyi kendi imkanlarımızla yapmak zorunda bırakılmıştık. Adaletin tesis edileceği gün yapılan bütün haksızlıkların elbette hesabı sorulacaktır; peki 19 yaşında hayattan koparılan; yaşama sevinciyle dolu kardeşimi kim geri getirebilir…

Kürtçe mevlidi örgüt propagandası sayıp Ali Boçnak'ı öldürdüler!

YAZI **Muhsin Ahmet Karabay**
Gazeteci - Yazar

Mela Huseynê Batêyî (1417-1495), Hz. Muhammed'in doğumunu anmak için Kürtçe "Mewlûdu'n-Nebi" adlı eserini yazarken, 6 asır sonra birinin bu eserinden dolayı hapse atılacağını muhtemelen düşünmemişti.

Ali Boçnak, doğuda yıllarca medresede Kur'an ve dini ilimler eğitimi aldı. Bundan dolayı medrese tedrisatından geçenlere verilen sıfatla anılmaya başlandı: Melê Ali.

Kendi çabasıyla Kürtçe okuyup yazmayı öğrendi. Kürtçe şiirler yazmaya ve yaşı da kemale ermeye başladıktan sonra yeni bir unvanla çağrılmaya başlandı. Apê Ali.

Şiirlerine, hayata dair her şeyi konu etti. Kimi zaman köyünde akan dereyi, kimi zaman kırlarda gezerken gördüğü çiçeği... kimi zaman da insanlarına reva görülen haksızlıkları…

Zaten Apê Ali'nin başının derde girmesi de bu yüzden olacaktı. Gördüğü kötülükleri eliyle düzeltmeye yetecek gücü yoktu. Bunları diliyle düzeltme yolunu seçti. Şiirlerini bunun için yazdı. Ne var ki, "Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin" sözünün doğruluğuna inandığını söyleyen muktedirlerin ölçüleri farklıydı.

HAKSIZLIĞA KARŞI TAVIR KOYDU APE ALİ

Onlara göre tek doğru vardı kendi bildikleriydi. Kendi iktidarlarına payanda olmayan her şey yanlıştı ve bir kıymeti yoktu.

Haksızlıklara karşı koyduğu tavır, Apê Ali'nin yolunun Kürt hareketinin siyasi yapısıyla kesişmesini sağladı. 1991'de Halkın Emek Partisi ile (HEP) başlayan süreç Barış ve Demokrasi Partisi'ne (BDP) kadar kopmadan devam etti.

Bu yakınlıktan dolayı güç odakları ona beklenen yaftayı yapıştırmada gecikmediler. "Sen PKK'lısın" dediler. Kürt siyasi hareketinin içinde yer aldığı için böyle anılan ilk kendisi değildi. Mücadele etmek, hayatı mücadeleye dönüştürmek bu coğrafyanın bir gerçekliğiydi. Her mücadeleyi bir tohum ekmek gibi görenlerdendi. Bu tohumların bir gün özgürlük çiçeklerine dönüşeceğine yürekten inanıyordu.

Kimi zaman mitinglerde Kürtçe şiir okuyup katılımcıları coşturdu, kimi zaman taziye evlerinde o yanık sesiyle aşir okuyup dua etti. Kürtçe mevlit okudu. Toplum içinde saygı gören, söylediği dinlenen biriydi.

KÜSKÜNLERİ BARIŞTIRIR, KAN DAVALILARA ARACILIK EDERDİ

Dini bilgisi ve hayatın içinden gelen birikimiyle küskünleri barıştırır, kan davalarının bitirilmesine aracılık ederdi. Sevilen, saygı duyulan biri olmak bu coğrafyada suçtu. "Hem Kürt siyasi hareketinin içinde yer alması, hem dindar olması" adının en tehlikeli suçlular arasına yazılmasına neden oldu.

Ali Boçnak'ı ölüme götüren süreç, 2009 yılında KCK operasyonları kapsamında tutuklanmasıyla başladı. Sonra serbest bırakıldı. Hakkındaki açılan dava devam ettirildi ve 7 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Silahlı terör örgütü üyeliği suçlamasına bir de Kürtçe mevlit okuduğu için "dini istismar" suçu eklendi. Okuduğu mevlit, "örgüt propagandası" sayıldı.

Yerel mahkemenin verdiği mahkumiyet kararı, 2012 yılında Yargıtay tarafından onandı. Ali Boçnak bir süre kaçak yaşadı. 2017'de tutuklayıp Ağrı Patnos L Tipi Cezaevine attılar. Çetelerin, hırsızların, kadın tacizcilerinin serbest bırakıldığı bir ülkede Ali Boçnak için artık ölüme giden yolculuk başlamıştı.

Beyin damarlarında tıkanıklık vardı, nefes darlığı çekiyordu, böbrek yetmezliğinden muzdaripti ve ileri derecede prostatla başı dertte idi. Avukatı 76 yaşındaki hasta müvekkilinin tahliyesi için defalarca başvurdu. Ancak, zulmün hukuk organına dönüşen Adli Tıp Kurumu "cezaevinde kalabilir" raporu verdi.

Ağır hastalıklarından dolayı çektiği sıkıntıları uzun süre ailesinden gizlemeye çalıştı. Yaşadıklarını, 23 Eylül 2020'de ölümünden 40 gün öncesine kadar ailesinden gizlemeye çalıştı. Bağımsız koğuşa geçmemesini örgüt üyeliğinin sürdüğüne gerekçe gösterip Apê Ali'yi ölüme gönderdiler. Öldü ama adaletsiz, hak tanımaz rejim, Mele Ali'nin yakasından el çekmedi, peşini bırakmadı. Son vazifesinde de rahat verilmedi. Ali Boçnak'ın cenazesi polis ablukasında defnedildi.

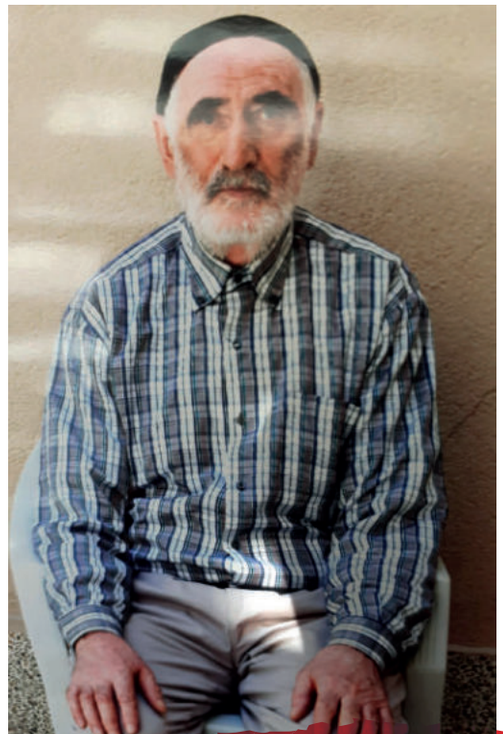

Ali Boçnak

Doğum tarihi:
10.01.1946

Vefat tarihi:
23 Eylül 2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde - korona

Mesleği:
Medrese imamı

Yusuf Pekmezci

Doğum tarihi:
10.04.1939

Vefat tarihi:
20.02.2022

Vefat sebebi:
Cezaevi - kalp krizi

Mesleği:
Esnaf

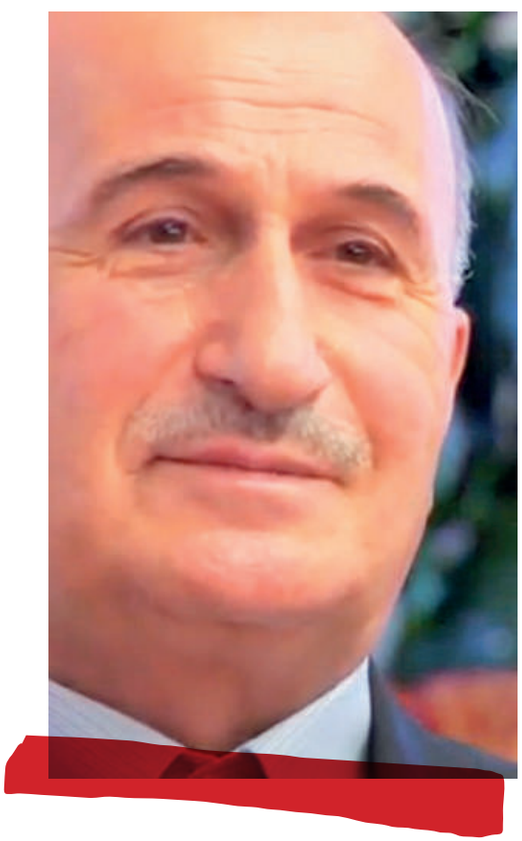

Yusuf Pekmezci'nin ölümü zulmün özetiydi!

YAZI **Bülent Korucu**
Gazeteci - Yazar

Ölümü yüceltmek, ölümü kutsamak hiç adetim değildir. Hangi fikir olursa olsun canlıların ölülerden daha fazla hizmet edeceğine, katkı yapacağına inanırım.

Ama bazı ölümler vardır ki yüzlerce, binlerce hayat kadar tesir bırakır.

Bazı insanlar vardır ki ölümleri de hayatları gibidir.

Gözlerini fani dünyaya kapadıklarında taşlaşmamış vicdanlarda kasırga koparırlar.

Yusuf Pekmezci o listenin başına yazacağımız insanlardan biridir.

Hayatı, insanlığın, yardımlaşmanın, tevazuun, içtenliğin anıtı gibiydi.

Ölümü ise geride bıraktıklarının boynuna asılmış bir hüküm.

İKİ POLİS KOLUNA GİREREK, SÜRÜKLER GİBİ GÖTÜRÜYORDU

İflah olmaz hastalıklarına, tutuklu kalamaz raporlarına rağmen onu cezaevinde tutmaya çalışanları mahkûm ederek gitti.

82 yaşındaki Pekmezci gözaltına alındığında iki polis koluna girerek neredeyse sürükler gibi götürüyordu. Sonrası daha acıydı; ülke adına, adalet namına, insanlık için…

Tanıyanlar onun için hep güzel şeyler söylüyor. Bırakın suçu kusur bulmakta bile zorlanacağınız bir insanı göz göre göre öldürdüler. Güya bu ülkede idam cezası yok; lakin işkenceyle hem de devlet eliyle katliam serbest. On binlerce adi suçluyu Covid gerekçesiyle sokağa salan düzen, kendinin ve etrafının farkında bile olmayan Alzheimerlı Pekmezci'yi son nefesine kadar evine göndermedi. Halbuki o tahliyesinde sakınca görülmeyenlerin önemli bir kısmı gibi kimsenin malına el uzatmamış, tam aksine malından ihtiyacı olan herkese vermeye çalışmıştı.

Yandaş kanallarda sunucu kadının tahliyesine şaşırmasını örtbas etmeye çalışan genç katil gibi 'Abla orasını karıştırma' diyeceği bir suçu da yoktu.

Devlet malını deniz görenlerden hiç değildi. Onda suç diye buldukları bütün dünyada fazilet ve erdem olarak alkışlanan insanî vasıflardı. Okul açmak, fakir öğrencilere burs vermek, onların kalacağı yurtlar yapılmasına önayak olmak…

TARİH VE İNSANLIK ÖNÜNDE ALINLARINA SİLİNMEZ BİR KARA ÇALARAK VEDA ETTİ

O, kendisini işkenceli ölüme terk edenleri mahkum ederek gitti. Tarih ve insanlık önünde alınlarına silinmez bir kara çalarak veda etti. Ölüm şekli yaşadığı zaman ve ülkenin özetiydi adeta.

Ve bu özet daha iyi anlaşılsın, gelecek nesillere ibret olsun diye yazmak onlara düşmüştü. Tıpkı 8 yaşındaki Ahmet Burhan Ataç, genç öğretmen Halime Gülsu, 80'lik Nusret Muğla gibi…

Mehmet Akif, çağının çürümüşlüğüne isyan ederken "Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile…" diyordu. Pekmezci ve benzerleri yüzyıl sonra aynı bozulmayı, kokuşmayı canlarıyla haykırdı. Tarihe kayıt düştüler: Bizi öldürenler insanlıktan nasipsiz canavarlardır. Aksi olsa ölüm döşeğindeki bir ihtiyara bunu reva görürler miydi?

Cizre'de polis kurşunuyla öldürülen Cemile'nin cesedi 3 gün dondurucuda saklandı

YAZI
M. Ali Aslan
HDP 26. dönem Milletvekili

Yıl 2015'te Hendek savaşları başlamıştı. Güneydoğu'daki birçok şehir savaş alanına dönmüştü. Taş taş üzerinde kalmamıştı. Diyarbakır, Şırnak, Hakkâri, Cizre, Silopi, Nusaybin ile diğer Kürt illeri adeta hayalet şehrine dönüşmüştü. Masum bölge halkı ise sokağa çıkma yasağı nedeniyle tam anlamıyla bir açık cezaevine hapsedilmişti.

Bölgede 45 dereceye varan aşırı sıcaklar, hayatı cehenneme dönüştürmüştü.

Sokak yasağı ayrı bir ıstıraptı.

Ağır silahlar eşliğinde çatışmalar, Cudi, Nur ve Yafes mahallelerinde sürüyordu.

Cemile Çağırga, Cizre'de yapılan operasyonlar kapsamında ilan edilen sokağa çıkma yasağı sırasında katledildi.

CEMİLE ÇAĞIRGA'NIN ÖLÜMÜNÜN ÜZERİNDEN 7 KOCA YIL GEÇTİ

Cizre'de zırhlı bir araçtan açılan ateşle 10 yaşındaki Cemile Cizir Çağırga öldürülmüştü.

Aslında bu zulüm, Çağırga ailesi için ilk değildi. 1992'de evlerine havan topunun isabet etmesi sonucu Cemilenin 2 kız kardeşi olmak üzere 7 kişiyi kaybetti Çağırga ailesi.

Anne Çağırga "Cizir" diye seslendiği kızı Cemile'yi gözyaşlarıyla şöyle anlatıyor:

"Cizre'den de patlama ve silah sesleri geliyordu. Birden bize de ateş edilmeye başlandı.

Cemile önüme düştü, ben de üzerimize yağan kurşunlardan korunmak için Cemile'nin üzerine kapattım kendimi.

Cemile kollarımda can verdi. O gece kızımın cesedini koynuma alarak uyudum.

Kınayı çok seviyordu. Saç ve ellerini kınaladım, sonra yıkayıp kefenledik.

Cesedi bozulmasın diye, kayınbiraderimin evindeki derin dondurucuyu getirip kızımı içine koyduk. Üç gün boyunca kızımın cesedini buzlukta beklettik. O günden beri ne zaman buzdolabının kapısını açsak aynı acıyı tekrar tekrar yaşıyorum."

İNSANLARIN YÜREKLERİ ARTIK YANMASIN

Cemile'nin vurulduğu yıl, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Mardin Milletvekiliydim.

10 yaşında bir kız çocuğu vuruldu dediler.

Kelimeler ile tarif edilmeyecek kadar zor ve acı bir durum. Vurulan sadece Cemile değildi.

35 günlük M.Tahir Yaramış isimli bebek yoğun gazdan olmak üzere, Sait Çağdavul (19) ve Mehmet Emin Levent'in (21) hayatlarını

Cemile Çağırga

Doğum Tarihi:
10 Aralık 2005

Vefat Tarihi:
8 Eylül 2015

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

Mesleği:
İlkokul öğrencisi

kayıp edenlerdendi. Cemile'nin evlerine taziyeye gittik, evin kapısı ve duvarlarında mermi izleri vardı. Taziye sırasında, ben cenaze gömüldü sanmıştım. Ama cenazenin içerde olduğunu söylediler. 'Gömmemize ve ambulansa götürmemize izin vermiyorlar' dediler.

155'i aradım. Çünkü vali ve kaymakam bizimle görüşmüyordu.

Telefonu açan polis memuru kibarca; "Yapabileceğimiz bir şey yok, kontrol bizde değil.

Cizre tamamıyla dışardan gelen özel silahlı birliklerin kontrolünde." dedi.

Cenazenin derin dondurucuda olduğunu bilmiyordum. İçerde feryatlar ve ağıtlar yükseliyordu. Cesedin derin dondurucuda olduğunu görünce şoke olmuştum.

Tüylerim diken diken oldu, nutkum tutuldu. Dönemin İçişleri Bakanı Selami Altınok'tu özel kalemine ulaşıp olanları anlattım ama durumu inandıramadım.

Sonra aklıma Cemilenin derin dondurucudaki fotoğrafını çekip basına vermek geldi, çok zor bir durumdu. Ama belki fotoğrafı basına düşse, kamuoyu tepki verir hem defnederiz dedim. Etik görmüyordum, ama ortada da bir cenaze ve her gün ölen çocuklar vardı.

Bu fotoğraf, Cemileyi getirmeyecekti ama başka çocukların ölmesini öldürülmesini engelleyebilirdi. Ailesinin izniyle resmi kamuoyuyla paylaştım.

HAYATTA BANA EN ÇOK IZDIRAP VERECEK FOTOĞRAFI ÇEKTİM

Cemilenin küçük bedeni beyaz kefene sarılmış, biraz bükülmüş haliyle derin dondurucuya konmuştu. Bir kaç fotoğraf çektim, her bir fotoğraf ruhumu kalbimi zihnimi bedenimi, canımı yaktı. Hâlâ aileyi her sene ziyaret ederim, aynı ızdırabı duyarım.

Havuz medyasının iftira ve karalama haberlerini de düşünerek, abisi Azad' da dondurucunun yanında durdurarak, resmi çektim. Fotoğraf kısa sürede yayıldı.

Tabi, her zaman olduğu gibi havuz medyası tarafından yine, 'İsrail Ürdün sınırında öldükten sonra derin dondurucuya konan Filistinli kız çocuğunun fotoğraflarını yayınladı" iftirasına maruz kaldım. O dönem AKP Milletvekili Şamil Tayyar, "provokasyon" yapılıyor diye Tweet attı.

Sonra abi Azadın derin dondurucu başındaki resmini yayınlayıp 'utanın' dedim. Burası Cizre ve bu da Cemilenin abisi Azad dedim ve o iftiracıları etiketledim.

O dramatik tablo ve katliam bu görüntülerle kamuoyuna yansıdı.

Sokağa çıkma yasağından dolayı ambulanslara müsaade edilmemesi Cemile'nin kan kaybından ölmesine neden olmuştu.

Cemile'nin vurulduğu yerin ilerisinde özel harekât timlerinin konumlandığı bir nokta var.

Zaten polislerden başka kimseyi sokaklarda bulmak neredeyse imkânsız.

Ve ne yazık ki, böyle somut bir dosya, faili meçhul denilerek savcılıkça kapatıldı.

Fotoğraf basına düştükten ve kamuoyu tepkisi olunca, 3 gün sonra yetkililer Milletvekilleri, Cemilenin cenazesini ambulansa teslim edebilir dediler. Tabuta izin verilmedi.

Ben, Faysal Sarıyıldız, Leyla Güven, Ferhat Encü, Enise Güneyli, Leyla Birlik, Sibel Yiğitalp, Ayşe Acar , iki uzun battaniyeye sarılı şekilde cenazeyi ambulansa götürürken bize ateş açıldı.

Burada cenazeyi ambulansa teslim edecekken zırhlı araçlardan açılan ateş, mermiler, yoğun gaz bombardımanı altında cenazeyi ambulansa ulaştırdık.

Sait Çağdavul (19) ve Mehmet Emin Levent'in (21) hayatlarını kayıp edenlerdendi.

Sürgündeki vefatlar:
Şair Nazım, Ahmet Kaya ve Yasin Öğretmen

YAZI **Enes Cansever**
Gazeteci

Ecnebi topraklarına düşen 'Sürgün' hayatları sizinle paylaşmak istiyorum. Düşünceleri farklı; sürgünleri, acı hatıraları ve ayrılık türküleri aynı olan kitlelerden bahsediyorum.

Hani şu geçmiştekilere "Komünist", dünkülere "Bölücü/Kürtçü" bugünkülere ise; "terörist" diyen, aynı devletin standart zekalı ve sabit kafalıları var ya…

Şaire de, sanatçıya da, öğretmene de tek etiket: "Vatan hainı".

Sondan başlayayım…

Binlerce muhacirden biri olan Yasin Öğretmen'in ter-ü taze hikayesini sizlerle paylaşarak, coğrafyamızın son bir asırlık trajedisinin değişmezliğine dikkat çekmek istiyorum…

Yasin Karaman'ın hüzünlü hayat hikayesi, Anadolu'da halen yaşanan ve memleket ötesine taşan binlerce acıdan biridir.

Yasin'in son yolculuğunda, annesinin Fransa'daki Aix En Provence Müslüman Mezarlığı'na kadar taşıdığı 'Kürtçe ağıt' adeta memleket evladının bir kaderi gibi. Yasin Öğretmen, binlerce eğitimci gibi; üniversiteden mezun olur olmaz Erzincan'dan Hicret yoluna çıkar. Önce kavurucu sıcakların kıtası Afrika'ya, ardından da Fransa'nın Akdeniz sahil şehri Marsilya'ya uğradıktan sonra, ebedi yolculuğa devam eder.

Afrika Mali'de öğretmenlik yaptığı okulu, sıcak yuvası haramiler tarafından gasp edilince çaresiz Fransa'ya iltica eder.

Hastalanınca, uzun süren tedaviler başlar.

Amansız hastalık bırakmaz yakasını ve yorgun bedenini, ruhunun ufkuna yürür.

Bu gencecik fidanı, Yasin'i ve aynı kaderin izini sürenleri anlatmak niyetim:

Sürgünler, acı hatıralar, hercümerçler…

Dünden bugüne zorba yönetimler, tahakkümler, kadın, erkek, çocuk, bebek demeden muhalifini ezme hevesleri…

Hükmetme sevdasıyla kardeşlerini, yavrularını gözlerini kırpmadan boğduranlardan, bugünkü zorbalara geldik.

Ya benimsin, ya da kara toprağın zihniyeti… Yasin Öğretmenleri kavuran ateş, çok can yaktı, yakmaya devam ediyor.

Zaman zaman, tempo düşüren ama bitmeyen eziyet, bizim toprakların kaderi sanki.

Zorba zihniyet, önce hedef belirliyor, hedefini şeytanlaştırıyor. Sonra da, her türlü kötülüğün faili haline getiriyor hedeflediklerini.

Türlü komplolarla devre dışı bırakmaya çalışıyor. Kardeşlerini katledenler hangi vicdan rahatlığıyla bunu yaptılarsa, onlar da aynı vicdan rahatlığıyla yapıyorlar bunları.

Yani dünden bugüne miras, yaptıkları…

Eller yol bulup medeniyetler inşa ederken; dünya yıldızı ülkelerini yeni yıldızlarla süsleme derdindeyken, biz bu yalpalamayla, bir yere varmaya çalışıyoruz. Demokrasi, huzur, barış, esenlik, yüksek milli gelir, refah…

Belki, kim bilir hangi bahara?

Günah defterimiz kabardıkça kabarıyor, karanlık sayfalara yeni sayfalar ekliyoruz.

27 yaşındaki Yasin Öğretmen, ne demiş biliyor musunuz? "Dirimi istemeyen ülkeme, cesedimi de emanet etmeyin."

Bu masumlara nasıl bir kin beslediniz ki, Yasin'i, Yasinleri böylesine kırdınız?

Gözü dünyayı, dünya malını görmemiş, bütün hayali güzel insanlar yetiştirmek ve onlara güzel bir hayat sunmak olan bu insanlar kime ne yaptı ki?

Aktörler değişti, uygulamalar değişmedi. Hep birileri kurban oldu. Ortadan kaldırılması gereken bir hedef olmaksızın, devamı mümkün görünmeyen bir sistem kurulmuştu tarihi yarımadada.

'Düşmanım sen benim hızımsın' diye hamasetle büyütülmüştü bugünkü muktedirler.

Haset, kin üzerinde yükselen iktidarlar; beri yanda, sürgünler, baba ocağına has-

ret geçen uzun, upuzun yıllar ve bir avuç seveninin katılımıyla musalla taşındaki son yolculuklar…

ŞAİR NAZIM'IN YILLAR ÖNCE YAŞADIĞI FİLMİN TEKRARI…

Şair Nazım, 10 yılı aşkın bir süre hapis yattı, o bir komünistti, ortadan kaldırılması gereken bir hedefti! Çareyi, ülkeyi terk etmekte buldu.

İstanbul ve ülke özlemi onu kasıp kavurdu, gurbette can verdi.

Onu bahtiyar kılan memleket türkülerini, doya doya dinleyemedi.

Farklı düşünce takipçisi nice vatan evladı, Nazım'la aynı kaderi paylaştı.

Yüce menfaatleri için her urbaya bürünen ceberut yapı, düşünce farkı gözetmeksizin, iktidarı için tehlikeli gördüklerini bertaraf etmeye çalıştı ve çalışıyor…

Yetmedi, kamplara böldü yavrularını.

Bu kamplar; ırklar kampı, inanç kampı, siyasi taraftarlık kampı olarak şekillendi ve vatan evladı birbirinin kurdu haline getirildi.

Gidenlerin geride bıraktıkları, bu yanda onlara hasret ömür sürenler de ayrı bir bahis.

Nazım'ın Piraye'si, Münevver'i ve Memet'i… Ahmet Kaya'nın Gülten'i, Melis'i ve Çiğdem'i… Yasin Öğretmenin kendisi gibi öğretmen eşi Büşra ve geride bıraktığı evladı Muhsin'i…

Nazım Hikmet, Memet'ine şu satırlarla seslenir Varna'dan:

Karşı yaka memleket,
sesleniyorum Varna'dan,
işitiyor musun? Memet! Memet!
Karadeniz akıyor durmadan,
deli hasret, deli hasret,
oğlum, sana sesleniyorum,
işitiyor musun? Memet! Memet!"

Ahmet Kaya, bir CD hazırlığı yaptığını, ana dili Kürtçe bir şarkı da okuyacağını söylediğinde linçe maruz kalmış, hain ilan edilmiş, çar naçar türkülerinin, şarkılarının kaynağı toprakları terk etmişti. O da Yasin Öğretmen gibi, Paris'te can vermiş, yabancı topraklarda, toprağın bağrında yatıyor.

Yaşarken ne çok acı biriktirmişti Ahmet Kaya, içi yanmış, haykırmıştı. Bugün de yüreği yanan geniş kitleler de onunla aynı acıyı haykırmıştı:

"Başıma neler geldi sana diyemedim
Beni kaç kere dövdüler,
Adını söylemedim of, of, of, of
Yıkılsın evin."

Bu haykırış ve duyulmayan sızlanışlar bugün de devam ediyor, belki de daha büyük… 'Hoşçakalın gözüm' isimli albümünün kayıtlarını yaparken kalbine yenik düşmüş ve aramızdan ayrılmıştı, 18 yıl önce, Yasin Öğretmenin de hayatını kaybettiği yine bir Kasım ayında. Sol görüşe sahip "bölücü bir Kürt!" olmasına rağmen, en katı sağcılar ve taassubu en hassas kitleler bugün, büyük bir hasretle, hüzünle şarkılarında kendilerini buluyor. Zira şarkıları sınıfsal, etnik, siyasal ve inanç açısından çeşitli baskılarla dışlanmış ve ezilmiş kitlelerin sesiydi. Karanlık ellerin kurbanı, meçhulü belli failleri bulunmayan mağdurların aileleri olan 'Cumartesi Anneleri'ne de, 28 Şubat'ın gözü yaşlı, başörtülü, genç hanımlarına da destek vermişti.

Kaya'nın yıllar önce söylediği 'Beni bul Anne' şarkısı Yasin Öğretmenlere, zindanlarda tutsaklara, işkence görenlere ve dünyanın dört bir yanına dağılmış ve parçalanmış aile fertlerine de hitaben söylenmişti sanki. Önceki gün oğlunu Fransa'da son yolculuğa uğurlarken evladının tabutuna sarılıp dizlerinin üstüne yığılıp kalan Yasin öğretmenin annesi de, bu şarkılarda gezip duran anne gibiydi.

Beni bul Anne!
Dün gece gördüm düşümde
Seni özledim anne
Elin yine ellerimde
Gözlerin ağlamaklı
Gözyaşlarını sildim anne
Camlar düştü yerlere
Elim elim kan içinde
Yanıma gel yanıma anne
İki yanımda iki polis
Ellerim kelepçede
Beni bul beni bul anne…

YASİNLER, GÖKHANLAR, HÜSEYİNLER, MALİKLER, AYŞELER VE CEMAL UŞŞAKLAR…

Fazla söze ne hacet, adresi, kimliği, dini sorulmaz mazlumun. Zira aynı kaderde buluşur onlar, benzerlik arz eder yaşanılanlar.

Yasin Öğretmen, Erzincan'da eğitimini tamamlar tamamlamaz, dünyadaki nefreti azaltmak, barış adacıklarında yeni fidelikler oluşturmak için, önce Afrika Gine'ye daha sonra da Mali'ye öğretmen olarak hicret eder. Afrika, Gine, Mali, binbir zorluklarla inşa edilenler, haramilikler, gasplar…

Pasaportsuz geçen günler,
Çaresiz Fransa seyahati…
Amansız hastalık ve öteye yolculuk.

Yasinler, Gökhanlar, Hüseyinler, Haliller, Malikler, Ayşeler ve Cemal Uşşak onlarcası… Emin diyarlar, emin melikler için göç olup yola dizilenler, bir nefeslik yöre arayanlar, barış adalarını kurmak için çırpınırken, Ege'de ve Meriç'in derinliklerinde Hakk'a yürüyenler….

Son söz:

Hayata başka başka pencerelerden baktılar, düşünceleri, bakışları farklı farklıydı onların… Lakin boyun bükmediler, bel bağlamadılar, zora talip oldular, menfaate dudak büktü, oralı olmadılar… Dertliydi onlar, dert aşığın mihnetiydi, dert emanetti…

Herkesin kendine has darbe ve işkencesi!..

YAZI **Ahmet Nesin**
Gazeteci - Yazar

Türkiye'de demokratlık zor zanaat, nedeni çok basit, bu ülke insanı demokrasiyi hiç yaşamadı da ondan. Türkiye'de insanlara ilkokuldan başlayarak demokrasi yerine Cumhuriyet öğretildi, doğal olarak demokratik bir Cumhuriyet ya da Türkiye yerine hep "Cumhuriyet elden gidiyor!" yaygarası koparıldı. Oysa Google'a girip Cumhuriyet yazılı ülkelere bakarsanız, Cumhuriyetin çok da önemli olmadığını anlarsınız.

Tarihteki darbelere baktığımızda karşımıza ilginç bir tablo çıkıyor. Birinin 'darbe' dediğine diğeri 'demokrasi' diyor, hatta o noktaya varıyor ki, halkların seçtiği başbakanla iki bakan idam ediliyor ve o darbe günü bayram ilan ediliyor ve resmi tatil oluyor.

Babasının da tutuklandığı 27 Mayıs 1960'ı darbe olarak nitelendiren gazeteci Nazlı Ilıcak, kendilerine hiç dokunmayan 12 Mart 1971'i darbe olarak görmüyor. Aynı mantıkla kendisinin de arandığı ve tutuklandığı 12 Eylül 1980'i darbe diye niteleyen Ataol Behramoğlu, 28 Şubat'ı darbe gibi görmediği gibi, bir de 'gerekliydi' diye açıklama yapıyor.

Bu mantıkla analizler yapılan bir ülkede doğal olarak 15 Temmuz ve sonrası da değişik tartışılıyor. "15 Temmuz mu darbeydi, yyoksa sonrası mı ?" tartışması gibi komik bir tartışma uzun yıllar yaşanacak.

15 TEMMUZ DARBESİ, İKİ ER DARBESİDİR: ERGENEKON VE ERDOĞAN

Oysa 15 Temmuz bariz bir darbe girişimidir. Sonrası da darbeyi önlemek için yapılan ''2 Er" darbesidir. 2ER darbesi, Ergenekon ve Erdoğan darbesidir. Aynı yaklaşım hukuk ve işkence konusunda da yaşanıyor. En çok duyduğum sözler şunlardı: "Dindar dindara yapıyor!" ya da "Askere bu yapılır mı?" Bu kafanın altında yatan mantık esasında "Başkaları tamam da, bize nasıl ve neden yapıyorsunuz?". Ya da kendilerince işkence ve cinayet 10 yıldır yapılıyor. Oysa Sabahattin Ali'nin öldürülüşüne, Nazım Hikmetin hapsedilişine, Tan Matbaası'nın yakılışına, 6-7 Eylül Katliamı'na, Şeyh Said'in öldürülmesine ve Dersim Katliamı'nın tarihlerine baktığınızda son 10 yıl komik bile kalır. Bu şu anlama geliyor, bunlar olurken demokrasi adına itiraz etmiyorsanız eğer, bugün bunları yaşarız, yarın da başkalarını yaşayacağız demektir.

SİZE YAPILDIĞINDA 'DUR' DEMEK NE DEMOKRASİYİ GETİRİR, NE DE SİZİ DEMOKRAT YAPAR

O zaman "Dur" demediyseniz demokrasiyle bir sorununuz var demektir, sadece size yapıldığında "Dur" demek ne demokrasiyi getiriyor, ne de sizi demokrat yapıyor. Benim gibi yıllardır her türlü işkenceye, haksız tutuklamaya, idama, öldürmeye ve katliama karşı çıkıyorsanız, birtakım gerizekalılar bütün örgütlerin elemanı olarak sizi lanse eder. Bir başka mantık da şu şekilde oluşuyor: "Ya 12 Eylül'de bile hukuk vardı", "Demirel, Evren ve Çiller bile bunun gibi değildi"

Oysa 51 kişi asıldı, onlarca insan işkencede yaşamını yitirdi. 1. Milliyetçi Cephe hükümetleri kuruldu ve neler yaşandığını biliyoruz, faili meçhul cinayetler işlendi ve hâlâ karanlık… O zaman bu faşizmin karşılaştırmasını neye göre yapıyoruz?

Daha onlarca örnek verebilirim ama bu sorunu çözmez. Bu ülkede derin devlet yeni kurulmadı zaten, Cumhuriyetin askerler tarafından kurulmasıyla beraber oluştu. "Madem askerler kurdu, demokrasi de askerin verdiği izin kadar olur" mantığı halka daha ilkokulda öğretildi. Nedir bize öğretilen: '' Türkiye Cumhuriyeti ''. Osmanlı'dan, daha doğrusu padişahlıktan Cumhuriyete geçiş halka yeterli görüldü. O yüzden de geldiğimiz noktada demokrasi yürüyüşleri yerine Cumhuriyet yürüyüşleri yapıldı.

En demokrat denilen Bülent Ecevit'in, Özel Harp Dairesi'ni Semih Sancar'dan öğrendiği anekdotu bir okuyun ve öğrendikten sonra da başbakan olarak verdiği desteği bir düşünün. Hep söylediğimi bir daha söyleyeceğim, iktidardaki partiler hiç önemli değil, onları idare eden, edemediğinde darbe yapabilen sistemi yok etmezseniz, buna benzer bir yazıyı 50 yıl sonrası bir başkası da yazar. Benim, babamla aynı mantıkla 69 yıl sonra tutuklandığım gibi.

Hainler Mezarlığı

Mucidi:
Kadir Topbaş

Tarih:
26 Temmuz 2016

Konu:
Hainler Mezarlığı mûcidi!

‘Hainler mezarlığı’nı kuran haindir

YAZI **Ümit Kıvanç**
Yazar, t24.com

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, 15 Temmuz darbe girişiminde ölen darbecilerin gömüleceği bir “Hainler Mezarlığı” kurdu. Belediye Başkanı Kadir Topbaş bunun arkasındaki düşünceyi, “kuralım ki, gelen geçen lanet okusun” cinsinden nezih (!) ifadelerle açıklamıştı.

Şimdi biz, kahvaltı masasında başından vurulan anaların ülkesi olmaya, narin bedeni buzluklarda saklanan çocukların ülkesi olmaya, ana kucağında vurulan bebeği hastaneye götürmeye çabalarken vurulan dedenin ülkesi olmaya, ana karnında vurulan bebeğin ülkesi olmaya, kendi şehirlerini yıkan devletin ülkesi olmaya, kendi şehirlerini yıkarken sevinen, coşan, duvar yazılarıyla, sosyal medya mesajlarıyla katliamlarını kutlayan silahlı üniformalı devlet görevlilerinin ülkesi olmaya, kimin yöneteceği güya seçimle belirlenen ama seçim iktidarı değiştirecek gibi olunca milyonlarca insanın iradesinin helaya atıldığı ülke olmaya, iktidardakilerin çalmasının çırpmasının onlara tapınılmasına engel olmadığı gariban bir memleket olmaya, haksızlık, adaletsizlik ve eşitsizliğin kutsandığı, “ayaklar baş mı olsun!” ayinlerinde kendinden geçenlerin ülkesi olmaya, kendinden farklı kimseye komşu olarak dahi tahammül edemeyenlerin ülkesi olmaya bir devâsâ günah daha ekledik.

HANGİ AYET, MERHAMETTEN YOKSUN BU KEPASAZELİĞİ VE YÜREKSİZLİĞİ MEŞRU KILACAK?

"Hainler Mezarlığı" kurduk. Hainler Mezarlığı kuran haindir. Uzayacak lafın kısa hali bu.

Hain, adı üstünde, bir şeye ihanet etmiş.

Hainler Mezarlığı kuran Müslüman dîn’e ihanet etmiştir. İki kere iki dört.

Yok, Batı'nın ilmini istemeyiz, ikiyle iki dört çıkmasın, derseniz, başka bir ilim bulun getirin.

Hangi ayet bu merhametten yoksunluğu, bu hem kalpsizliği hem yüreksizliği meşru kılacak?

Ölü çocuğun anasını yuhalamaya cevaz veren olmayan ayet mi?

Haydi, iktidarların bekası için uydurulmuş hadislerden birini çıkarın koyun önümüze.

Veya siz de girişin hadis uydurmaya.

Bundan epey muktedir ekmek yemiş, siz de durmayın. Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?

“Samimi Müslüman” diye bir insan kalmasın mı istiyorsunuz?

İktidarınıza hizmet etmek dışında bir Müslümanca gaye kalmasın mı istiyorsunuz?

Benim gibi salaklar, dindar olmadığı halde dindardan ahlâk, vicdan, şu bu bekleyenler, çoktan anladık bu işin en azından bu topraklarda genel bir kültür ve davranış kodu haline gelmeyeceğini de, yine kanımızı damarımızda dondurmayı, en ahlâksız vicdansız kötü kalpli caniden beklenmeyecek haltları geçerken, öylesine, korkunç, yani korkutucu bir tabîîlikle yemeyi nasıl becerebiliyorsunuz?

Nasıl bir malzemeden yapıldınız siz?

İçinize hiç mi ruh koymadılar, hiç mi vicdan, hiç mi o... nasıl tarif edeceğimi bilemediğim şeyden eser olmaz..?

Hainler Mezarlığı, üstelik, farkındaysanız, yaşadığımız yerin ismidir. Yaşadığımız ortamın. Yaşadığımız hayatın.

Burada herkes doğuştan haindir.

Hiç kimsenin hain ilan etmeyeceği hiç kimse yoktur burada. Kemal Paşa haindi.

Vahdettin de. Anzavur haindi. Kuvayı Milliye de. Çerkes Ethem haindi. İzmir Suikasti tertipçileri de. Gayrimüslimler haindi. Müslümanlar da. Aleviler haindi. Kürtler haindi. Komünistler zaten.

ŞEYH SAİD, NAZIM, SAİD NURSİ, MENDERES, DENİZ’LER HAİNDİR!

Kimse kimseye hiçbir zaman sormadı, sen kimsin ki birilerini hain ilan ediyorsun, demedi.

Baş tacı ettiklerin silahlarını sana çevirdiklerinde hain oldular, başkalarını vurduklarında kahramandılar.

Ölen öldürene, kahramanlar hainlere karıştı, delibozuk bir toplum yaratabildik; cahil, aldırışsız, duygudaşlık tanımayan, mütemadiyen birbirinden nefret parçalarına ayrılan.

Şimdi birileri, çocuklarımız, torunlarımız da maazallah bu delilikten sıyrılır diye, tedbir mahiyetinde, Hainler Mezarlığı kuruyor.

Ve bunu kuranlar güya dindar.

Böyle korkunç bir iş için size yetkiyi kitabın, dinin vermediğini şükür ki biz bile biliyoruz.

Kim meşrulaştıracak bu insanlık suçunu?

Kendi gibi olmayanı köle etmek isteyen din âlimleriniz mi? Kim diyecek, ölüm eşitlemez, ölen hainin cezasını Allah değil kalan sağlar verecek diye, kim? Neyse ki belanızı kimin vereceği konusunda karanlık bir nokta yok.

Çok merak ediyorum; ama gerçekten çok merak ediyorum; “Hainler Mezarlığı” tabelasını gördüğünde ağlayan kaç kişi yaşıyor bu topraklarda.

Enkaz devri şarkıları: Unutulmasın diye bu karanlık geceler

Sanatın, bilhassa da müziğin korkudan dilinin bağlandığı bu karanlık dönemde, sizlerle 10 şarkıdan oluşan 'ENKAZ' albümümü paylaşmanın gururunu yaşıyorum. İnsanlık onurunun, barışın, kardeşliğin, adaletin ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı bu dönemde, aydınlığın gözündeki yaşı silen, karanlığın karşısında net ve protest bir duruş sergileyen, derdi insan ve insanca yaşamak olanları omuz omuza yürümeye davet eden ve insanlığa vicdan ve adalet çağrısı yapan 10 şarkı…

MEĞER TARİH NE ÇOK ACININ ÜZERİNİ ÖRTMÜŞ

Esasen, Avrupa'da doğmuş, büyümüş, eğitimini tamamlamış ve hayatını burada kurmuş biri olarak, Türkiye'nin havasına, suyuna, taşına, toprağına hayran, dili ve kültürüyle iç içe, ama siyasi gündeminden hep uzak yaşadım. Türkiye'li insanları, hoşgörülü, sevgi dolu, yüzlerinde içten bir tebessüm, cennet gibi bir hayat yaşayan ve toplumca güneşli güzel günlere ermiş olarak gördüm yıllarca.

Meğer tarih ne çok acının üzerini örtmüş, perdelemiş. Acı tebessümlerin örtbas ettiği ne sessiz çığlık ve feryatlar varmış. Meğer geçmişte ne insanlar sürgün edilmiş, ne köyler yağmalanmış yakılmış, ne canlar gençliğini hücrelerde tüketmiş, hayata son noktayı tutsaklıkta koymuş ve ne masumlar işkencelerde can vermiş. Çocuklar öldürülmüş yüzlerce, binlerce, aleve verilmiş aydınlar, komşu komşuyu ihbar etmiş, göz yummuş ölmesine ve malına mülküne konmuş. Meğer türkülerimiz tarihe kanlı tırnaklarla kazınmış hatıralarmış ve ne acıların sahitleriymiş. Meğer ne kavgalar verilmiş onurlu ve insanca bir yaşam uğruna.

MASUMLAR İŞKENCE ODALARINDA CAN VERMESİN

Ben de içinde yaşadığım dönemde toplumcu ve gerçekçi bir sanat anlayışını özümseyip, şarkılarımı bırakmak istedim bir şahit olarak yarınlara. Unutulmasın istedim bugün masumlara reva görülen zulüm. Unutulmasın ve bir daha bu enkaz, bu sisli, dumanlı ve soğuk geceler asla tekrar yaşanmasın. Ozanların yeri bir daha otel odasında alevlerin içi olmasın. Masum öğretmenler işkence odalarında can vermesin. Çocuklar hapishane avlularında değil, parklarda oynasın ve annelerinin kucağında en tatlı uykulara yumsunlar gözlerini, buz gibi sularda hayata değil.

GÜZEL GÜNLER GELENE DEK...

Akıntıya karşı kürek çeken bu şarkıların yolu elbette yer yer yalnızlığa mahkumdu. Bu bağlamda, albüm sürecimde yanımda duran ve emeğini esirgemeyen dostun benim için ne kadar kıymetli olduğunu takdir edersiniz. Varlığı ve desteğiyle bu yalnızlığı bana unutturan ve bu yolun "kapkara gökyüzüne masmavi umutlar eken" yol arkadaşım, güzel dostum, duayen sanatçı Ercan Aydın'a çok teşekkür ediyorum.

Ümit ediyor ve öyle inanıyorum ki, bu karanlık geceler ülkemiz ve insanımız adına bir şafağın öncüsü ve yaşanan bunca olumsuzluk ve acı bir doğumun sancısı olacaktır. Ve yine ümit ediyor ve öyle inanıyorum ki, tüm ayrılıklar er ya da geç bitecek ve biz şarkılarımızı hep birlikte, omuz omuza, öylesine hür ve öylesine kardeşçe dalgalandıracağız güzel ülkemizin ılık semalarında.

O güzel günler gelene dek şarkılarımı sizlere emanet ediyorum.

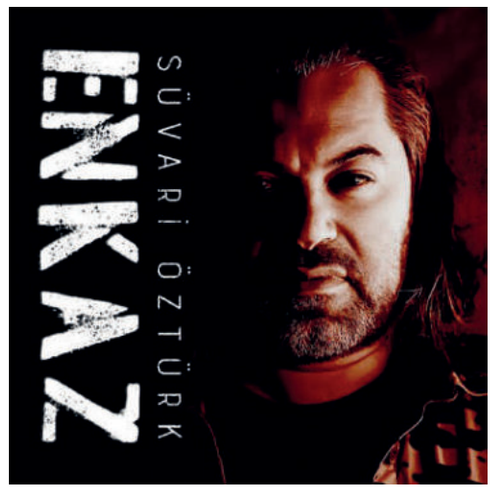

Derdim insandır benim

Bir yanım alev alev yas tutar Madımak'ta
Bir yanım yavrum Berkin ile taşa tutuldu
Bir yanım var, masumlarla sürgün adımlamakta
Bir yanım bin bebekle zındanda avutuldu

Dinim sevgi, rengim aşk, dilim vicdandır benim
Bir kalıba sığmam asla, derdim insandır benim

Madımak'ın ateşiydi sıçrayan Başbağlar'a
Eren'imi vuran eldi, kıyan Ahmet Burhan'a
Bir yanım var, ağlar durur her bir dökülen kana
Tüm benliğim barış ister, yetti artık canıma

Dinim sevgi, rengim aşk, dilim vicdandır benim
Bir kalıba sığmam asla, derdim insandır benim

Süvari Öztürk

Feridun Maden

Doğum tarihi:
2010

Vefat tarihi:
29. 10. 2017

Vefat sebebi:
Ege'de boğulma

Ayrı bir feryattı, bir evlat acısıydı Feridun!

YAZI **Süvari Öztürk**
Sanatçı

Fotis Anagnostou, kendi küçük atölyesinde gitar üretimi ve tamiri yapan bir dostumdu. Fotis; sanatın, müziğin ruhuna ve gücüne inanan, sözlerin ardında gözlerin ifadesini okuyan ve dinin, dilin, kimliğin ötesinde gönlün rengine aldırış eden bir usta, bir müzisyendi. Müziğimi ve şarkılarımın manasını sordu bana bir gün. Enkaz dedim, Şafak dedim, 13 Gece dedim, Kör Perçin dedim ve Feridun.

Feridun, Maden ailesinin en küçük çocuğu. Soğuk bir Kasım gecesinde Ege sularında can veren o masum aile, baba Hüseyin, anne Nur, çocukları Bahar, Nadire ve Feridun... En çok da Feridun'un hikâyesinde gözleri bir ayrı baktı bana Fotis'in.

Ayrı bir feryattı çünkü o, ayrı bir dramdı, evlat acısıydı, hasretiydi. Benimle ve şarkımla birlikte gönülden ah çekmişti Fotis. Dinledi, bir daha dinledi ve bir daha. Bizim olduğu kadar onun da şarkısıydı bu, çünkü bizim ellerimizden kayarken Feridun, umudunu Fotis'in ülkesine bağlamıştı. Sürgünü Yunanistan'a idi o çocuğun… Dost kimdi, düşman kim? Feridun'u Ege'nin soğuk sularına iten eller miydi eş ve dost?

Feridun'un bir nefes bulma ümidiyle göç ettiği Yunan yurdu muydu düşman? İşte dostun düşmanın belli olmadığı ve izlerin birbirine karıştığı bir dönemde biz Fotis ile oturmuş şarkılarımdan bahsediyorduk.

BİLİYOR MUSUN DEDİM FOTİS…

Biliyor musun Fotis dedim, benim aslında içime sinmiyor bu şarkım. Bir yanı eksik ve bana yarım geliyor. Feridun'un hatırasını ve şarkısını onu Ege Denizi'ne iten eller mi hak ediyordu, yoksa onun cansız bedenini o sulardan alıp, gözyaşları içinde defneden eller mi? Kimdi dost, kimdi düşman? Var mısın dedim, bu şarkımı iki dilde yapalım ve bu hatırayı paylaşalım. Heyecanla ayağa kalkmıştı Fotis, sanat işte budur, paylaşmaktır ve köprüler kurmaktır dedi ve sarılmıştı bana.

"Ach Feridun, Ach Pedi Mou" dedi.

"Ah Feridun, ah çocuğum" yani…

Uzun ve hummalı bir çalışma sonucu şarkımın bir bölümünü çevirdi benim için ve kendi stüdyosunda şarkımın basgitar kayıtlarını

FOTİS ANAGNOSTOU

yapmıştı. Bir kelime dahi Yunanca bilmeyen bana yeni şarkımızın hece hece, kelime kelime telaffuzunu öğretmişti. Ruhunu katmıştı şarkıma, sevgisini ve emeğini katmıştı. Onun ülkesini, Yunanistan'ı bir gün birlikte ziyaret edecek, bu şarkımı sahnede birlikte çalıp söyleyecektik ve bana Atina'nın en güzel yerlerini gezdirecekti. Gelip çattı o güzel gün. Atina'da bir konsere davet edildim ve ilk aklıma gelen isim Fotis oldu. Onu heyecanla arayacaktım, haydi diyecektim, gidelim birlikte.

İŞTE O HAYALİM YARIM KALDI

Ulaşamayacaktım ben Fotis'e, bulamayacaktım onu. Telefon numarası iptal edilmişti, kapanmıştı atölyesi. Son bir umut internet sitesine bakmak istedim, belki değişmiştir dedim iletişim bilgileri. Bir yazıyla karşılaştım: "RIP – Fotis Anagnostou"

Bas gitaristi olduğu o Avrupa'nın en güzel Blues orkestralarından biriyle 'RIP' adında yeni bir şarkı mı yayınlamışlar diye düşündüm? Hayır, ölüm haberiydi bu. RIP, "Rest In Peace'" demekti. Çok üzüldüm, ağladım ve günlerce acısını hissettim. Bir yanım eksik gidecektim Atina konserime ve yalnızlığı iliklerime kadar hissedecektim. Mezarı başında duracak, en güzel temennileri geçirirken gönlümden, onun Feridun için yazdığı Yunanca şarkı sözlerini fısıldayacaktım kendi toprağına.

"Poses meres perasan pou, petakses hia ton paradiso?" / Kaç gün oldu sen gideli, uçalı gökyüzüne sen?

Sen, Fotis Anagnostou, sürgün gecelerin vazgeçilmez ve yeri dolmaz dostu, bil ki seni unutmayacağım asla ve unutturmayacağım. Gönlümde yerin hep kalacak ve sıcaklığını asla yitirmeyecek. Daha kırk yıl yaşar mıyım bilmem, ama ömrüm boyunca bir hatır kalacaksa, o da senin atölyende, senin tütününün dumanına ve kokusuna eşlik eden o acı kahvenin hatırı olacak. Melekler yoldaşın olsun dostum ve yattığın yer incitmesin seni. Gittiğin yerde Feridun gelip bulsun seni, amcacığım desin, asla bırakmam elini, çünkü en karanlık gecemde sen de unutmadın beni…

Mevlana diyarı Konya'nın kör ve sağırları Görmez ailesini öldürdü

YAZI **Enes Cansever**
Gazeteci - Yazar

Konya denince akla ilk gelen Hz. Mevlana olur. Tabii ki, Şeb-i Arus'un, manevi iklimi belirir gözlerimizde. "Gel, ne olursan ol yine gel!" diye yükselen ses, engin bir görüşü ve zengin bir hoşgörüyü barındıran anlayışı hatırlatır bizlere.

Bu kadim şehir, Gevher Nesibe belleğimizde belirir. Onun peşi sıra gelenler, 21. asrın Gevher Nesibeleri Fatma, Leyla, Emine, Fatma Hanife, Hacer, Betül öğretmenler ve adını sıralayamadıklarımız.

Hiç şüphesiz bu tablo, bir devrin utancı, karanlık bir devrin fotoğraflarından biridir.

Anadolu'nun bağrında yaşanan kapkara bir zulüm… Gözler kör, kulaklar sağır. Kalpler mühürlü, vicdanlar paslı. Doğrusu, ne Anadolu eski Anadolu, ne de Konya eski Konya…

Hoşgörü rafa kalktı, Mevlana öğretileri lafta kaldı. Bekir'ler, Berk'lerden ve Fatıma'lardan, Haluk'lar Esen'lerden, Fatma Hanifeler Ahmetler'den, Mevlüt'ler Aliler'den, Esralar Fatih'lerden, Şükran'lar Ümit'lerden, Zekiye'ler ve Harun'lar, Ahmet'lerden koparıldı.

Duyan yok mazlumu, sesine ses verecek yankı da yok ortalıkta. Cahiliye çöllerindeki azgınlığa rahmet okuttu gaddarlıklar.

GÖNLÜMÜZ PARAMPARÇA!

O masum bakışları. Soykırım lafı bile kifayetsiz, yaşananlar karşısında. Kadınlara dokunmamış, hastalara, kalbi yaralılara ilişmemişlerdi.

Bir kadın, bir öğretmen Fatma Görmez.

Mesleğine aşık. KHK zulmüyle mesleğinden men edildi. İşini ve eşini seven, hayat dolu bir öğretmenin hayatına kıydılar.

Hem de herkesin gözünün önünde.

Sevdiği eşi Bekir Öğretmen, bir şafak vakti

operasyonuyla elinden alınıp kara zindanlara yollandı. Suçu (!), atılmış bir twitten ibaret.

Engelli oğlu Berk ve kızıyla yapayalnız kalakaldı. Üzüntüye dayanamayan bu çaresiz anne, işitme duyusunu kaybetti.

CEZAEVİNDE, KALAN CAMIN ARKASINDA AĞLAYARAK ANLAŞMA!

En büyük şoku; cezaevindeki ilk görüş gününde yaşar Fatma Öğretmen. Cezaevi yönetimi işitme cihazını içeri sokulmasının yasak olduğunu söyler. Günlerce birbirini göremeyen iki eş, kalın camın arkasından sadece karşılıklı ağlaşarak dertleştiler. Birbirlerine tek bir kelime söyleyemeden, gözyaşları eşlik etti sadece onlara.

Yaşanan dramın ağırlığıyla oğul Berk, önce melek olup uçtu öte tarafa. Esaretteki baba Bekir, ellerindeki kelepçeyle getirildi cenazeye. Bir avuç toprağı atamadı cennet kuşunun mezarına.

Defin boyunca bu tabloyu izledi, Mevlana Celalettin'in beldesi. Bu tablo; tarifsiz bir kinin ve bambaşka bir nefretin panoramasıydı aslında.

Önce aşından, çok sevdiği işinden, sonra eşinden ve sağlığından edildi Fatma Öğretmen.

Ardından güzel yavrusu Berk'ten, sonda da biricik kızından ayırdılar, bu devrin zalim mi zalim gaddar mı gaddar rejimin, mimarları.

Gün gün adeta mum gibi eridi KHK'lı öğretmen. Koca vücudu, 29 kiloya kadar düştü.

FATMA ÖĞRETMENİN YÜREKLERİ YAKAN MESAJI:

Fatma Öğretme şöyle dile getirmişti; "Çok sevdiğim sınıf öğretmenliğinden ayrılmak zorunda kaldım. Böbrek nakli nedeniyle malulen emekliliğimi, KHK ile ihracım nedeniyle olmadı."

"Yardım edin, ihtiyacım var!" çığlığı nasırlı vicdanlarda yankı bulamadı ne yazık ki.

"Eşim suçsuz yere hapiste." dedi ama bu devrin yargıçları çoktan adaleti rafa kaldırmıştı.

Oğlu Berk'i kelepçeyle uğurlayan Bekir Öğretmen, eşi Fatma'yı uğurlayamadı.

Mevsim Muharrem olmasa da, Konya ovası çöle dönüş, Gül Peygamber'in torunu Hüseyin'e çektirilen acılar, asrımızın Yezit'leri, Kerbela'yı yaşattı. Dirisine de ölüsüne de, acı çektirmeye yemin etmişti taş kalpliler.

Adeta bugünler için söylemişti sanki Mevlana şu sözü: "Susamak ve susmak çok benzerdir. Birinde dilin, diğerinde yüreğin kurur."

Ne yazık ki, Anadolu'yu Kerbela'ya çevirenler, dilleri de yürekleri de kuruttular.

Görmez ailesinin dramından geriye, zindanda çaresiz bir baba, küçük yaşta annesiz ve kardeşsiz kalan masum bir kızcağız kaldı.

Şikâyet ediyoruz, bu gönül kırıklığımıza neden olanları sana ya Mevla!

Fatma Görmez
Anne

Vefat tarihi:
12 Ocak 2021

Berk Görmez
Oğlu

Vefat tarihi:
05 Ocak 2018

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
Öğretmen

Hatice Akçabay ve evlatları

Doğum Tarihleri:
Hatice: **8.12.1982**
Ahmet Esat: **31.10.2012**
Mesut: **31.01.2014**
Bekir Aras: **19.4.2017**

Vefat tarihleri:
21 Temmuz 2018

Vefat sebepleri:
Suda boğulma

Mesleği:
Öğretmen

Baba Murat Öğretmen'in "mahşer" dediği Meriç'te o gece!

YAZI **Erhan Bozkurt**
Şair

Haklarında açılan cadı avı soruşturması nedeniyle, arama kararı bulunan ve 18 Temmuz gecesi Yunanistan'a geçmeye çalışan Murat Akçabay, eşi ve 3 çocuğuyla birlikte bindikleri bot Meriç'te battı. Ve maalesef Murat Öğretmen'in eşi Hatice Akçabay (36), ve üç oğlu Ahmet Esat (6), Mesut (5), Bekir Aras (1) Meriç'in sularında can verdi. Botta 2'si kaçakçı olmak üzere toplam 11 kişi bulunuyordu.

Uzun aramalar neticesinde anne Hatice Akçabay'ın ve bir yaşındaki oğlu Bekir Akçabay'in cansız bedenleri birbirlerine sarılı vaziyette bulundu.

Aynı aileden 7 yaşındaki Ahmet Esat ile 5 yaşındaki Mesut'un ise aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ cesetlerine ulaşılamadı. Murat Öğretmen, sağ kurtulduğu "mahşer" dediği o geceyi şöyle anlattı:

"Plastik şişme bota dokuz kişi olarak bindik. İki kaçakçı da en son bindi. Toplam 11 kişi olduk. Nehrin ortasında kaya gibi bir cisme çarptığımızı sanıyorum.

EVLATLARIM ELLERİMDEN KAYIP GİTTİ

Bot delindi, kendi etrafımızda dönmeye başladık. Bir anda bot devrildi ve suya düştük. Diğer aile hemen nehrin sağ bölümündeki dallara tutundu. Ben ve eşim çocukları tutmaya çalışırken nehrin ortasında kaldık. Küçük bebeğimizi eşim tutuyordu. Diğer ikisini ben tutmaya çalıştım.

7 yaşındaki Ahmet Esat'ta can yeleği vardı, biraz suyun üzerinde durabiliyordu ama diğeri suya battı. Eşim de akıntıya kapıldı gitti.

Uzakta bir ağaç dalına tutunduğunu gördüm. 'Hatice sakın dalı bırakma, seni gelip kurtaracağım' dedim. Dalgalara karşı koymaya çalışırken onun aynı yerinde olmadığını gördüm. Seslendim, bağırdım ama bir daha seslerini duymadım."

Beyaz Sayfa Youtube Kanalı'nda, 'Adı Hicret' yorumuyla çıkan Bozkurt, o "mahşer gecesini" ve Akçabay ailesini içine çeken Meriç'i şu satırlarla dile getirdi.

ADI HİCRET

Hizmet gönüllü gittiğin,
Meğer, meğer mecbur kaldığın,
Adı Hicret....
Bir akşam vakti güneş'le battığın,
Son kez geri dönüp ızdırapla baktığın,
Her adımı bir meçhule attığın,
Bir ömrü ; bir akşam üstüne bıraktığın,
Adı Hicret....
Ana,baba, kardeş, ciğerparem dediğin,
Etrafında kimseyi bulamadığın,
Davam deyip ömrünü verdiğin,
Buna rağmen "hain!" damgası yediğin,
Adı Hicret....
Yere, göre sığdırmadığın,
Yerine, göğüne sığmadın,
Bir karışına, bin canın feda ettiğin,
Bir avuç toprağı esirgenip öldüğün,
Adı Hicret....
Ekmeğim, suyum, her şeyim dediğin,
Ekmeğe, suya,muhtaç terk edildiğin,
Yaşatma sevdasıyla nefes alıp verdiğin,
Yaşama hakkı elinden alındığın,
Adı Hicret.....
Evlatların ve sevdiğinle yola çıktığın,
Bir akşam ezanıydı ki belki bu son dinlediğin,
Ver elini Sevdiğim, Allah Kerim dediğin,
Eğer bir şey olursa hakkın helal ettiğin,
Adı Hicret....
Sıradan eşyaları alırken ağladığın,
Yaralı kalbini arkada bıraktığın,
Bir akşam üstü hicranla terkettiğin,
Bir bot'la can pazarına çıktığın,
Meriç'in sularına mecbur edildiğin,
Ay ışığında, bir Meriç gecesi sessizliğin...
Adı Hicret....
Derken sinesi çatladı sessizliğin,
Bir mahşerdi ki koptu o geceleyin,
Meriç çıldırdı, aldı "Üç Meleğin"...
Arşa dayandı "baba baba "çığlığın ...
Birini kurtarayım derken, diğerine daldığın,
Tek tek "Hepsi elinden gitti"... yandığın,
Bari hanım, canım deyip aradığın,
Ya Rab! nasıl bir acıdır ki çektiğin,
Per perişan yıkılıp, kala kaldığın,
"Allah'ım Allah'ım Allah'ım"... haykırdığın,
Dört canın üçünü toprağa, birini suya verdiğin ,Cenazelerini bile göremediğin....
Adı Hicret....
Mümkün olsa intihardı belki tek dileğin,
"Benide benide" al deyip yalvardığın,
Gözyaşlarınla Meriç'i o gece boğduğun,
Ve derken "İlahi Sekineydi"ki bulduğun,
Adı Hicret....
Dinmeyen acıların Kaderimdir saydığın
Dua, dua, sabır, sabır ciğerine çektiğindir ki,
Adı Hicret....

‘Zalim Meriç ellerimden aldı, tutamadım kızımı ve gitti’

YAZI **Neslihan Teke**
Annesi

Nurefşan’ın 8 yıllık hayatı, hiç işlemedikleri suçun suçlusu olarak gösterilen anne babasına yapılan ve direkt olarak onun da maruz kaldığı zulümler sebebiyle bitti.

O yüzden mazlumdu yavrum. Nurefşan’ın anlamı etrafını aydınlatan, ışık saçan demektir. Dünyamızı aydınlatmıştı kızımız. Anne ve babası olarak bu ismi koymaya karar verirken “kalp doktoru olsun kızımız, insanların kalbine maddi, manevi dokunsun” diye niyet etmiştik. Kızımız naif, kibar, oturması kalkması, olaylara verdiği tepkileriyle sanki büyümüş ve küçülmüştü. Cennete namzet bir hali vardı.

EŞİMİN YANINA GİTMEK ÜZERE YOLA ÇIKTIK

Onun insanın hüznünü alan, yüzünü güldüren bir hâli vardı. Yaşanılan o hain darbe gecesinden kısa süre sonra babası yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Kızım babasından ayrıldığında 3,5 yaşındaydı.

Eşimin yanına gitmek için çıktığımız yolda, ‘şüpheli kişinin eşi ve kızısınız’ diyerek bizi İstanbul Havaalanı’nda gözaltına aldılar. Pasaportlarımıza el kondu. Bana yurtdışı çıkış yasağı kondu. Babasına hasret bir evladın çaresizliğini anlatmak mümkün değil. O dönemde, yasağım kaldırılmadığı gibi, “Vatansızlar! Hainler!” şeklinde hakaretlere maruz kalıyordum.

BABAMI VALİZE KOYUP GETİRSEK POLİS GÖRMEZ

Kızım büyüdükçe içindeki baba özlemi de büyüyordu. “Babamı valize koyup getirsek polis onu görmez!” diyordu. Babası olmadan 5 yıl geçmişti. Nurefşan’ın pasaport süresi de dolmuştu. Yeniden pasaport alabilmek için eşimin göndereceği bir evraka ihtiyaç vardı.Eşim, bulunduğu ülkede konsolosluğa giderse tutuklanırdı. O yüzden kızımıza yeniden pasaport alamıyorduk. Yeniden aile olabilmek için tehlikeli olduğunu bildiğimiz yolu deneyecektik.

Edirne sınırında yaptığımız ilk denemede yakalandık. Mahkemeye çıktım ve denetimli serbestlikle salıverildim. Yıkılmıştım ama çarem de yoktu. Yeniden tutuklanacağımı bile bile kızımla bu tehlikeli yolculuğa çıktık.

3 Mart 2021 tarihinde Meriç Nehri’ne kaçakçılarla beraber gece saat 02:30 da geldik. Maalesef jandarma yolda, kaçakçıların arabasını durdurup nehirden geçerken kullanacağımız asıl botu almıştı. Kaçakçılar yeni bir bot buldu ama bu bot çok basit görünüyordu. Bota binmemek için çok direndim ama başka çaremiz yoktu.

Bizi bota bindirdiler. Su çok yüksek ve soğuktu. Nurefşan bot üzerinde giderken “Anne sabret! Çok az kaldı babama kavuşmamıza, kötü günler geride kalacak Anne” diyordu.

Kızımın dilinden bu cümleler dökülürken kalabalık oluşumuz ve suyun yükselmesinden dolayı bot bir anda alabora oldu, suya düştük.

Bir kaç defa kızımı suyun üzerine çıkartmaya çalıştım, bana tutunmasını, nefes almasını söyledim ama maalesef ne o ne de ben daha fazla dayanamadık. Tutamadım kızımı ve gitti!

Ben de bir süre sürüklendikten sonra, bir ağaca tutundum. Yaklaşık 4 saat suda kaldım.

Kızım gitmişti ama ben yaşıyordum. Ne yapacaktım? Babasına ne diyecektim?

Orada tutunduğum ağaçta, ellerimi bırakıp canıma kıymayı çok düşündüm ama inancım ve değerlerim buna engel oldu. Yine de beni alması için Allah’a çok dua ettim. Gece 3 te düştüğümüz sudan tahminen 7 gibi donmak üzereyken çıktım.

KIZIMIN CESEDİNİ JANDARMAYLA BİRLİKTE SUDAN ÇIKARDIK

Jandarma ve yanımdaki kişilerle beraber kızımı sudan çıkarıp defnettim. Eşim, 3 buçuk yaşından beri görmediği dokunamadığı kızının cenaze törenini telefon ekranından izliyordu. İkimiz için de dünya artık bitmişti. İmzamı atmadığım ve yurtdışı çıkış yasağımı deldiğimden dolayı polisler her yerde beni arıyordu. Gözleri o kadar kin ve nefretle doluydu ki yavrumu kaybetmeme bile merhametleri yoktu. Ben bir kere daha, kızımın vefatından 1 buçuk ay sonra tekrar aynı yollardan, aynı yerlerden geçerek Avrupa’ya geldim. 6 yıl aradan sonra kısa bir süre önce eşimle kavuştuk. Kızımız yokluğunun verdiği acıyı, inancımız ayakta tutuyor.

DOKTOR OLMAKTI BÜYÜK HAYALİ

Yaşasaydı kalp ve damar cerrahı olacaktı. Bu konu üzerine babasıyla çok sohbetleri olurdu. İnşallah onun adına hastaneler kurmayı bizlere nasip eder Rabbim…

Gelişiyle hayatımızı ve kalbimizi nurlandıran Nurefşanımız gidişiyle büyük bir acı bırakarak gitti. Doktor olarak dokunamadığı insanların kalbine, masumiyetiyle ve mazlumiyetiyle dokundu. Hayatımızdan ve bu dünyadan bir Nurefşan geldi - geçti… Rabbim şefaatçi eylesin!

Nurefşan Teke

Doğum Tarihi:
3 Mart 2021

Vefat Tarihi:
05.03.2021

Vefat Nedeni:
Meriç’te boğuldu

Enes Ata

Doğum Tarihi:
1998

Vefat Tarihi:
30 Mart 2006

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

Mahsum Mızrak

Doğum Tarihi:
1989

Vefat Tarihi:
30 Mart 2006

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

İki çocuk öldü duydunuz mu? Enes teyzesine giderken; Mahsum ise evine dönerken vurulmuştu!

YAZI **Gökçer Tahincioğlu**
t24 yazarı

İki çocuk öldü, kanıtlar çalındı, duydunuz mu? Zaten yer yarılmıyor ve içine girmiyoruz, bunu biliyoruz. Ve zaten çocuklar ölüyor, hayat devam ediyor, bunu da biliyoruz. Hayat devam ediyor, hep eder, utanır gibi yaparız bazen, bunu da biliyoruz elbette ama unutmamak da var, az da olsa utananlar da…

Bazen dünyayı, yaşadığınız coğrafyayı, insanları, ayrımcılıkla dolu beyinleri unutup, bir umutla anlatıp, yazıyorsunuz. Rakel Dink'in tarihe geçen sözlerini anımsıyorsunuz ardından; "Bir bebekten bir katil yaratmak…" Bir bebeğin bütün hücrelerine yavaş yavaş faşizmin, ayrımcılığın, adaletsizliğin, vicdansızlığın nasıl yerleştirildiğini ve o bünyeden nasıl sökülüp atılamadığını fark ediyorsunuz.

Bazen, sanıyorsunuz ki buna rağmen, anlattığınızda yer yerinden oynayacak, bu kadarı olmaz denilecek, hangi görüşten, kim olursa olsun yapılanları kabullenmeyecek ve en azından sonrası için bir küçük pencere açılacak. Yok, hayır olmuyor. Yer yarılmıyor, hepimiz içine düşmüyoruz, edepsizce, arsızca, böyle şeylerin olabileceğini düşünerek, birkaç dakika sonra ne olmuşsa hepsini unutarak yaşamaya devam ediyoruz.

2006'da Diyarbakır'da yaşanan olaylarda tam 14 kişi öldürüldü. Öldürülenlerden 6'sı çocuktu, çoğu yaşlı. Boğazından vurularak öldürülen gazeteci de vardı aralarında, sokakta oynarken kurşunla ölen 3 yaşında çocuk da.

Yazının burasında duralım. Okuyanların bir bölümü, "Diyarbakır" ifadesini görünce okumayı bırakacak zira. Yazanın kim olduğuna bakacak ya da. Ya da bölgede böyle şeylerin normal olduğunu, kimsenin boş yere öldürülmüş olamayacağını düşünecek. Ve elbette, tahammül edip okursa…

Öldürülen iki çocuğun dosyası ise diğerlerinden biraz farklıydı. İkisi de yakın mesafeden, gaz fişeğiyle, kafalarından vurulmuştu. Mahsum Mızrak'ın kafatasında, gaz fişeği neredeyse bütün olarak duruyordu. Enes Ata'ya isabet eden gaz fişeğinin seri numaraları da okunabiliyordu. Demek ki gaz fişeğini kimin ateşlediği, tüfeği kimin yasaya aykırı kullandığı bulunabilirdi.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Diyarbakır Barosu, İnsan Hakları Derneği avukatları, hepsi çocukları vuranları bulabilmek için mücadeleye başladı. Geçtiğimiz günlerde, bir savcı, sosyal medya hesabından, İnsan Hakları Derneği'nin, "terör örgütünün derneği" olduğunu savundu.

Bir not düşelim buraya. 30 yıldır bıkmadan, usanmadan aynı sözleri sarf edenlerin, 30 yıldır devletin bin kez denetlediği ama nedense kapatmadığı hatta projelerine davet ettiği bir insan hakları kurumu için nasıl aynı sözleri söyleyebildiği, bunu söyleyenlerin nasıl adalet dağıtabilecekleri de not olarak dursun arada. Bilinen "cezasızlık kültürü" hikâyeleri burada da devam etti. Seri numarası belli gaz fişeklerini kimin ateşlediği soruldu, yüzlerce polisin ismi bildirildi. O gün, çocukların vurulduğu bölgede kimlerin çalıştığı soruldu, yine yüzlerce polisin ismi geldi. Sonunda, üç polise kadar isimler indirildi. Artık hangisinin çocukları vurduğunun tespit edilmesine sıra gelmişti. Çocukları vuran tüfeğin sahibinin bulunması için inceleme talep edildi, dosya oyalandı. Sonra "Bulamayız" denildi.

Küçük yaşta annesini kaybeden henüz 8 yaşındaki Enes, teyzesine giderken vurulmuştu. Sokağa çıkan Mahsum, evine dönerken. Günlerce cenazesinin nerede olduğu bile bulunamamıştı. Gazeteciler, tüm bu gelişmeleri yazdı. Yer yerinden oynamadı, kimse utanmadı.

AİHM, her iki çocuğun yaşam hakkının ihlal edilmesi, kanıtların çalınması, etkili soruşturma yürütülmemesi nedeniyle Türkiye'yi mahkûm etti. Enes Ata'nın üzerinden çıkan kanlı tişörtün, mahkeme kararı olmadan imha edildiği anlaşıldı. Olay gününe ait bütün telsiz konuşmalarının kimseye sorulmadan imha edildiği de… Israrla bütün kanıtlar kaçırılıyordu, sanık üç polis ise duruşmalara bile gelmiyordu. Savcılığa göre Ata'nın bedeninden çıkan, yıllardır aranan gaz fişeği aslında kayıp değildi. Aslında bu tespite de gerek yoktu, zira Enes Ata'yla ilgili bu dosyada, 3 ay önce zaten zamanaşımı kararı verilmişti. Savcılığa göre de bu suçla ilgili 8 yıllık zamanaşımı süresi dolmuştu, dosya kapatıldı. Artık, adli emanetten delil çalınmasından söz edilemeyeceğine göre, herkes rahatlamıştı.

Hayat devam ediyor, hep eder, utanır gibi yaparız bazen, bunu da biliyoruz elbette.

Sağlıklı bir şekilde girdiği zindandan 41 gün sonra cenazesi çıktı, Nesrin Gençosman'ın!

İsmet Macit
Tarihçi - Yazar

İyilikten başka dertleri olmayan insanları, kötüler kurdukları imparatorluğa kurban ettiler. Dönsün diye menfaat şebekesinin çarkı masumların kanından ırmaklar akıttılar.

Zulmü çoğaltıp merhameti bitirdiler, insanları karanlık hücrelerde boğup, tükettiler.

Kaba postallarıyla gül bahçelerine dalıp tomurcukların boyunlarını dahi kırdılar.

Zira güzel ve nazik olan ne varsa rahatsız ediyordu bu insan kılıklı canavarları.

Karanlıktan beslenen bu insanlık düşmanlarının kimi hasedinden, kimi kibrinden önce sevgiyi boğdular sonra da dönüp insanlığı boğazladılar. Tiranlıklarını; hasta insanların iniltileri, yetim yavruların gözyaşları, yaşlı insanların bükülmüş belleri üzerine kurdular. Yıkılası saltanatlarını masumları zindanlarda çürüterek ayakta tutmaya çalıştılar.

CEZAEVİNDEKİ GÖRÜŞTE HALSİZ VE BİTKİNDİ

Genç yaşında zindana sıcak girip soğuk çıkan gencecik fidanlardan biri de Nesrin Gençosman, Kur'an hafızıydı ve Kuran kursunda

öğretmenlik yapıyordu.

Nesrin Hoca, Ordu'da Hizmet Hareketi'ne yönelik soruşturmalar kapsamında 30 Mayıs 2018 tarihinde gözaltına alındı ve Erzurum 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 Haziran'da "SEGBİS" sistemi üzerinden yapılan yargılamayla tutuklandı.

Tutuklanarak Ordu Efirli E Tipi Cezaevine gönderilen Gençosman, kalabalık koğuşlar, cezaevi şartlarının sağlıksızlığı nedeniyle bir ay sonra hastalandı. Durumunun ağırlaşması üzerine cezaevi revirinden birkaç günlük grip ilacı verildi. Haftasonu ilaçları verilmeyen Nesrin Gençosman'ın durumu ağırlaştı. Pazartesi günü açık görüş günüydü ve o günkü ziyaretçisi ablasıydı.

ZATÜRE OLMASINA RAĞMEN İLAÇLARI VERİLMEDİ, HASTANEYE SEVKEDİLMEDİ

Açık görüşe bitkin biçimde gelen Nesrin Gençosman, görüşün bir kısmında konuşma güçlüğü çekmeye başladı. Kardeşinin hayati tehlike arz eden bir durumda olduğunun ablası tarafından cezaevi yönetimine bildirilmesinin ardından Gençosman, bir kez daha revire gönderildi. Ancak zatürre ciğerlerini sarmış olmasına rağmen hastaneye sevk edilmedi.

Avukatının olaydan sonra yaptığı açıklamaya göre, Gençosman iki gün sonra cezaevinde kalp krizi geçirince acil olarak Ordu Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

Hastanede Gençosman'a akut perikardit, akut miyokardit, pnömoni ve solunum yetmezliği teşhisi kondu ve yoğun bakıma alındı. Zatürre olmuş, ilaçları verilmemiş, hastaneye geç sevk edilmişti. Gençosman, geri döndürülemeyecek bir noktada hastaneye götürülmüştü.

BİLİNCİ KAPANINCA, APAR TOPAR TAHLİYE EDİLDİ

Bilinci kapanınca mahkeme tarafından apar topar tutukluluğuna son verildi. Ömrünün son birkaç gününü tekrar özgür geçirse de bilinci kapalıydı ve diyalize bağlanması da sonuç vermedi. Gençosman 11 Temmuz 2018 günü yoğun bakımda hayatını kaybetti.

Sağlıklı bir öğretmen olarak girdiği zindandan 41 gün sonra cenazesi çıktı Nesrin Hoca'nın. (Güya) Tanrılarına insanı kurban eden ilkel kabilelerden bir farkınız kalmadı.

Ya her cinayeti sessizce seyreden ve kötülüğe cesaret aşısı ekleyen sessiz yığınlar!

Evlatları doğranırken mezar taşı kesilenler! Nesrin Hoca'ya o ezberlediği Kuran ve yetiştirdiği yüzlerce talebe şefaatçi olacak, ya zulmü yapanlar ve seyredenler, ahiret yokmuş gibi her türlü kötülüğü irtikâb edenler size kim şefaat edecek?

Hadi Müslümanlığınızı geçtik insanlığınız nerde dedirtecek hale sukut edenlere binlerce acılı yüreğin âhı, mazlumlara ise şehit sıfatı ile Rablerine yürümek düştü.

Nesrin Bacı'nın dostları, arkadaşları; unutmayın/unutturmayın acıları...

Ve dünyanın neresinde olursanız olun son devrin şehitlerinden esirgemeyin fatihalarınızı... Rabbim, ilime irfana öğrenmeye öğretmene düşman şu Tiran zihniyetini mazlum ve şehit öğretmenler hürmetine yerle bir etsin. Zindanların kapılarını ardına kadar açsın!

Nesrin Gençosman

Doğum Tarihi:
27 Ocak 1988

Vefat Tarihi:
11 Temmuz 2018

Vefat Sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Kuran Kursu Öğretmeni

Deniz Poyraz

Doğum Tarihi:
11.02 1983

Vefat Tarihi:
17 Haziran 2021

Vefat Nedeni:
Katledildi

Mesleği:
Sekreter

Deniz Poyraz'ın katledilmesine zemin hazırlayan faktör nefret dilidir

YAZI **Abdülhamit Bilici**
Gazeteci - Yazar

Siyasi, sosyal, etnik ya da dini gerilimlerin yol açtığı taraf tutmalar; filli sloganlar ve ateşli nutuklar, kolaylıkla kör eder gözümüzü, uyuşturur aklımızı.

Farklı farklı kimlikleri ve sınırsız renklilikleriyle birer insan olan Ayşe, Fatma, Ali kaybolur, yerini bir partinin, bir grubun, bir mahallenin veya cemaatin birbirinden farkı olmayan üyeleri alır.

O kadar ki, evladını kaybetmiş bir annenin yürekler yakan acısını bile hissedemeyecek kadar körelir vicdanımız.

Halkların Demokratik Partisi (HDP) İzmir İl binasına 17 Aralık 2021'de yapılan saldırıda kızı Deniz'i kaybeden anne Fehime Poyraz'ın yaşadığı acıyı çoğumuzun hiç duyup hissetmemesi, hatta yaşanan bu dramın hiç farkına bile varmamış olması gibi.

30 YILIN KUYU İZLERİ

Nitekim olayla ilgili haberlerin başlığı şöyle: "HDP İzmir il binasına saldırı: 1 ölü"

İşte o "1 ölü" denilen kişi bir insan, hayatın kıyısında ayakta kalma mücadelesi veren dar gelirli bir vatandaş. Yıllardır her türlü işkenceden dışkı yedirmeye, köy yakmadan faili meçhullere, dil yasağından parti kapatmaya tarifsiz baskılara maruz kalmış Kürt halkının bir çocuğu. Hikâyesinde ülkenin 30 yılının koyu izlerini barındıran biri.

1990'larda hayatı yaşanmaz hale getiren terör, şiddet, baskı, yoksulluk batağına saplanmış olan Doğu ve Güneydoğu'dan İzmir'e göç etmek zorunda kalan yoksul bir ailenin çocuğu.

Parti il binasının çaycısı Fehime'nin kızı. O gözü dönmüş nefret saldırısının yaşandığı saatte HDP binasında olmasının tek nedeni, elinden ameliyat olduğu için işe gidemeyen annesinin boşluğunu doldurmak. Çay yapmak, etrafı temizlemek, çalışanlara, misafirlere hizmet etmek.

Annenin acısını hayal edin. Evladının ölümünü görmek, hayatta bir insanın başına gelebilecek ve asla geçmeyen en derin travmalardan.

Bir de buna, çocuğunuzun sizin yerinizi boş bırakmamak üzere bulunduğu yerde ölüme yakalanmış olmasının taşınmaz yükünü ekleyin.

VAHŞİ TERÖR

Annesinin yerini doldurmak için parti binasında olan Deniz'i katleden tetikçi Onur Gencer işte tam da bu vahşi terörü yapar. Öyle bir gözü dönmüşlük ki bu, Deniz'i vurduktan sonra "Leş 1" yazarak fotoğrafını paylaşır.

Hiç kuşkusuz, bu kanlı baskına zemin hazırlayan temel faktör, devlet ile terör ve mafyöz suç örgütleri arasındaki farkın kaybolması ve idarede en yüksek konumları işgal eden şahısların olağan konuşma biçimi haline gelen nefret dili. Saldırı sonrası yaşananlar da hukuku, ahlâkı, insanlığı askıya alan yeni rejimin normlarına tam uyumlu.

Savcılık, attığı bir tweet yüzünden gözaltına aldığı kişilerin veya 8 aylık hamile ev hanımlarının bağlantılarını araştırmak için süre uzatması alırken, Suriye'deki cihatçı gruplara, SADAT'a ve halen görevde olan asker kişilere uzanan bağlantıları ortaya saçılan tetikçi, hiç araştırma yapılmadan sadece bir günlük gözaltının ardından tutuklanır.

Tetikçi, Sağlık Bakanlığı personeli ve Kilis'te görevlidir. 7 Şubat'ta İzmir Kemalpaşa'daki görevine döneceği açıklamasına rağmen tetikçinin askeri kıyafetlerle Suriye'deki kamplarda 20 Şubat 2021'de çekilmiş fotoğrafları mevcut. Bir kamu personeli olmasına rağmen Hilton gibi lüks otellerde nasıl kalabildiği de ayrı bir muamma.

Saldırılan bina önündeki polis noktasına rağmen günlerce yaptığı istihbarat çalışmasının fark edilmemiş olması da başka bir soru işareti.

Savcı Gündüz ve eşi, kendi ülkelerinde boğuldular; cesetleri ise Ege'ye atıldı!

YAZI **Nevin Erdem**
Hakim, meslektaşı

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk adalet bakanı olan Mahmut Esat Bozkurt'un şu sözü birçok Cumhuriyet savcısının odasını süsleyen yazılardan biridir: "Cumhuriyet Savcıları; Meriç kıyılarında çalışan Türk köylüsünün kaybolan sabanlarından tutunuz da, bu yurtta yaşayanların uğrayacakları en ufak bir haksızlıktan, hatta Bingöl dağlarının ıssız kuytularında nafakalarını bekleyen öksüzlerin gözyaşlarından siz sorumlusunuz."

Bozkurt sevdiğim bir kişilik değildir. Ancak yargı mensupları bu sözü o kadar çok görüp duymuşlardır ki, benim gibi birçok yargı mensubunun aklına Meriç denildiğinde, köylüler, koyunlar, sabanlar; Bingöl denildiğinde ıssız kuytular, öksüzler, gözyaşları gelirdi. Adalet ihtiyacı gelirdi.

Bugün ise, Meriç denildiğinde aklımıza geçilmesi zor bir nehir geliyor, sınır geliyor, Ege geliyor; kaçmalar geliyor, can pazarları, ölümler geliyor. Bugüne kadar yüzlerce -binlerce değilse eğer- yargı mensubu hukuksuzluktan kaçış yolu olarak gördükleri bu zorlu yolculuğa çıktı. Yolda yaralananlar, yakalananlar, çocuklarını kaybedenler oldu; ölenler oldu.

İktidarın yargıyı tamamen kendine bağlamak için 15 Temmuz bahanesiyle tasfiye ettiği yaklaşık 5 bin hakim-savcıdan biriydi Cumhuriyet Savcısı İbrahim Gündüz.

Daha 36 yaşındaydı, Ege'nin karanlık ve soğuk sularına cansız bedenini bırakırken. Eşiyle birlikte çıktığı umut yolculuğunda, eşiyle birlikte boğularak can verdi.

Bir Cumhuriyet savcısını ölümü göze alarak böylesine tehlikeli bir yolculuğa çıkaran neden çok açık. Haberde "savcı, Ege, ölüm" kelimeleri gözünüze çarptığı anda olayın muhtemel nedeni bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçiyor zaten: 15 Temmuz sonrası zirve yapan hukuksuzlukların acı sonla biten mağduriyetlerinden biri daha! Ne çok acı birikiyor yüreklerimizde!

Cumhuriyet savcıları otoriter bir rejim kurmak için "iktidara tam bağımlı" olması gereken öncelikli meslek gruplarından biri.

Bilinen bir olayı yeri gelmişken bir kez daha anlatayım: Mahmut Esat Bozkurt "savcı" isminin "Cumhuriyet savcısı" olarak kabulünü önerir. Ancak Bozkurt'a, Atatürk'ün de bulunduğu bir ortamda çok sayıda kişiden tepki gelir. "Öyle ya" derler, "Neden sadece savcılara Cumhuriyet Savcısı denilir? Cumhuriyet başbakanı, Cumhuriyet bakanı, Cumhuriyet müsteşarı, Cumhuriyet valisi, Cumhuriyet büyükelçisi olmuyor da, neden Cumhuriyet savcısı? Savcılara bu ayrıcalık neden?"

Atatürk, Bozkurt'tan itirazlara cevap vermesini ister. Bozkurt, "Çünkü öyle bir zaman olur ki, cumhuriyeti korumak için başbakandan, bakandan, müsteşardan, validen, büyükelçiden bile hesap sormak gerekebilir. İşte o hesabı soracak olan Cumhuriyet savcısıdır" der ve öneri kabul edilir.

İşte o hesap sorulmasın diye, Türkiye Cumhuriyeti'nin temeli olan demokratik hukuk devleti ilkelerine aykırılıkların hesabı sorulmasın diye, Erdoğan Rejimi 15 Temmuz sonrası öncelikli olarak Cumhuriyet savcılarını tasfiye etti.

Rejimin her istediği kişi soruşturmalarla korkutulabilsin diye, tutuklansın diye, cezaevlerinde çürüsün diye, istenilen dozda korku istenilen dozda topluma enjekte edilebilsin diye tasfiye edildi Cumhuriyet savcıları.

Sadece ihraç ederek de bırakmadılar, gözaltına aldılar, tutukladılar, hücrelerde çürüttüler.

Hukuksuzlukta ellerini o kadar yükselttiler ki, AİHM hakimi Kuriş'in 427 Hakim-Savcı Kararı'nda Türkiye ile ilgili dediği gibi: "Bir rejim haydut olmaya karar verirse, bunu büyük bir şekilde yapmalıdır. Ve eğer 'büyük

İbrahim Gündüz

Doğum tarihi:
1985

Vefat tarihi:
2 Aralık 2021

Vefat sebebi:
Ege'de boğulma

Mesleği:
Cumhuriyet Savcısı

Nurdan (Şenocak) Gündüz

Doğum tarihi:
1987

Vefat tarihi:
2 Aralık 2021

Vefat sebebi:

Ege'de boğulma

Mesleği:
Memur

yaparak' sorumluluktan kaçılabilirse, neden denemeyesiniz?"

Rejim gerçekten de "çok büyük" yaptı!

Görevde sadece 'emir erleri' ya da hukuksuzlukları sessizce izlemekten başka bir şey yapmayacak olanlar kaldı.

Nitekim 17/25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet soruşturmalarından sonra, yani son 7 yılda onca yolsuzluğa, suç çetelerinin ortalıkta cirit atmasına rağmen ucu rejime dokunan bir tek soruşturmanın yapılmamış olması ve cezaevlerinin siyasi saiklerle tutuklanan insanlarla dolu olması tasfiyelerin amacına ulaştığının açık göstergesi.

İşte böyle bir ortamın mağduru Cumhuriyet Savcısı İbrahim Gündüz!

15 Temmuz'dan sonra tutuklandı. Tam 15 ay cezaevinde kaldı. 2018 yılının başlarında tahliye oldu. Cumhuriyeti ve kurumlarını korumayı bırakın, kendini dahi koruyamayacak bir hale düşürdüler Savcı Gündüz'ü.

Rejim bu hukuksuzlukların doğrudan faili.

Peki ya halk? Halk ne Savcı Gündüz'ün "ben suçsuzum, yapılanlar hukuksuz, boğuluyorum" çığlıklarını ne de onunla aynı hukuksuzluğa maruz bırakılan 5 bin yargı mensubunun sesini duydu.

Savcı Gündüz, Ege'de değil, ömrünü hizmetine vakfettiği ülkesinde boğuldu. Cellat rolünde kendi meslektaşları vardı üstelik.

AİHM'nin 23 Kasım'da 427 Hakim-Savcı Kararı ile tüm dünyaya ilan ettiği, Türkiye'de 5 bin hakim ve savcının hukuksuzca tutuklandığını tesciller diği kararı da Savcı Gündüz'ün "boğuluyorum" çığlığının duyulmasına yetmedi.

Daha nasıl bir ses çıkarabilirdi ki duyulmak için?

Boğdular Savcı Gündüz'ü! Yağsız urgan geçirdiler acımasızca ve kırdılar boynunu!

Problemin kendi sesinin desibelinde değil, insanların işitme yeteneklerinin kaybında olduğunu anladığında, ümidini kesti ülkesinden.

2 Aralık gecesi bir kaçakçıyla buluştu. Gece kapkaranlıktı, deniz geceden de karanlık. Eşiyle el ele tutuşarak bindiler tekneye. Boğuldukları ülkeden bilinmez bir umuda doğru yola çıktılar.

Savcı Gündüz ve eşi, kendi ülkelerinde boğuldular; cesetleri ise, Ege'ye atıldı!

Mahkemede: “Çocuklarımı hangi okulda okutacağımı Erdoğan’a mı soracağım!”

YAZI **Prof. Dr. İsmail Albayrak**
Mesai arkadaşı

Dönemin mağdurlarını sayarak bitiremeyeceğimiz gibi yazarak da bitiremeyiz. Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit de bu ifritten zaman diliminin yitiklerinden biridir. Annesiz-babasız büyüdüğü için ailenin ne demek olduğunu çok iyi bilen ve muhterem eşi ve geride bıraktığı dört yavrusunun da şahitlikleriyle yeri doldurulamayacak bir eş ve babadır. Sürecin tek mağduru değildi. Ama en sıkıntılı zamanlarında, ağır bir şekilde zalimin zulmüne maruz kalmıştı. Bu devasa insan, tutuklanacağı sorgu gününden son nefesine kadar da ne insani ne de imani duruşundan bir nebze ödün vermemiş bir Hizmet Hareketi gönüllüsüydü. Meş’um darbe sonrası kendisine zulüm eden devlet görünümlü çeteler, daha sonra aile fertlerinin de çoğuna musallat olmuş ve tabiri caizse dönemin Âl-i Yâsir’i gibi paratoner olmuşlardı.

YAYINLARI VE PROJELERİ, ÜLKE STANDARTLARININ ÜSTÜNDEYDİ

Bilgisayar mühendisi ve uzmanı olan merhum Ahmet hocam, İngiltere’de yaptığı başarılı doktora çalışması sonrası Sakarya Üniversitesinde Bilgisayar mühendisliğinde akademik kariyerini sürdürdü. Sadece yetiştirdiği sayısız lisans,master ve doktora öğrencisi değil; yayınları, projeleri, ulusal ve uluslararası sunum ve inovasyonları ile Türkiye standartları ölçeğinde iki üç gömlek fazla, idealist bir akademisyendi.

Herkes tarafından sevilen bu saygın akademisyen, bir gün silahlı terör örgütü üyeliği ile suçlanır ve 13 ay sürecek sıkıntılı hapis hayatı başlar. Tutuklanmasına sebep olan “terör” faaliyetlerinden bazıları, akıl tutulması yaşanan ülkedeki pek çok kişinin de tutuklanmasına sebep olan argümanlardı. Suçu?

Çocuklarını Cemaat okullarında okutmak, Bank Asya’da hesap açtırmak ve bir çok sayıda uluslararası konferanslara katılarak, TÜBİTAK projesi almak ya da projelere hakemlik yapmak… Evet bunlar şaka değil, hepsi gerçektir.

EN ÖNEMLİ İKİ VASFI: ADELET VE HAKPERESTLİK

En önemli özelliği adalet ve hakperestlik olan merhum Ahmet Bey, tetikçi sulh ceza hakiminin “Cumhurbaşkanımızın uyarılarına rağmen niçin çocuklarını F.tö okullarına gönderdin” şeklindeki sorusuna cevaben hocamızı tanıma adına çok önemli doneler sunmaktadır: “Çocuklarımı hangi okula göndereceğimi Cumhurbaşkanına mı soracağım?”

Bu abidevi duruşu ne zaman hatırlasam gözlerim yaşarır. Sıkıntı dolu bir hapishane hayatı yaşadı Aziz dostum. Tutuklandıktan kısa bir süre sonra karın ağrıları başlar ve özellikle stresli cezaevi ortamında giderek artar.

Önce Sakarya Ferizli Hapishanesi’ne, sonra da Bandırma’ya sevk edildi. İşinden, aşından ve özgürlüğünden olan Ahmet Turan Bey bir taraftan ailesini düşünürken diğer taraftan da her geçen gün artan ağrıları ile cedelleşti. Bağırsak ve ciğerlerine yayılarak metastaz yapan tümör ve zor hapishane şartları hayatına neden oldu.

Zindanda bir zindan daha yaşayan Özcerit, beş altı kişinin ancak kalabileceği koğuşlarda yirmi kişiyle birlikte kaldı. Bir tuvalet ve banyo, gece 3’te kalktığında tuvalet sırası bekleyen insanların olduğu bir ortam. Hasta bir insana, zindanda çektirilen bir başka zalimce ceza. Hakim ve savcıların duyarsızlığı, doktorların korkaklığı…Tek yaptıkları arada sırada revire götürerek, ağrı kesici vurmaktan ibaretti tedavisi. Hapishane yönetiminin hukuk tanımaz hoyratlığı, vicdansızlığıyla ölüme gönderildi.

Özetle, Ahmet Bey’i planlı bir şekilde ölüme götüren taşları, sistem kolektif bir şekilde teker teker döşedi. Kısacası tedrici işkenceyle öldürülmüş bir şehittir Ahmet bey. Muhterem eşi ve çocuklarının tüm çırpınmaları ise sistemin taşlaşmış duvarlarını maalesef aşamamıştır. Ruhunun ufkuna yürürken de abdest alır gibi teyemmüm yaparak, bu keşmekeş dünyadan ve zalimlerden ayrıldı.

Mevlâ mekanını Firdevs-i Â’lâ eylesin, muhterem eşi ve yavrularını da atacakları her adımda Ruhu’l-Kudüs ile te’yid buyursun.

Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit

Doğum tarihi:
07.03.1968

Vefat tarihi:
12.02.2018

Vefat sebebi:
Cezaevi-Kanser

Mesleği:
Akademisyen

Ebru Timtik

Doğum tarihi:
1978

Vefat tarihi:
27 Ağustos 2020

Vefat nedeni:
Ölüm orucu (238. gün)

Mesleği:
Avukat

Helin Bölek

Doğum tarihi:
5 Haziran 1991

Vefat tarihi:
3 Nisan 2020

Vefat nedeni:
Ölüm orucu (288. gün)

Mesleği:
Grup Yorum

Mustafa Koçak

Doğum tarihi:
1991

Vefat tarihi:
24 Nisan 2020

Vefat nedeni:
Cezaevinde ölüm orucu (297. gün)

Mesleği:
Serbest meslek

İbrahim Gökçek

Doğum tarihi:
30 Eylül 1980

Vefat tarihi:
7 Mayıs 2020

Vefat sebebi:
Ölüm orucu (324. günde)

Mesleği:
Grup Yorum

Göçmen kuşların vedası…

Kendileri için ölmediler, zulmün karşısında kim varsa onlar için öldüler

YAZI **Ercan Aydın**
Sanatçı

"Göçmen kuşlar giderken uzaklara
Hoşçakalın diyecek bizlere,
Uğurlarken onları aç olacağız
Döndüklerinde aç olacağız, / Belki aç kalacak
belki hiç kalmayacak / Kalırsak dik ölürsek
yiğit olacağız"

Böyle diyordu Grup Yorum, ellerinde tek direniş çaresi olarak bedenleri kalmış yiğit yoldaşları için. Tarihin her döneminde haksızlığa uğrayan insanlar değişik direnme modelleri ortaya koydular. Hukukun üstün ve var olduğu ülkelerde bu haksızlıklar elbette öncelikle hukuk yoluyla aşılmaya çalışıldı ama hukukun olmadığı, keyfi uygulamalarla insanların haklarının gasp edildiği ülkelerde ise bu yol kapalıydı ve insanlar kendilerince direniş modelleri yarattılar.

Türkiye'de yaşanan anti-demokratik uygulamaların yakından tanığıyız. Özellikle son dönemde yaşanan olaylar hepimizi derinden yaraladı. Bugün sizlere anlatacağım hikayenin kahramanları bu adaletsizliklerden payını almış 4 göçmen kuş...4 ulu çınar...

Ebru Timtik... Dersimin kınalı ceylanı, halkının, ezilenin, haksızlığa uğrayanların korkusuz başeğmez avukatı. Kâh 15'inde bir fidan Berkin Elvan'ın duruşmasında kâh Somalı madencilerin... Aldılar onu bir gün... Her zamanki gibi haksız hukuksuz biçimde. Kanatlarını kırmaya çalıştılar, direndi. Zulme teslim olur mu yiğitler... Olmadı... Onu yargılamak isteyenleri o yargıladı kürsüde... Direnişinin 238.gününde ölümsüzleşirken hepimize halkının avukatı nasıl olur onu öğretti, omuzlarımıza koca bir yük bırakarak...

Grup Yorum... Tüm dünyada tanınan, sevilen, şarkıları nesilden nesile dilden dile dolaşan bir protest müzik grubu. 30 yılı aşkın bir süredir müzik yapan Grup Yorum'un zaten bu ülkede başı beladan hiç kurtulmadı. Hapisler, sürgünler, başlarına konan ödüller vs... Bunlara rağmen hiç susmadı Grup Yorum, şarkılarını baş eğmeden söylemeye devam etti. Ta ki konser yasakları başlayana kadar... Her türlü hukuksal yolu denediler ama başta yazdığım gibi hukukun üstün olmadığı ülkelerde bundan bir sonuç çıkmazdı, çıkmadı da nitekim... Adı boşuna Kar makinesi değildi Grup Yorum'un. En zor şartlar altında bile aldıkları kararlarla yolları açmayı bilmişlerdi. Yine öyle oldu... 2 üyesi bu keyfi, haksız konser yasağına karşı bedenlerini açlığa yatırarak direndiler. İstedikleri sadece özgürce şarkılarını söylemekti. Helin Bölek ve İbrahim Gökçek... 7 notanın komutanları... Yıllarca enstrümanlarıyla direniş şarkıları çalıp söylediler, artık enstrümanları bedenleriydi... Eğilmediler, zalimin zulmü varsa mazlumun türküleri var dediler... Helin direnişinin 288. gününde İbrahim ise 323. gününden sonra ölümsüzleşti. Sadece şarkılarını söylemek isteyen bu insanların hakları, canları gasp edildi... Onlar bize halkının sanatçısı nasıl olur öğreterek gittiler... Grup Yorum elbet bir gün bu zincirleri kıracak, elbet şarkılarını tekrar özgürce söyleyecek ve o sahnede Helin ve İbrahim yine en önde olacak...

Koçak Mustafa, yiğit Mustafa, emekçi Mustafa... Gencecik yaşına bir sürü iş sığdırmış elleri nasırlı yüreği kor bir alev... Onu da aldılar bir gün. Haksız deliller ve iftiralarla tutuklandığında kabul etmedi, direndi. Tüm hukuk yollarını ona kapatanlar bir şeyi unutmuşlardı. Tarih korkakların değil cesurların tarihidir. Koçak Mustafa da sadece kendi tarihini değil direnmenin de tarihini yazdı bedeni hücre hücre erirken... Nefes almakta bile zorlanırken baş eğmedi. Adil bir biçimde yargılanma talebini son nefesine kadar sürdürdü. Sadece Adalet istiyordu açlığının 297.gününde ölümsüzleşirken... Sadece adalet...

Yayından fırlamış 4 ok, 4 göçmen kuş, 4 adalet savaşçısı... Onlar sadece kendileri için ölmediler. Zulmün karsısında kim varsa onlar için direndiler. Öldüler, yenilmediler...

Anıları önünde saygıyla...

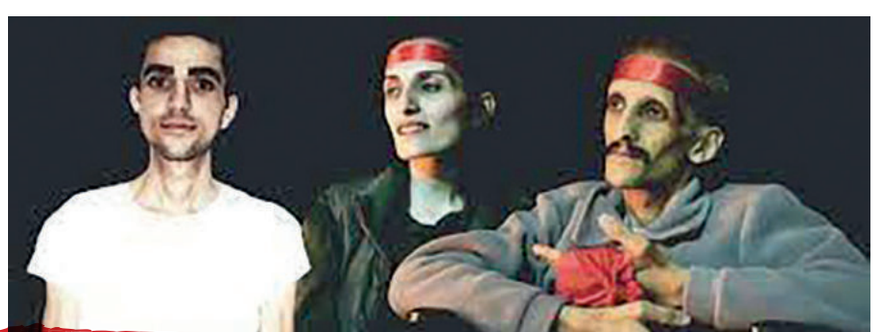

Muktedirlerin emriyle, Berkin Elvan'lara sıkılan 'devlet' mermisi!

YAZI
Dr. Ömer Atilla Ergi
Akademisyen - Yazar

Yıl 2013, Berkin Elvan isimli 15 yaşında bir çocuk evden ekmek almak için çıkıyor. O günlerde Taksim Gezi Parkındaki ağaçların kesilmesini protesto etmek için sokağa dökülen topluluklara müdahele eden polis memurlarından Fatih Dalgalı'nın sıktığı gaz fişeği Elvan'ı başından vuruyor. 14 yaşındaki Berkin Elvan başına gelen bir gaz mermisi (kapsülü) sonucu girdiği komadan çıkamayarak 269 günlük yaşam mücadelesini kaybediyor.

Vefat ettiğinde Berkin 16 kiloya düşmüştü. Berkin Elvan, İstanbul 'Gezi Olayları'nın simge çocuklarından biriydi.

15 yaşındaki evladını kaybeden dertli annenin ciğeri, dönemin başbakanının, elinde sapanla sokağa çıkmış bir terörist ifadeleriyle bir kez daha dağlanıyor. Bu da yetmezmiş gibi, bu anne binlerce insana yuhalatılarak, yarasına tuz basılıyor.

Gerçi 15 yaşında bir çocuğun elinde sapan olsa bile ne fark ederdi? Dünyada hangi hukuk ve adalet bir polis memuruna elinde sapan taşıyan bir çocuğu öldürme hakkını tanıyabilir ki?

Ne yazık ki annelerin yaşadığı bu acılar bizim ülkemizde hayatın bir parçası haline gelmiş durumda.

Toplumun her kesiminde bir prensip haline gelen "Devlet yanlış yapmaz" anlayışı hakim olduğu sürece, acıların devam edeceği kaçınılmaz bir realite.

Evet, devlet yanlış yapmaz anlayışının ülkemizde hâkim olduğunun en bariz delili Fatih Dalgalı adındaki polis memurunun 8 yıl sonra suçlu bulunup 16 yıl hapis cezasına çarptırılmasına rağmen, bir gün bile cezaevine girmemesidir.

Diyebilirsiniz ki Berkin olayı bir istisnadır, yanlış yerde, yanlış zamanda bulunması büyük bir talihsizliktir.

Şayet polis müdahalesiyle hayatını kaybeden tek çocuk Berkin olsaydı, bu yorumunuzda haklı olabilirdiniz.

Fakat Türkiye'de son on yıl içinde onlarca çocuk polis şiddetiyle hayatını kaybetti.

'Gezi' eylemlerinde yitirilen canlar Berkin Elvan'la sınırlı değil. O günlerde öldürülenleri tekrar hatırlayalım.

Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Ahmet Atakan, Medeni Yıldırım ve polis memuru Mustafa Sarı.

Beş yaşındaki Efe Tektekin, dört yaşındaki Onur Özalp, yedi yaşındaki Muhammed ve altı yaşındaki Furkan Yıldırım yavrular ise; zırhlı araçlarla ezilerek öldü ama ne yazık ki, buna sebep olan bir tane polis memuru cezalandırılmadı.

Niye, çünkü devlet yanlış yapmaz!

Bir de anne babaları siyasi kararlarla, hukuk dışı KHK'larla terörist ilan edilmiş, hiçbir şeyden haberi olmayan küçücük yaşta ölüme terk edilmiş yavrular var. İzmir'in Buca semtinde yaşayan 12 yaşındaki Furkan Dizdar, OHAL zulmüne verilen kurbanlardan biri...

Baba Gökhan Furkan, bir tür beyin kanseri olan küçük Furkan'ı bir umut ile Küba'da geliştirilen bir tedaviye yetiştirmek için soluğu havalimanında alıyor.

Fakat tüm umutları cemaat soruşturması nedeniyle pasaportunun iptal edildiğini öğrenmesiyle bitiyor ve dertli babanın dünyası başına yıkılıyor.

Hastalığı ilerleyen Furkan'ın 2017 yılında önce yüzünün bir tarafına felç iniyor.

Ardından bir gözünü, sonra da acılar içinde hayatını kaybediyor.

Bu arada birçok insanın yüreğini dağlayan minik Kara Efem (Ahmet Burhan Ataç)'ın yaşam mücadelesini de unutmamak lazım.

Babası cemaate karşı başlatılan cadı avı kapsamında cezaevine konuluyor.

2018'de kansere yakalanan Ahmet'e yurtdışında tedavi imkanı çıkıyor fakat hakkında hiçbir yargılama kararı bulunmayan annesine yurt dışına çıkma yasağı konuluyor. Küçük Ahmet sonunda hastalığa yenik düşüyor ve baba hasretiyle can veriyor.

Kimbilir, devlet yanlış yapmaz prensibine, Berkin Elvanlar, Ahmet Ataç'lar ve Furkan Dizdar'lar ve daha niceleri gibi, devletin eliyle, muktedirlerin talimatlarıyla ve kurşunlarıyla memleketin geleceği olan evlatları ve nice yavrular kurban edilecek?

Berkin Elvan

Doğum Tarihi:
5 Ocak 1999

Vefat Tarihi:
11 Mart 2014

Vefat Nedeni:
Polis kurşunuyla ölüm

Mesleği:
Öğrenci

Halime Gülsu

Doğum:
03 Ekim 1984

Vefat Tarihi:
28 Nisan 2018

Vefat Nedeni:
Cezaevi-İlaçları verilmediği için

Mesleği:
İngilizce öğretmeni

Cezaevine sağlam giren Halime Gülsu tabutta tahliye oldu

YAZI **Tarık Toros**
Gazeteci - Hemşehrisi

Ben Tarsusluyum. Anne tarafı, baba tarafı geriye doğru en az 7 göbek böyle. Gencecik bir kadın Tarsus cezaevinde göz göre göre öldürüldüğünde hemşehrilerimin bundan haberi yoktu. Ve benim binlerce kilometre ötede ilk hissettiğim derin bir utanç duygusu oldu. 33 yaşındaydı. 15 yıldır SLE hastasıydı. Kelebek hastalığı olarak da bilinen, organları tahrip eden bir tür bağışıklık sistemi bozukluğu. Suçu, yakını cezaevinde olan dışardaki mağdurlara yardım etmekti. İçli köfte yapıp sattığı için gözaltına alınan 80 kadından biriydi. 15 gün gözaltında tuttular.

REJİM ÖLÜME GÖTÜRDÜ

İlaçlarını vermediler, ibraz edilen raporları kaybettiler. Merkezi sinir sistemini de etkileyen ve sürekli kontrol/tedavi gerektiren bir rahatsızlığı vardı. Ne gözaltında ne de cezaevinde ilaçları verilmediği gibi hakkındaki kritik raporlara itibar eden olmadı. Her ay kontrol edilmesi gereken, ilaçlarını düzenli olarak alması gereken bu kadın, cezaevinde kaderine terk edildi. Hastaneye sevk edilmedi. İlaçları temin edilip verilmedi. Yakınlarının çırpınması fayda etmedi. İki buçuk ay böyle geçti.

21 KİŞİLİK KOĞUŞTA NEFES ALAMAZ DURUMDAYDI

21 kişilik koğuşta tutuluyordu. İhtiyaçlarını karşılayacak durumda değildi. Konuşmakta güçlük çekiyordu, derdini anlatacak hali dahi kalmamıştı. Koğuşta iki defa komaya girdi.

Bir defasında dili boğazına kaçtı, koğuş sakinleri müdahale edip onu boğulmaktan kurtardı. 25 Nisan 2018'de Mersin şehir hastanesine sevk edildi. Aynı gün, tekrar cezaevine gönderildi. 3 gün sonra, 28 Nisan 2018 sabah saatlerinde vefat etti.

OHAL YÜZÜNDEN İŞİNDEN OLDU

Halime Gülsu, 2015 yılında üniversiteyi bitirip İngilizce öğretmeni olmuştu. Bir yıl geçmeden OHAL yüzünden işini kaybetti.

Babası yıllar önce vefat etmişti, yaşlı ve hasta olan annesine bakıyordu. Annesine vefat haberini bir gün boyunca haber veremediler.

Ölüm sebebi otopsi raporunda, "zamanında müdahale edilmediğinden kalp ve böbrek yetmezliğinden vefat" diye yazıyordu. Cansız bedeni soğuk belediye tabutuyla morga kaldırıldı. Halime Gülsu, ruhunun ufkuna yürüyeli 4 yılı geçti. Neyle suçlandığını bilmiyordu, iddianamesi yoktu, mahkemesi görülmemişti. Şimdi Mersin Yenikent mezarlığında yatıyor. Ve ben halen büyük utanç içindeyim.

TARSUSLARIN BU UTANÇTAN HABERİ YOK

Memleketim Tarsus'taki cezaevinde: İşkence, çıplak arama, dayak haberleri ayyuka çıkmış durumda. Kimse ses vermiyor!

Tarsusluların bile haberi yok. Ayıptır, zulümdür, günahtır, utançtır! Cezaevlerinde on binlerce tutuklu, Halime Gülsu gibi suçsuz yere tutuluyor. Kapasite yetersiz, binlercesi hasta.

Yerde yatanlar, sağlıklı beslenemeyenler, ilaçları verilmeyenler, tedavisi yapılmayanlar var.

Yüzlercesinin durumu kritik, derhal tahliyeleri gerekiyor. Sağlam girip tabutta tahliye olan nice örnek var. Halime Gülsu'nun ruhu huzura kavuştu belki. Gelgelelim katillerinin hesapları ağır olacak. Yaşadığım müddetçe davasını takip edeceğim. Ve bir gün memlekete yolum düşerse ilk onu ziyaret edeceğim.

Hüve'l Bâki.

Meriç'in kıyısından anneyi yıkan son mesaj:
Bot alabora oldu Mahir Mete kayboldu!

YAZI **Selahattin Sevi**
Gazeteci

Özgürlüğü için Türkiye'den Yunanistan'a geçerken Meriç Nehri üzerinde bindiği botun alabora olması sonucu hayatını kaybeden satranç şampiyonu, üniversite öğrencisi Mahir Mete Kul'un kabri, 2022'nin Mayıs ayında kendisiyle aynı kaderi paylaşan KHK mağduru Nurdan Şenocak Gündüz'ün yanına taşındı. Hayatının baharında genç bir gazeteci olan ve 21 ay cezaevinde tutulan Barbaros Kaya'yla (23), 2019'da Mahir Mete ile aynı günlerde Meriç'i geçmişti. Ondan bu haberin peşine düşmesini istemiştim.

Lise yıllarında öğrencim olan Barbaros'a verdiğim bu ilk profesyonel iş olmuştu, kendisi Atinadaydı. Yunanistan'a geçtiğini de haber verdiğinde onu Ünzile Anne'ye yönlendirdim.

Mahir Mete Kul'un annesini başlattığı oturma eyleminde bulmuştu.

2008 yılında Atina'da polis kurşunu ile hayatını kaybeden 15 yaşındaki Alexis'in katledildiği yerdeki anıtın olduğu yerde tanıştılar.

Mahir Mete Kul ile Barbaros Kaya arasında çok az yaş farkı var. İkisi de sebebini bilmediği ve anlayamadığı ithamlarla Türkiye'de hapis yattı. Hatta aynı zaman dilimlerinde cezaevinde oldukları dönem.

"Silivri Cezaevi'nde birlikte bulunduğumuz 1 aylık zaman dilimi var." diyen Kaya, yaşadıklarını ve hissettiklerini ikisi adına şöyle anlatıyor: "O, 10 ay hapis yattı ve tutuksuz yargılanmak için serbest kaldı. Ben 21 ay hapis yattım ve 9 yıl hüküm yedikten sonra Yargıtay onaylayana kadar dışarda özgür -ne kadar özgürse artık- yaşamama lütfettiler.

Yargılandığım Ağır Cezada Mahkeme başkanı bana, "Seni şimdi serbest bırakıyorum, Yargıtay onaylayınca paşa paşa yatacaksın, tamam mı?" dediğini asla unutamıyorum. Bence Mahir'in de esas düşündüğü olasılık buydu. Çünkü içerden çıkmıştık ve orada yaşadıklarımızı asla tekrar yaşamak istemiyorduk. Bunun için Meriç'te boğulmayı bile göze alabiliyorduk."

SATRANÇ ŞAMPİYONU HAYAT DOLU GENÇ: MAHİR METE

Meriç'in sularında yiten ve annesinin çabalarıyla cenazesi bulunan Mahir Mete Kul da kendini, "Beykent Üniversitesi'nde yüzde 50 burslu bilgisayar mühendisliği okuyorum. 12 bin 775 lirayı ücretli öğretmenlik yaparak ödüyorum. Satranç antrenörlüğü sertifikam var, çocuklara öğretmeyi seviyorum bu işi" diye anlatan hayat dolu bir gençti.

20 yaşında, bir satranç turnuvasından evine dönerken polisin Genel Bilgi Toplama (GBT) sorgulaması için içinde bulunduğu araç durduruldu. Gözaltına alındı. Örgütsel faaliyet iddiasıyla tutuklandı. Bir müfterinin ithamlarıyla hayatı karardı. Tutuksuz yargılanmak bırakıldığında ise annesinin bulunduğu Yunanistan'a doğru özgürlük yolculuğuna çıktı. Oradan da sonsuzluğa kanat çırptı.

Beykent Üniversitesi'nde Bilgisayar Mühendisliği okuyan ve ikinci sınıf öğrencisi olan Mahir Mete Kul ise 10 ay boyunca tutuklu kaldı. İlk mahkemesinde tahliye edilen Kul, okuluna dönemedi. O da annesi ve ağabeyi gibi Meriç'ten geçerek Yunanistan'a ulaşmayı denedi. Anne Ünzile Araz ise süreci şöyle anlatıyor: "Bir gün önce beni aradı ve telefonda uzun bir görüşme yaptık. Sabah Meriç kıyısındayken saat 05.00'de aradı. 'Anne başkalarının tarlalarından yürüyoruz' diyebilmişti ve 'Annem merakta kalmasın' diye 'öptüm' mesajı bıraktı. Bu oğlumla son görüşmemizdi."

O sırada Ünzüle Araz, oğlundan Meriç Nehri'ni geçtiği haberini alması için bir saat telefonun başında sabırsızlıkla bekledi. Fakat telefonun ucunda oğlu değil arkadaşı Sadık Şahbaba vardı. Yıkıcı haberi ciğerleri delercesine verdi: "Bot bir ağaca takıldı ve alabora oldu. Ben sürüklenerek Yunan tarafına çıktım ama Mahir kayboldu!"

Kaybolan Mahir'in daha sonra cesedine ulaşıldı ve Atina'da defnedildi. Yaklaşık 3 yıl sonra ise zulümden kaçarken Ege'de boğularak hayatını kaybeden KHK'lı kâtip Nurdan Şenocak Gündüz'ün Kos Adası'ndaki kabristanın yanında toprağa verildi. Mahir Mete ile Nurdan'ın dünya görüşü farklı olsa da, ortak noktaları aynı zulmün ve zalimden kaçarken, sürgün hayatında aynı kabristanlığı paylaşmalarıdır.

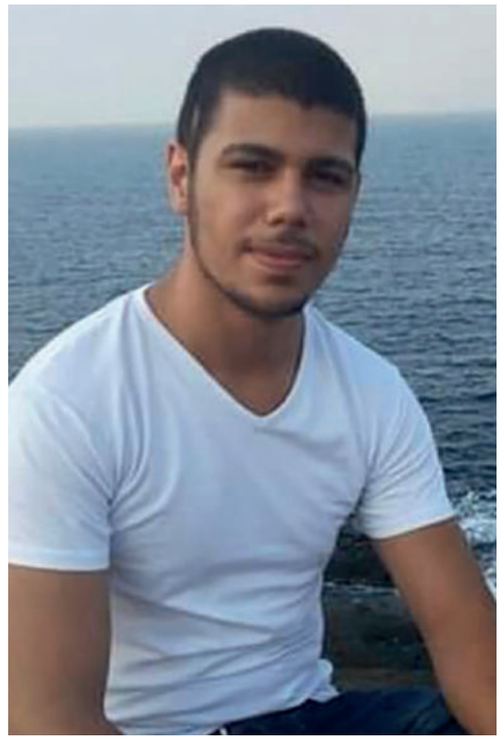

Mahir Mete Kul

Doğum tarihi:
24.03. 997

Vefat Tarihi:
24.03.2018

Vefat Nedeni:
Meriç'te boğulma

Mesleği:
Üniversite öğrencisi

Mir Mahir Işık

Doğum Tarihi:
05.07.2019

İbrahim Işık

Doğum tarihi:
31 Aralık 2016

Vefat Tarihleri:
27 Eylül 2019

Vefat Nedenleri:
Ege'de boğulma

Meslekleri:
Çocuk (Hâkime Fatma Işık'ın oğlu)

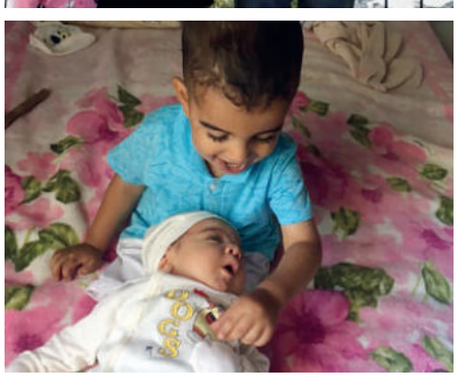

İki evladını Ege'de bırakan Hâkime Fatma Hanım: Boğulan, zulüm rejimiydi!

YAZI **R. Faruk Güzel**
Hakim - Meslektaşı

İhraç, Vergi Hâkimi Fatma (Ayhan) Işık, Ege'deki elim kazada iki çocuğunu da kaybetti, kendisi de halen hayati tehlike altında.

Onu ilk Emin Çölaşan'ın (9 Ekim 2016) Sözcü'deki köşesine taşıdığı mektubundan tanımıştık.

Hâkim Işık: "27 haftalık hamileyim… Hastaneye demir kelepçelerle gidiyoruz. Doktorun, 'bebeğin durumu iyi' demesi bile bana yetiyor. Kilosunu, boyunu, görüntüsünü sormak aklıma bile gelmiyor… Çok zor bir süreç yaşadık. Bütün bu süreci karnımda taşıdığım doğmamış bebeğimle yaşadım. (Cezaevi koşullarını anlatıyor) Koğuşta meslekten ihraç edilen 14 kadın hâkim ve savcıyız."

Fatma Işık, dokuzuncu dönem idari yargı hâkimiydi. Mersin vergi mahkemesinde görev yapıyordu.

Eşi Nasır ise 17. Dönem adli yargı hâkimi adayıydı, daha aday iken ihraç edilmişti.

Fatma hâkim, 15 Temmuz kurgusundan hemen sonra hamile haliyle tutuklandı, 3 ay kadar sonra -doğuma az kala- tahliye edilmişti.

İlk çocuğu İbrahim 2016'nın aralık ayında dünyaya gelmişti.

Yurtdışına çıkmak istedi. Ama yeni bir çocuk daha bekledikleri için çıkışlarını ertelemişlerdi.

Mahir 05.07.2019 tarihinde doğdu.

Tahliyeden sonra eşinin memleketi Siirt'e giderek, mantar yetiştirmeye çalıştı ama buna muvaffak olamamışlardı…

Gittikleri her yerde dışlandılar.

Maddi sıkıntılardan dolayı Mersin'in kenar mahallesinde zemin katta rutubetli bir evde yaşamaya başlamışlardı.

Nasır, boya işlerine giderek, geçinebilecek bir gelir imkânı bulamamıştı.

Bu esnada Fatma hâkim, Tokat'ta tekrar gözaltına alıntı, bu birkaç günlük gözaltından dolayı çocuğundan ayrı kalmıştı.

Küçük çocuğu olmasından dolayı, gönülsüz de olsa kendisini serbest bırakmışlardı.

Bundan kısa bir süre sonra da eşi Nasır gözaltına alınmıştı, bilahare serbest bırakılmıştı.

Bu arada hâkime hanım 7,5 yıl hapis cezasına mahkûm edildi. BAM (Bölge Adliye Mahkemeleri) tarafından bu ceza jet hızıyla onanmıştı.

Türkiye'de geçim sıkıntısı, aldığı ceza derken; dosyası Yargıtay'da inceleme sırasında iken yola düşmüşlerdi.

Ve bu acı yolda iki evlatlarına veda etmek zorunda kalmışlardı.

VE GERİDE KALANLAR…

Fatma hâkim, ülkede zorluklar yaşayıp kendisini ve çocuklarını ölümü pahasına yollara vuran yargı mensuplarından sadece biriydi.

Hepsinin ayrı bir acı hikâyesi var…

Hâkim Hacer Bardakçı da avukatlıktan hakimliğe geçen yargı mensuplarından…

Kopya iddiası ile görevden alınmıştı.

Bu aşağılayıcı ve ortada hiçbir delil olmaksızın, ihraçtan sonra yargılaması 2 yıl kadar sürdü ve yakın zamanda beraat etmişti.

Fakat bu sıkıntılı süreç onu kanser etmişti. Bu arada bir çocuğu dünyaya gelmişti. Şimdilerde kanser metastaz yapıp beynine sıçramış vaziyette! Ve şu ara beyin ameliyatında!

EGE'DE İNSANLIK DEĞİL, ERDOĞAN VE PERİNÇEK'İN REJİMİ ÖLDÜ

Bir başka kadın yargı mensubu ise Nalan Can. Üç yıllık bir takibin ardından tutuklanmıştı. Üç çocuğu ve felçli babası geride kalmıştı. Bir zamanlar başsavcı olan eşi ise tutukluydu.

Ve daha niceleri…

Ve Baş Bayan Pelikan Hilal Kaplan, yaşanan bu "cadı avı" için, "Çok merhametli gidiliyor ama!" diye sitem ediyordu bir canlı yayın arasında, acaba bu son yaşananlar birazcık olsun onların yüreğini soğutmuş mudur?

**

Bu ölümler üzerine sosyal medyada Egede İnsanlık Öldü başlığı ile etiketlenmişti.

Ama bu bilgi eksik ve yanlıştı sanırım. Zira insanlığın ve adaletin öldüğü yer; Erdoğan ve Perinçek'in yönettiği, kitlelerin de bu idari şekle onay verdiği Türkiye'ydi. Adaletin yıkıldığı yerde, insanlık can verirken cesetlerin gömüldüğü yerdi Ege.

“O gece Esma ile konuştuk, ben anlattım o ağladı, o anlattı ben ağladım”

YAZI **Zeynep Güneş**
Arkadaşı

Hayatı boyunca türlü başarılara imza atan fizik öğretmeni Esma Uludağ, tutuklandığında kaymakamlıkta memur olarak çalışıyordu.

3 ay hapis yattı. Denetimli serbestlikle tahliye olmasına rağmen evine defalarca baskın yapıldı. Eşiyle aylarca ayrı yaşamak mecburiyetinde kaldılar. Baskılardan dolayı eşi yurdunu terk etmek zorunda kaldı.

Gediz Üniversitesi Adalet Meslek Yüksek Okulundan birincilikle mezun olan Esma Uludağ, avukat olma hayalinden vazgeçmek zorunda kalarak 3 çocuğu ile Yunanistan'a geçti. Eşi Almanya'da oturum almıştı. Birkaç hafta içerisinde aile birleşimi yapacaklardı.

Yaşadığı büyük stresleri hassas kalbi daha fazla kaldıramadı. Esma Uludağ'ın bu kavuşmaya ömrü yetmedi. Yunanistan'a kadar geldi ve ruhunu rahmana teslim etti.

ESMA'ma mektup!

Birine “Kardeşim” demek için onunla aynı kanı taşımanız gerekmez.

Ayrı mekanlarda olsanız bile ruhlarınızın kol kola gezdiği, beraberken saatlerce susabildiğiniz, birlikte ağlayabildiğiniz, en anlamsız şeylere gözlerinizden yaş gelene kadar beraber güldüğünüz kişidir size kardeş olan… Benim de böyle bir kardeşim var: Esma Uludağ.

Can dostum Esma, girdiği her ortama enerjisiyle hayat katardı. Işıl ışıl bakan siyah gözleriyle arkadaşlarının ta kalbini görür, sözleriyle yüreklerine şifa olur damlardı.

Mart 2015'te Hizmet Hareketine yapılan operasyonlar kapsamında eşim tutuklandığında yanımda yine o vardı. Dört çocuğumla, evlerinde sık sık misafir ederdi beni.

Bize moral vermek için etrafımızda pervane gibi dönerdi. Evimize yolcu ederken buzluğundaki dondurulmuş vişnesine kadar bizimle paylaşırdı. “Esma dur!” dedikçe çantamızı doldururdu.

Eşim tutuklandıktan bir ay sonraydı. Öğrendim ki can yoldaşım Esma'm da gözaltına alınmıştı. Mahkemeye çıkacağı gün, kapalı görüş için cezaevine gidecektim.

Dilimde dualarla kampüs içinde dört dönüyordum. Bir yandan da tutuklanırsa aynı cezaevine gönderileceğinden, gelen otobüslerin hepsine ya içinde o varsa diyerek, beni görürse ona moral olur düşüncesiyle el sallıyordum. Görüşe girmeden, kantine su almaya gitmiştim.

Daha önce hiç görmediğim yeşil takım elbiseli bir bey, diğer görüşe gelenlerin yanında masa başında duruyordu. Yanlarına gittim. O beye, “Sizin de mi yakınınız buraya getirildi?” diye sordum.

Bana “Bugün buraya İzmir'li Esma diye bir bayanı getirecekler. Ben akrabasıyım. Afyon'dan geldim. Onlara yardım etmek için buradayım.” diye cevap verdi. Esma'm tutuklanmıştı. Aynı cezaevinde yüksek duvarlar arkasında iki canım vardı artık. Minik yavruları onsuz ne yapacaktı?

Zümra, annesi olmadan uyuyamazdı ki…

Ben haberin üzüntüsüyle çökerken beyefendinin yanımızdan hızla uzaklaştığını fark ettim.

Arkasından koştum ama yetişemedim.

Günler sonra, bu hadiseyi Esma'mın eşine haber verdiğimde böyle birinin varlığının mümkün olmadığını söyledi.

Afyonda akrabaları yokmuş. Olsa bile o saatte Esma'nın tutuklandığından kimsenin haberi yokmuş. “İmkansız!” dedi ısrarla, “İmkansız!” ama ben görmüştüm, kanlı canlı biri vardı.

Eşim ve Esma'm aynı zamanda tutuklu bulunuyorlardı ama Esma anneydi.

Özgürlüğe önce o kavuşmalıydı. Yavruları ona daha çok muhtaçtı. O yüzden ben,“Allah'ım Esma'm gelsin, bir gün sonra eşim gelsin!” diye dua ediyordum. Haftalar geçti.

CAN KARDEŞİM TAHLİYE OLDU

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Ettiğim dualar geldi aklıma… Ertesi gün belki eşim de çıkar diye düşündüm ama olmadı. Esma'mla henüz buluşamamıştık.

Bir Ramazan akşamı elinde malzemeleriyle iftara geldi. Sürpriz yapmıştı. Bembeyaz kıyafetleriyle, her şeye rağmen ışıl ışıl gözleriyle cennetin habercisi bir melek gibi kapımda duruyordu. O gece sahura kadar hiç durmadan konuştuk. Ben anlattım o ağladı, o anlattı ben ağladım. Sabaha karşı onu uğurladığımda gün içinde yaşayacağım sürprizden haberim yoktu.

Rabbim dualarımı kabul etmişti. Esma'm evime gelmiş ve bir gün sonra eşim tahliye olmuştu. Hangi güzelliğe sevineceğimi şaşırmıştım. Rabbim iç içe sevinçlerle hepimizin yüzünü güldürüyordu.

Ciğerparemle ruhlarımız ayrılmaz bir yoldaş olmuştuk. O bu zorluklar diyarı dünyadan göçse de, mahşer gününde hep birlikte olacağız Allah'ın izniyle…

Esma Uludağ

Doğum Tarihi:
19.09.1984

Vefat Tarihi:
29.04.2018

Vefat nedeni:
Gurbette beyin kanaması

Mesleği:
Fizik öğretmeni Hukuk Fakültesi 3. sınıf öğrencisi

Hatun Tuğluk

Doğum Tarihi:
1937

Vefat Tarihi:
13 Eylül 2017

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
Ev Hanımı

Vandalizmin geldiği nokta: 80 yaşındaki Hatun Tuğluk'a mezarda da rahat vermediler

YAZI **Levent Kenez**
Gazeteci - Yazar

Günlerdir tedavi gördüğü hastanede hayatının son günlerini yaşayan kadının vasiyeti, kızlarının kendisini daha sık ziyaret edebilmesi için Ankara'ya defnedilmekti.

Aynı evi paylaştığı büyük kızını en son mahkemede görmüştü.

Artık yürüyemeyen 80 yaşındaki anne, tekerlekli sandalye ile de olsa kızına yanında olduğunu göstermek istemişti.

Yorgundu, kızgındı. Duruşma salonunda söylendi durdu. Hakim "Teyze bir sus ya" diye uyarana kadar. Takvimler 13 Eylül 2017 çarşambayı gösterirken 6 aydır cezaevinde olduğu için ayrı kaldığı kızından bu kez temelli ayrıldı. Gölbaşı'nın İncek Mahalle mezarlığına doğru son yolculuğuna çıkmak için Batıkent Cemevi'nde kızının gelmesini bekliyordu.

Kocaeli Kandıra Cezaevi'nden yola çıkan Aysel Tuğluk izin işlemleri geciktiği için geç saatlerde Ankara'ya varabilmişti.

Defin işlemi bu yüzden akşam karanlığına kaldı. O ana kadar ajansların "Aysel Tuğluk'un annesi Hatun Tuğluk vefat etti" diye geçtiği rutin haberler ülke tarihinde utanç vesilesi olacak başka bir hikâyeye doğru evirilmeye başlamıştı.

Akşamın karanlığında mezarlıkta sadece ailesi, sevenleri ve partililer yoktu sadece "Buraya teröristin gömülmesine izin vermeyiz" diyen insanlar da çıkagelmişti.

Cezaevinden Aysel Tuğluk'un katılacağı belli olan cenazeye elbette polisler önceden gelmişti. Mahkemede "Polis abiler" diye bahsettikleri memurlardan defnedilenin 80 yaşında yaşlı bir kadın olduğunu öğrenmeleri saniyeler alacak bir detaydı. Belli ki bunun artık bir önemi yoktu.

VANDALİZMLE MEZARLARI BİLE AYIRDILAR

Israrla "Bize terörist var dediler, ondan geldik" diyeceklerdi. "Kim size bunu söyledi?" diye sorulunca sessiz kalmayı tercih ederek.

Tekbirler arasında "Şehitler ölmez, vatan bölünmez sloganları" atan 100'e yakın saldırgan cenaze sahiplerine küfürler savurdu.

Şimdi acılı aile için zor bir karar verme vaktiydi. Ya mezarına indirilmiş yaşlı kadının bedenini toprakla kapatıp, "Acaba saldırdılar mı?" diye her gün endişe etmek ya da lanet orası o yerden naaşı alıp gitmek.

Aile ne mahalleliye ne de polise güvendi.

Sinir krizleri içerisinde yaşlı anneyi tekrar cenaze arabasına naklettiler. Polis koruması altında istikamet Dersim olacaktı.

Annenizi kaybetmişsiniz, son göreviniz için cezaevinden gelmişsiniz ve aklınıza hiç gelmeyecek şey olmuş; cenazenize saldırmışlar.

Yürek kaldırmayacak bu travmaya Aysel Tuğluk da dayanamadı ve o günü hiç unutamadı. Kendisini dünyaya kapatan Tuğluk cezaevinde daha da kötüleşti, doktorlar demans teşhisi koydu, cezaevinde kalamaz raporuna rağmen hâlâ orada.

TUTUKLU SALDIRGANIN SÜLEYMAN SOYLU'YLA FOTOĞRAFI ÇIKTI

Saldırganlardan 48'i gözaltına alındı, 3'ü tutuklandı. 20 gün sonra ilk duruşmada hepsi tahliye edildi.

Bazıları terörist gömülüyor diye milli hassasiyetlerinden dolayı orda olduklarını, bazıları kalabalığı görünce geldiğini, kimisi kendilerine küfür edildiği için küfür ettiğini, bazısı da yaşlı bir kadın olduğunu bilseler asla yapmayacaklarını söyledi.

Merhumun ikametgahının ne zaman taşındığını bile bildikleri ortaya çıkan kişilerin nasıl olur da cenazenin yaşlı bir insana ait olduğunu bilmedikleri cevapsız kaldı.

"Terörist" cenazesi olsa sanki haklıymışlar gibi. Tuğluk'un saldırı sonrası "Toplumdan tek ses halinde gelen lanetleme, kınama beni umutlandırdı.

Annemin cenazesi umut ederim ki bazı şeyleri sorgulamamıza gözden geçirmemize sebebiyet versin" temennisi hiç gerçekleşmedi.

İhtimal, kendisi de böyle bir temennide bulunduğunu artık hatırlamıyor.

Tutuklu saldırganın karakolda İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'yla fotoğraf çektirmişti.

Zulüm nedeniyle ülkesini terk etti, baba ocağı Bosna'da Hakk'a yürüdü

YAZI **Elmas Güneş**
Eşi

Eşim Recep Güneş İzmir'in tanınan esnaflarından biriydi. Herkes tarafından çok sevilirdi. Bugünün moda tabiriyle sadece kendi mahallesinden değil, her mahalleden insanın yardımına koşardı.

Eşiyle kavga eden, işi bozulan ona gelir, o da elinden geleni yapar sorunlarını çözerdi. Yıllarını iman ve Kur'an hizmetinde harcadı.

Şehir şehir dolaşır, muhtaç gönülleri iman hakikatleri ile buluştururdu.

Kendi evrad-u ezkârını da bir gün bile aksatmaz, gecenin bir yarısı bile evine dönse günlük virdini okumadan uyumazdı.

Senelerce binbir emek vererek büyüttüğü işi onun altıncı evladı gibiydi.

İŞİYLE MEŞGUL OLMAKTAN BÜYÜK ZEVK ALIYORDU

Sürücü kursu işletmek, çok sevdiği arabalarla meşgul olmak onda ayrı bir tutkuydu.

15 Temmuz Darbesinden sonra hizmet hareketine yakınlığı ile tanınan eğitim kurumları ile birlikte göz bebeği sürücü kursu da kapanmıştı. Ağzından şikâyet cümlesi değil hecesini bile duymamıştık. Bir kere bile 'of' demedi.

Aksine "Bu pırlanta gibi, tertemiz okullarla aynı listede olmak benim için gururdur." derdi. Hep dimdik durdu.

Çok sevdiği İzmir'den gördüğü baskılar yüzünden mecburen ayrılarak Atayurdu Saraybosna'ya göçmek zorunda kalmıştı.

Yeni bir hayatı sıfırdan kurarken bir yandan başka bir ülkede hayata başlamanın bürokratik zorluklarıyla boğuşuyor, bir yandan da Türkiye'de kalan evlatları ve geride bıraktığı dostlarının acılarıyla sinesi parça parça oluyordu. Yaşadığı sıkıntılara yorgun kalbi daha fazla dayanamadı ve Saraybosna'da Vrelo Bosna Parkı'nda bir bank üzerinde geçirdiği ani bir kalp kriziyle sessizce göçtü bu acılarla dolu dünyadan. Çok özlediği evlatları ve dostlarıyla buluşması mahşere kaldı.

EŞİMİ TEK KELİMEYLE ANLATIRSAM: ÇÖMERTTİ, ÇÜNKÜ ÇÖMERTLERİ ALLAH SEVER

Kıymetli eşim Recep Güneş'i tek bir kelimeyle size anlatacak olsam o kelime ''Cömertlik'' olurdu. Onlarca güzel hasletinin yanında en kıymetlisi buydu. En çok söylediği cümlelerden biri "Allah cömerttir, cömert olanları sever."

Son oturduğumuz evimize taşındığımızda, onun en büyük sevinci büyük salonumuzda daha çok misafir ağırlayabilecek olmamızdı.

İman ve Kur'an hizmeti uğruna zamanı olduğu kadar mallarını da harcadı. Köyde babasından kalma küçük bir evi vardı. Bir gün beni arayarak "Ben o evi hizmete vermek istiyorum. Sen ne dersin?" diye sordu.

Ben de "Sen nasıl uygun görürsen!" diye cevap verdim. Akşam eve geldiğinde, "Bana sordun ama ben hayır desem yine de evi verecektin değil mi?'' dedim.

O da gülümseyerek "Evet ama senin de rızan olsun, sana da sevap gelsin istedim." dedi.

Otuz küsur yıl önce İzmir Altındağ'da yeni bir öğrenci evi açılmıştı. O dönemde biz, birkaç senelik evliydik. Salonumuzda o zamanın popüler modeli oymalı beyaz koltuklar vardı.

Bir akşam eve geldi ve "Biraz sonra gençler gelecek ve koltukları götürecek!" dedi.

Hangi koltukları nereye götürüyorlardı? Şaşırmıştım. Devam etti: "Öğrenci evine kıymetli misafirler gelecekmiş, evlerinde koltuk yokmuş. Ben de bizimkileri verdim." deyince söyleyecek kelime bulamadım.

Çok sevdiğim oymalı koltuklarımı, işlemeli orta sehpa ile birlikte o akşam öğrenci evine gönderdim. Mahzun olduğumu görünce, "Sevmediğin bir şeyi infak etmek kolay. Esas infak çok sevdiğin şeylerden vazgeçmek ile olur. Sen çok kıymetli bir iş yaptın." diyerek teselli etti beni.

Dilerim, Rabbim cennetin en güzel köşelerinde en güzel koltuklarda ağırlasın onu… Hiç ayrılmadan kavuşacağımız o mahşer günü gelene kadar bizlere de emanetlerine sahip çıkmayı nasib etsin. Amin.

Recep Güneş

Doğum Tarihi:
05.04.1957

Vefat Tarihi:
30.04.2018

Vefat Nedeni:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
İş adamı

Muzaffer Akkurt

Doğum Tarihi:
21.09.1955

Vefat Tarihi:
02.03.2022

Vefat nedeni:
Gurbette kalp krizi

Mesleği:
İşçi emeklisi

Dedem zulümlere dayanamadı: Cenazesine ne babam ne amcam ne de torunları katılabildi

YAZI **Ayşenur Akkurt**
Torunu

1955 yılında Kütahya'da dünyaya geldi. Çocukluk, gençlik yılları yoklukla geçmiş. İşçilik yaparak kıt kanaat imkanlarla amcam ve babamı da en iyi şekilde yetiştirmeye çalışmış. Dedem ve ailemizin mütevazi hayatları 15 Temmuz sürecinden sonra paramparça oldu.

Babam, Zaman Gazetesi'nde çalışma gerekçesiyle tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Annem gözaltında kaldı. Amcam, KHK ile mesleğinden ihraç edildi.

Vefat etmeden birkaç dakika öncesine kadar bile Kur'an okuyan dedem, kendimi bildim bileli hep namazında Kur'an'ında bir insandı.

Küçüklüğümüzden beri hep onunla sofraya oturur kalkardık. Sofrada bir kişi bile eksik olsa hep beklerdi, tadı çıkmaz derdi. Ama bu süreçte, son dört beş yıldır (2016) babaannemle tek başlarına oturdular o sofraya hep.

HEP KUR'AN OKURDU

İlk torunları olduğumuzdan kız kardeşimle beni ayrı severdi, biz de onu çok severdik. Küçükken bizi parklara götürür gezdirirdi. Hele yürümeyi çok severdi. Yaşı olsa da her yere yürürdü, otobüse bindiğini hiç görmedim. Binse bile biz yürümeyelim diye binerdi.

Sonra erkek kardeşlerim doğdu. İlkinde babam yanımızda idi ama birkaç yıl sonra gaybubet yaptığı için, biz dedemlerin yanında yaşamaya başladık. O sıralar annem en küçük kardeşimize hamileydi.

Annem doğum yaptığında babam gelememişti, gelseydi tutuklanabilirdi. O yüzden yanımızda sadece babaannem ve dedem vardı. En küçük kardeşimiz yaklaşık dört beş aylıkken babam tutuklandı, annemde 3 gün gözaltında kaldı. Sonra annem tutuksuz yargılanmaya başlamıştı.

Biz yaklaşık iki üç sene daha dedemlerle yaşadık. Bu süre içerisinde, dedem hep çocuklarla oynar, onları parka ve yemeğe götürürdü. Torunlarını mutlu görmek onu da mutlu ederdi. Adeta bizlerin mutlu oluşuna bayram yapardı. Bizlerin mutlu olması onun için bayramdı adeta.

Babamın cezaevinde olması ve amcamın da yanında olmayışına dedemi hüzne boğmuştu.

2019'da babam hapisten çıkınca, anneme de ceza verilmesi sonucu, Türkiye'de yaşama imkanımız kalmamıştı. Türkiye'den çıkmak için de paramız yeterli değildi.

AZ MİKTARLA BOT ALINDI, TEHLİKELİ BİR YOLCULUĞA ÇIKTIK

Elimizdeki az miktarda para ile babam bir bot aldı ve tehlikeli bir yolculuğa çıktık. Halbuki babam bot kullanmayı bilmiyordu. Dedemle, tatile gidiyoruz diye vedalaşmıştık. Hayatımızın en acı ayrılığıydı diye düşündük ta ki dedemi kaybedene kadar.

2019'dan 2022' ye kadar hep görüntülü konuştuk ama bizi özlüyorlardı. Orada bir başlarına kalmışlardı. Amcam bizden bir sene kadar evvel Amerika'ya gitmiş ve yengemler Atina'da aile birleşimi bekliyorlardı.

Yanlarında hiç çocukları ya da torunları yoktu. Bu onlara çok zor geliyordu. Dedem hep bizi arar, iyi olduğumuzu görünce babaanneme çevirir, duygulanır konuşamazdı.

EVLAT VE TORUN HASRETİYLE, KALP KRİZİ SONUCU VEFAT ETTİ

Dedem 3. torununun doğum gününde, evlat ve torun hasretine dayanamayıp ani bir kalp krizi sonucu Ramazan ayının 29. gününde vefat etti. Cenazesine ne babam ne amcam ve hiçbir torunu katılamadı.

Kuzenlerim ve biz bir daha dedemi dünya gözüyle göremeyeceğiz. Erkek kardeşime deden (İnşallah) cennete gitti dediğimizde "ama neden bu kadar erken gitti, beraber gitseydik" dedi.

Allah inşallah cennetinde bizleri buluşmayı nasip etsin. Allah kimseye anne, baba, evlat acısı yaşatmasın. Gülen yüzler solmasın…

Cezaevinde kanser ettiler, hastanede de ayağı kelepçeli tuttular

YAZI **Gülten Öztaş**
Eşi

Cezaevlerindeki ağır hastalardan biri de gazeteci Mevlüt Öztaş'tı. Şubat 2018'de tutuklandı. Uşak E Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Orada kasık fıtığı olduğu ortaya çıktı. Ailesine haber bile verilmeden ameliyat edildi. Cezaevi şartlarından dolayı böbrek yetmezliği ortaya çıktı. Defalarca tahliye talep etti. Ancak bütün talepleri reddedildi.

Hipertansiyon rahatsızlığı olduğu tespit edildi. Yargılama sonucu mahkeme 9 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırdı. Suçlandığı konu ise; Cihan Haber Ajansında çalışmış olması.

Sonra Afyon Cezaevine nakledildi.

Burada ise sakalı uzun olduğu gerekçesiyle hücre cezası verildi. 3 Nisan'daki görüşmede ailesine acilen hastaneye kaldırıldığını, safra kesesi ameliyatı olduğunu anlattı. Hastane yönetimi, biz ailesine haber bile vermemişti.

CEZAEVİNDE KANSER OLDU

Rahatsızlanması üzerine 8 Nisan 2020 Ankara'ya sevk edildi. Kanser olmuştu.

Mübarek günlerde dünyaya geldiği için Mevlüt koymuşlar adını. Hem kendi annesine babasına hem de benim anneme babama saygılı hayırlı bir evlat oldu. İnsanlar içinde sevilen saygı duyulan bir insandı. İnsanlara doğru yalansız haber yapabilme adına mesleği öğretmenliği bırakıp gazetecilik yapmayı tercih etti. Hayatımızda her şey çok güzel gidiyordu o kara gün gelene kadar. Önce işsiz kaldık, sonra ömrümüzde karşılaşmadığımız olaylara şahit olduk.

POLİS ŞAFAK VAKTİ EVİMİZİ BASTI

Şafak vakti polisler evimizi basıp suçluymuşuz gibi evimizi talan ettiler, o muameleye rağmen polis memurlarına çay ikram etti. Ona terörist muamelesi yapılmasını kaldıramadı, ben kurtuluş savaşında savaşıp gazi olan dedenin torunuyum, ona layık görülen madalyalar hâlâ duruyor, ben nasıl terörist olurum diyordu.

Onu en çok bu muamele üzüyor kahrediyordu. Hiçbir sağlık sorunu yokken girdiği cezaevinden dermanı olmayan bir hastalıkla çıktı. Hastalığının en zor günlerini cezaevinde tek başına sonrasında ayakları yatağa kelepçeli yine tek başına geçirdi. O günlerinde onun yanında olmamız bile çok görüldü.

Orada öleceğini anlamış ama bizim için kendini zorlayarak her kaşıkta birimizi hatırlayıp bizim için yemeye çalışmış. Eğer o gün onu yemeseydim bir daha asla yiyemezdim demişti.

Allah'a çocuklarımı ve ailemi bir daha görmeden canımı alma diye yalvarmış. Hastanede yatarken geçirdiği günler son on günüymüş. O hasta yatarken ben de yaşayan bir ölüydüm, sanki bu dünyada yaşamıyordum, nefes alıp vermek bile benim için çok zordu. Hastaneye ilk yattığı zamanlar iyi gibiydi, hastaneye de yürüyerek gitmişti.

Doktor, her şeye hazırlıklı olun her an herşey olabilir dedi. Dünyam zindan oldu başıma yıkıldı.

O BİZE, BİZ ONA DOYAMADAN GİTTİ

Bir yandan ayakta durmaya, eşime bir şey belli etmemeye çalışıyordum. Bir yandan da çocuklara hiçbir şey söyleyemiyordum. Allah'tan ümit kesilmez iyileşir inşallah dedim ama olmadı. Sonra kabullendim. Takdir-i ilahi.

Hiç yatağından kalkamayan adam saygıyla aşkla şevkle doğruluveriyordu. Gözlerinin içi parlıyor, mutlu oluyordu. Selamlarını alıyor elini başına koyuyordu, sağ elini kaldırıp bir şey istiyordu. Ben de tüm bunları dua ederek izliyordum. Bana akan suları yeşillikleri gösteriyordu. Gülten! "Akan sulara yeşilliklere bak!" diyerek karşı duvarı gösteriyordu.

Sonraki gün hepimizin ismini tek tek sayıklamaya başladı, meğer bize veda ediyormuş da haberimiz yokmuş.

HEPİMİZ ORDAYDIK, ALİ YEKTA'M YOKTU

Gece hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı sürekli kelime-i şehadet, kelime-i Tevhit getiriyordu. Biz de başında Kur'an-ı Kerim okuyorduk. Ali Yekta olmayınca zorlanıyor diye düşündüm Ali Yekta'nın üzerindeki kıyafetleri getirin dedim Mevlüt'ün üzerine koydum. Onun kokusunu alınca sakinleşti, hiç sesini çıkarmadan sessizce gideceği menzile (Allah'a) yürüdü. Yıkandıktan sonra yüzünün öyle güldüğünü görünce çocuklara babanız çok güzel bir yere gitti inşallah dedim. Rabbim orada bize sekine indirdi, bir teselli verdi sanki.

Mevlüt Öztaş

Doğum Tarihi:
28.05.1971

Vefat Tarihi:
19.08.2020

Vefat nedeni:
Cezaevi-Kanser

Mesleği:
Gazeteci

Ferhan Yılmaz

Doğum Tarihi:
20.03.1993

Vefat Tarihi:
13 Nisan 2022

Vefat Nedeni:
Cezaevi-işkence

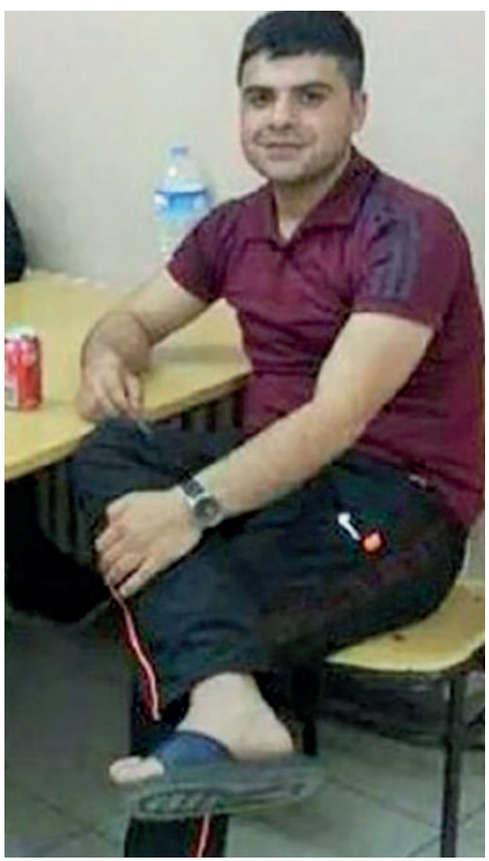

Anne Sabriye Yılmaz: İntihar etmedi, oğlumu Silivri'de çeteler öldürdü

YAZI **Akif Burak Can**
Yazar

Ferhan Yılmaz, Silivri 5 Nolu L Tipi Kapalı Cezaevi'nde 60 gardiyanın işkencesi sonucu yaşamını yitirmişti. Hastanede çekilen görüntüler, her şeyi gösteriyor aslında. Yılmaz'ın işkence görüntülerine ve ailesinin beyanlarına rağmen cezaevi yönetimi, "kalp krizi geçirdi"ğini söylemişti. Hastane ölüm tutanağında da ise; "bulaşıcı hastalık" olarak kayda geçildi. Savcılık işkenceye dair bir açıklama yapmadığı gibi; bir de yapılan haberleri hedef aldı. Resmi makamların aksine Yılmaz'ın ailesi, ilk günden beri çocuklarının işkenceyle öldürüldüğünü belirtti. Yılmaz'ın 60 yaşındaki annesi Sabriye Yılmaz, aile olarak göç hikayesiyle birlikte yaşamış olduğu zulüm serüvenini anlattı.

Yılmaz Ailesi, Batman'ın Sason ilçesine bağlı Tanze köyünde yaşıyordu. 1994'te köyleri yakıldıktan sonra İstanbul'a göç etmek zorunda kaldı. Bugün Türkiye'de iktidar rejiminin, oluşturduğu algıyla her şeyi Gülen Cemaati'nin mensuplarını yaktığı gibi, köy yakları da PKK'ya yıkılmıştı.

Tıpkı Erdoğan rejiminin organize ettiği 15 Temmuz Planlı Darbe'nin arasından sis perdesi yavaş yavaş aralanmaya başlandığı gibi; köy yakmalarının arkasında derin devletin olduğu ortaya çıktı. Türkiye AHİM nezdinde milyonlarca euro tazminata mahkûm edilmişti.

Anne Yılmaz şöyle anlattı serencâmesini; "Köyde yaşamımızı güzel bir şekilde sürüyorduk ama köyümüz yakıldı. Başka imkânımız kalmayınca İstanbul'a göç ettik. Yıllarca bodrum katlarında yaşadık.

Çocuklarımız zor günler geçirdi, yokluk çektik, İstanbul'da hiç rahatlık görmedik. Açlık, sefalet her şeyi gördük. Dışardaydık, yoksulduk, başka bir memleketteydik. Memleketimde yaşamak isterdim ama olmadı.

Hiçbir şeyimiz kalmadı, her şeyi yaktılar.

Ahım ve kederim memleketimdi. Oğlum "İşkenceye uğruyorum, aç susuz bırakılıyorum demişti. İhtiyaçlarını cezaevine göndermemize de izin vermiyorlardı. Rahat vermediler çocuğuma. Resmen işkencedeydi.

Kapalı görüşe gittiğimde durumunun iyi olmadığını, koğuşunu değiştirmek istediğini söylemişti ama değiştirmediler. Ferhan, beni aradı açık görüşünün olduğunu ve onun yanına gelmemi istedi. Ama şeker hastası olduğum için gelemeyeceğimi söyledim.

Sonra görüntülü konuşmak istedi ama benim internetim olmadığı için görüşemedik.

Çocuğumun cezaevinden çıkmasına iki gün kalmıştı ama çocuğumu öldürdüler. Çocuğumu benden sakladılar. İlk başlarda bana 'kalp krizi' geçirdiğini söylediler. Meselenin ne olduğunu anlamak için büyük oğlumu çağırdım.

Telefon açtık ama bize onları aramamamızı söylediler. 'Cezaevine gidin' dediler ama oraya da gittiğimizde de bize hiçbir şey söylemediler ve cenazemizi göstermediler. Oğlumun cenazesini görmedim. Cezaevi önünde çok sayıda asker ve polis vardı. Hastanede bir kişi daha vardı, ona da 'kalp krizi geçirmiş' demişler. Nasıl 2 kişi de kalp krizi geçiriyor. Saatlerce bekledik belki görürüz diye ama göstermediler. Çocuğum intihar etmedi, bütün bedeninde yaralar var. O'nu öldürdüler.

GÖZLERİNDEN KAN AKIYORDU

Gözlerinin altından kan akıyordu, kan gelmesin diye burun deliği pamuklarla tıkalıydı. Boğazında ise izler vardı. Silivri 5 No'lu L Tipi Kapalı Cezaevi'nde 60 gardiyanın baskı ve işkencesiyle yaşamını yitirdiler. Silivri Devlet Hastanesi'nden cenazeyi Batman'ın Kanîrewa (Örmegözü) köyünde toprağa verdik. Ön otopsi raporunu almak istedik "6 ay sonra ancak verilir" cevabı verdi.

Kalp krizi falan söz konusu değil. Burnunu, ağzını her yerini kırmışlar. Çocuğumun canı kalmamış, her yeri patlamış. Çocuğum 4 yıldır cezaevinde işkence gördü. Cezaevi öldürdü başka kimse değil. Çarşamba günü konuştum, Cumartesi cenazesi geldi.

6 ay kelepçeli halde yatağa bağlı tutuldu

YAZI **Ramazan F. Güzel**
İhraç Hakim

Yargıtay üyesi yüksek hâkim Mustafa Erdoğan, 2016 Aralık ayında memleketi Antalya'da beyin tümörü teşhisi ile hastaneye yatırılmıştı. Darbe olduğunda beyin ameliyatı olmuş, hastanede yatıyordu.

Yine de tutuklanmıştı. İddia: "Darbe" ve "Gülen Hareketi Üyeliği" idi.

Henüz beyin ameliyatı olan Erdoğan, hakkında daha önce çıkarılan yakalama emri nedeniyle hastanede polis nezaretinde tedavi görmüştü. Bilinci kapanana kadar tahliye edilmedi. Erdoğan'ın mal varlığına, maaşına ve banka hesaplarına da tedbir konulmuştu. Ameliyatın ardından Antalya 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklanan hâkim Erdoğan, bulunduğu hastanenin tutuklu koğuşunda vücudunun yarısı felçli halde 6 ay tutulmuştu. Tutuklandığı günden itibaren tahliye talepleri reddedilen Erdoğan'ın ailesi ile görüşmek için yaptığı başvurular da reddedilmişti. Erdoğan'ın avukatı sağlık sorunları gerekçesiyle serbest bırakılması için Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştu. Mahkeme başvuruyu, "Tutuklunun herhangi bir tehlike altında olmadığı" gerekçesiyle reddetmişti.

2017 yılı ağustos ayında hastalığında ilerleme yaşanan Erdoğan, yoğun bakıma alınmıştı. Burada da ailesi ile görüşmesine izin verilmemiş, ancak bilinci kapandıktan sonra tahliye edilmişti. Bilinci kapalı bir şekilde yoğun bakımda yaşam mücadelesi veren hâkim Erdoğan, dördüncü günün sonunda yaşamını yitirmişti.

Yargıtay üyesi tecrübeli, hayatını adalete adamış bir hâkim idi Mustafa Erdoğan.

Erdoğan'ın hukuk fakültesi öğrencisi olan kızı Buket Erdoğan; "Ziyaretçiye bile izin verilmedi.

Babamı göremedim.

Peki neyle suçlandı?

Ölümle savaşıyorken ve yatağa bağımlı yaşıyorken kaçma şüphesi olduğunu iddia ettiğiniz babamın neden duruşma tarihi bile belli değildi" .

AYM, tahliye edilmesi gereken bir tutuklu için tahliye kararı vermedi. Ve o 25 Ağustos 2017 tarihinde hayatını kaybetmişti. Geriye de mezar taşında şu şiir dizeleri kalmıştı:

Mustafa Erdoğan

Doğum Tarihi:
16 Aralık 1968

Vefat Tarihi:
22 Temmuz 2017

Vefat Nedeni:
Tutuklu, kanser

Mesleği:
Yargıtay üyesi

Savcı'nın oğlu: Babam ölmedi, öldürüldü

15 Temmuz Kurgu Darbesiyle Türkiye'de yeni bir rejim kuruldu. Bunun tahsisi için de önce yargıya darbe yapılmıştı. O gece yaklaşık 4.500 hâkim ve savcı meslekten atılmış, binlercesi tutuklanmış, bir kısmı da sürülmüştü. Gözaltına alınan hâkim ve savcılar hem gözaltı sürecinde hem de cezaevlerinde ekstra sıkıntılara maruz bırakılmıştı.

Ters kelepçeleme, hakaret, tehdit, kötü muamele, tek kişilik odalarda tecrit altında tutma, sağlık hakkından yararlandırmama, malvarlıklarına el koyma, avukatlarıyla ve yakınlarıyla görüştürmeme gibi. Onurlarıyla görevlerini yaparken, bir gecede hukuksuzca "terörist" ilan edilen yargıçların bazıları, uygulanan maddi ve manevi baskıya dayanamayarak hayatlarını kaybetmişti. İşte onlardan birkaçı:

Bu süreçte ilk ölüm haberi 16 Eylül 2016'da Bursa'dan gelmişti. 4 çocuk babasıydı. Ve 50 yaşındaydı. Tutuklu Cumhuriyet Savcısı Seyfettin Yiğit, resmî açıklamaya göre, cezaevi tuvaletinde kendini iple asarak intihar etti. Ailesi, Yiğit'in intihar etmediğini, geçmişte yaptığı soruşturmalar nedeniyle öldürülerek susturulduğunu söylemişti. Yiğit'in kızı Akça, medyada çıkan haberlerin gerçeği yansıtmadığını söyledi. 11 yaşındaki oğlu Emiralp Akça; "Bu intihar değil, bu bir cinayettir. Bir gün önce görüştüm. Babam ölmedi, öldürüldü. Şerefli bir savcıydı" diye feryat etti, ama duyan olmadı.

Seyfettin Yiğit

Doğum Tarihi:
1966

Vefat Tarihi:
16 Eylül 2016

Vefat Nedeni:
Cezaevi şartları

Mesleği:
Cumhuriyet Savcısı

Mehmet Tosun

Doğum Tarihi:
10 Temmuz 1998

Vefat Tarihi:
06 Mart 2017

Vefat Nedeni:
Cadı avı- Hastalık

Mesleği:
Danıştay Tetkik Hâkimi

Hâkim Tosun'un son sözleri: Ahirette hesaplaşacağımız için çok mutluyum

CHP Tunceli Eski Milletvekili Hüseyin Aygün'ün Twitter hesabında duyurduğu bir diğer acı olay, Hâkim Mehmet Tosun'un vefatıydı. Mehmet Tosun, Danıştay 11. Daire'de tetkik hâkimi ve tutuklandı. Danıştay'da tetkik hâkimi olan ve gözaltına alındığında bir aylık evli olan Tosun'un 'immun sistemi'nde problem vardı. Tosun'un 2 yıldır tedavi gördüğü, hastalığının seyrinin ihraç edilmesinden sonra olumsuz yönde değiştiği belirtilmişti… Adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasından bir süre sonra Hâkim Tosun, hastanede hayatını kaybetmişti. 15 Temmuz'dan sonra cezaevlerinde ve gözaltında ölümlere bir yenisi daha eklenmişti. İhraç edilen Danıştay Tetkik Hâkimi 29 yaşındaki Mehmet Tosun, yakalandığı hastalık sebebiyle vefat etti. Tosun, son sözlerinde; "Ahirette hesaplaşacağımız için çok mutluyum" şeklindeydi. Danıştay'dan önce 672 sayılı KHK ile 83 kişi sonra 678 sayılı KHK ile 8 kişi olmak üzere toplam 91 kişi ihraç edilmişti.

Teoman Gökçe

Doğum Tarihi:
1.02.1969

Vefat Tarihi:
02.04.2018

Vefat Sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
HSYK üyesi

HSYK Üyesi Teoman Gökçe, cezaevi yönetimi tarafından ölüme yollandı

HSYK 1. Dairesi eski üyesi Teoman Gökçe de 15 Temmuz darbe girişimin ardından "terör" bahanesiyle tutuklanan bir hâkimdi. Gökçe, Erdoğan hükümeti üyelerinin adının karıştığı 17/25 Aralık yolsuzluk soruşturmalarında soruşturma savcılarının görevden el çektirilmesine karşı çıkmasıyla tanınıyordu… O yüzden de iktidarın ona karşı nefreti bitmek bilmiyordu!

Sincan Cezaevi'nde sürekli hakaret ve psikolojik işkenceye maruz kaldı. Gökçe'nin bu süre zarfında 6 ay arayla da anne ve babası vefat etmişti. Yaklaşık 2 yıl tek kişilik tecrit odasında tutukluydu Teoman Gökçe. Hücresinde kalp krizi geçirdi. Komşu hücredeki diğer tutuklular görevlileri çağırmıştı. Ancak çağrılara çok geç cevap verilmiş, göstere göstere ölmesine sebep olunmuştu. Cezaevi yönetimince de "Teoman Gökçe'nin kalp krizi sonucu vefat ettiği" duyurulmuştu. Gökçe'nin hücresine ait fotoğraflarda penceresinin tel kafes ile tamamen kapatıldığı, akşam yemeğini henüz yemediği, eşyalarının da ortalığa saçıldığı görülüyordu.

Fotoğraflarda ayrıca masası, mutfak lavabosu, okuduğu kitaplar, seccadesi, dolabının üzerinde de ailesine ait resimler vardı.

Abuzer Kara

Doğum Tarihi:
1 Mart 1966

Vefat tarihi:
06 Nisan 2018

Vefat Nedeni:
Sürgün kalp krizi

AKP'li Bakanın "Alevi Hâkim" dediği Abuzer Kara, sürgün zulmüne dayanamadı

İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi yargıcı iken, 11 Ekim 2017'de talebi olmaksızın ve teamüllere aykırı olarak Ordu'ya sürülen Yargıç Abuzer Kara kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Hakim Kara hakkında, dönemin Adalet Bakanı Sadullah Ergin ile Başbakan Erdoğan arasında geçtiği iddia edilen bir telefon kaydı da basına düşmüştü. İstanbul Barosu eski Başkanı Avukat Turgut Kazan, Hâkim Kara'nın ardından şunları yazmıştı: "Yargıç Abuzer Kara'nın kalp krizi sonucu öldüğünü HSK Başkan Vekilinin attığı tweet'ten öğrendik. Herhalde çok üzülmüşler. Keşke son kararnameyi hazırlarken bu duyarlığı gösterselerdi. Medyaya yansıyan haberler unutulmadı. Başbakan önem verdiği bir davanın nasıl beraatle sonuçlandığını soruyordu. Adalet Bakanı Sadullah Ergin de, yargıcın Alevi olduğunu söylüyordu. İşte o yargıç Abuzer Kara'ydı. Bu nedenle, bilinen ceza yöntemi kaçınılmaz oldu. Ordu'ya sürüldü. Aile bir yerde kendi başka yerde, stres dolu bir yaşam ölümle sonuçlandı. Dolayısıyla, yargıçların ve bütün toplumun, benzer acıları yaşamaması için, yargı bağımsızlığını sağlamamız gerekir."

‘Yalvaçlı Topal Hafız’ Cadı avında, tek başına hücrede 15 ay mahpus kaldı

YAZI **Kazım Güleçyüz**
Gazeteci - Yazar

Bediüzzaman Said Nursi’nin talebesi ‘Yalvaçlı Topal Hafız’ olarak bilinen Ali Osman Karahan, “Silahlı terör örgütüne üye” suçlamasıyla tutuklanmşıt.Kalp hastası, prostat kanseri, tek böbrekli ve gözleri yüzde 25 seviyesinde gören 85 yaşındaki Ali Osman Karahan, 15- 20 Temmuz sürecinde asılsız ve delile dayanmayan suçlamalarla cezaevine gönderilmişti.İlerleyen yaşına ve hastalıklarına rağmen 15 ay tutsak kalmış, 2017 yılında sağlık problemleri nedeniyle tahliye edilmişti.15 Temmuz sonrası tutuklanan Karahan, 92 yaşında hayatını kaybetti.

TELEFONDA ÜMİT VERİCİ SÖZLERİNDEN NEDENİYLE, 11 GÜN HÜCRE CEZASI ALDI

Isparta E Tipi Kapalı Cezaevinde, 14.11.2017 tarihinde saat 11.01- 11.13 arasında ailesi ile yaptığı kapalı ziyaret görüşmesinde ‘Biz burada bile herkese nasihat ediyoruz. Hiç korkmayın çıkacaksınız. Burada kazandığınızı dışarıda kazanamazsınız. Bunlara o nasihatleri yapıyorum. Onlar da söz tutuyorlar. Herkes öyle, koğuşlardan ne zaman çıkacağız diyor. O gaybî, diyorum ben. Ne zaman çıkacağınızı söyleyemem, çıkacağız.’ şeklinde konuştuğu için görevli personel Karahan’ı gammazlamış, 11 gün hücre cezasının verilmesini sağlamıştı.

ŞUALAR’DA ADI GEÇEN SON ŞAHİTLERDEN BİRİYDİ

Topal Hafız 1930 doğumlu, hayatı boyunca Isparta Yalvaç’ta ikamet eden Ali Osman Karahan, doğuştan kalça çıkıklığı sebebiyle Topal Hafız olarak biliniyor. Şualar'daki bir mektupta adı geçen Son Şahitlerden biri. Defaatle görüştüğü Üstad Bediüzzaman'la çok hatıraları olmuş, ama kendisi hatıralardan ziyade hizmetin daha önemli olduğunu düşündüğü için bunları çok fazla gündem etmemiş. Nur Talebeleri arasında ihtilaf olmasını hiçbir zaman kabul edememiş ve herkese kucak açmış. Sungur Ağabey bir defasında Yalvaç’a ziyarete gittiğinde bu konuyu ızdırapla kendisine ileterek “Bazı

arkadaşlar yanıma gelmiyor” diye dertlenmiş ve kutuplaşmaları bitirmek için çok emek vermiş. Bediüzzaman Hazretlerinin eserlerinden olan Şualar’da, Yalvaçlı Hafız Ali Osman Karahan Hocaefendinin, nam-ı diğer Topal Hafız’ın adı şu şekilde geçmektedir: “Aziz, sıddık kardeşlerim! Hadsiz şükür ederim ki: Risale-i Nur’un hakikî sahipleri olan müftüler, vaizler, imamlar, hocalardan manevî kahramanlar meydana çıktılar. Şimdiye kadar Nurun fedakârları gençler, mektepliler, muallimler idi. Bin bârekâllah Edhem, İbrahim’ler, Ali Osmanlar ehl-i medresenin yüzlerini ak ettiler, çekingenliklerini cesarete çevirdiler.” (s. 482)

Ayrıca Üstad Hazretleri yine bu mektubunda, Ali Osman Ağabey’i, Diyanet camiasından Risale-i Nur’a sahip çıkanlar içinde sayıyor, tebrik ediyor, örnek hoca olarak gösteriyor. Üstad Hazretlerinin Yalvaç’a tam üç ziyareti vardır. Bu ziyaretlerin üçü de, birinci muhatap Ali Osman Ağabey’in davetiyle gerçekleşiyor. Hafız Ali Osman 1952’de Üstad’ın tavsıyesiyle talebe yetiştirmeye çok önem vermiş, gençlere ışık tutmuş, yol göstermiş.

15 TEMMUZ’DA OĞLUYLA BERABER CEZAEVİNE GİRDİ

Bir görüşmesinde Üstad; “İleride sıkıntılı ve büyük bir nifak dönemi gelecek. Tutuklamalar olacak, belki cezaevlerinde yer kalmayacak. Ama Rabbim orada kardeşlerimi muhafaza edecek. Dışardakiler bile çok sıkıntı yaşayacak. Ama sonra hizmetlerin çok artacağı güzel bir dönem olacak inşaallah. Sen de o dönemi görecek, belki tutuklanacaksın” demiş. 15 Temmuz süreci başladığında hazır bir şekilde tutuklanmayı beklemiş, tutuklanmış ve oğluyla beraber aynı koğuşa konulmuş.

TUTUKLANMA SEBEBİ ÜSTAD’DAN NAKLETTİĞİ SÖZLERMİŞ

Hâkim “Medyada böyle bir bilgi var, böyle demişsin, darbeyle ilgin ne?” diye sormuş. Topal Hafız “Üstad bana böyle birşey söyledi, ben de bunu zaman içinde anlatmıştım, oradan duyulup söylenmiştir, 86 yaşındayım, ne darbesi?” demiş. “Bunları bildiğine göre demek ki darbeyi buralarda organize ettin.” diye tutuklanmış.

Mekânı Cennet olsun.

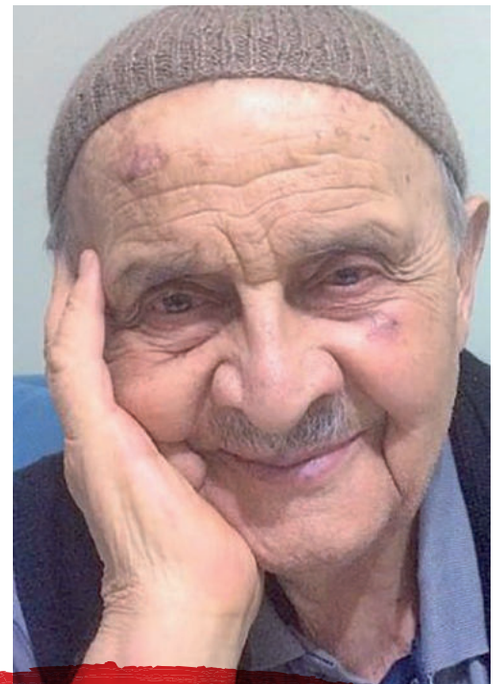

Ali Osman Karahan
(Topal Hafız)

Doğum tarihi:
1930

Vefat tarihi:
1 Nisan 2022

Vefat sebebi:
Cezaevi-Hastalık

Salih Gülen

Doğum Tarihi:
70 yaşında

Vefat Tarihi:
19 Mart 2019

Vefat Nedeni:
Gaybubet - hastalık

Mesleği:
Esnaf

Naaşı gizlice şehrin bir kenarına defnedildi

YAZI **Kemal Gülen**
Yeğeni

Salih amcam Korucuk köyünde doğdu. Çocukluğu Korucuk ve Alvar'da geçti. Ayrıca rahmetli dedem (Ramiz Hoca) çalışmak veya imamlık görevi yapmak için gittiği farklı köylere arkadaş olarak oğlunu da götürdü. 1960'lı yıllarda ailecek Erzurum'a göçtüler.

Köyün zorluklarından kurtuldular ama şehrin cazibesine de kapılıp kaybolup gitmediler. Aile terbiyesinin çatısı altında çok genç yaşlarında kendini matbaacılık sektörüne adadı. Başta Erzurum ve İstanbul olmak üzere çok kıymetli ustaların yanında kendisini geliştirdi. Çırak olarak girdiği sektörde vefatına kadar hizmet verdi ve en iyi ustalar arasına girdi.

Öyle çok büyük ihalelerle, devleti haraca bağlayarak veya insanların ekstra lütuflarına bağlı olarak büyümedi, kendi bileğinin gücü, sanatı ve ticari zekasıyla kendi matbaasını açtı ve büyüdü. Büyümekten maksat ömrünün sonunda ancak orta halli bir esnaf olabilmişti. Benim güzel amcam hayatı boyunca evine, ailesine ve akrabalarına sahip çıkan mütevazı bir hayat sürerek Gülen ailesini en iyi temsil eden insanlardan biriydi.

1980 öncesinde Erzurum'daki Hizmet gönüllüleriyle beraber öğrenci evleri, yurtlar-yuvalar açtılar ve sonraki dönemlerdi kolej ve hastane ile taçlandırdılar bu faaliyetlerini. Sadece Erzurum'la kalmadı bu hizmetleri. Doğu Anadolu'da gezmedikleri şehir ve ilçe, gitmedikleri köy-mezra kalmadı. Eğitim fırsatı bulamamış genç beyinleri tespit edip onlara burs vererek okulla ve üniversiteyle tanıştırdılar. Kendi bütçelerinin yetmediği yerde farklı yollarla halka başvurdular ve vakıf ve dernekler aracılığıyla Türkiye'nin aydınlık geleceğine yardım etmeye devam ettiler. Mesela Kurban dönemlerini hatırlıyorum, arkadaşlarıyla beraber kapı kapı dolaşır, öğrenci hizmetlerine gelir olsun diye et ve kurban derisi toplarlardı. Beni de çocuk yaşımda deri toplamaya teşvik eden oydu. Ayrıca bölgenin kanaat önderleriyle görüşüp onların medrese eğitimlerine, cami, aşevi gibi hizmetlerine de omuz verdiler. Daha o günlerden cemaatler arasında kardeşlik köprülerini inşaa ettiler.

Hocaefendinin kardeşiydi ve diğer kardeşleri gibi o da bundan çok memnundu ve bu vasfa layık olmaya çalışırken çok fedakârlık yapmak zorundaydı. Bu fedakarlığı yapar ve hiç söylenmezdi. Hizmetin karar mekanizmasında değildi ama mehib bir duruşu vardı, ağır ve vakur haliyle dostlarının güvenin kazanmış ve özel bir saygıyı hakketmişti.

Salih amcamda celali tecelliler daha baskındı. Kaşları biraz düşük yüzünde genelde bir hüzün vardı. İlk görenler onu kızgın zannedenlerdi, ama o kızgınlığından daha ziyade milletin hali pür melali karşısında devamlı efkarlıydı. Arif bir insandı, duyguları çok engin ve anlayışlıydı. Hizmet kurumlarındaki ciddiyete çok önem verir, laubalilikten hiç hoşlanmazdı. Dobraydı sözünü sakınmaz bir hakikati anlatmak için bazen çok sert çıkışlar yaptığı da olurdu. ibadetlerinde çok titiz ve rahmetli Refia hanımdan kalan Kur'an okuma mirasına sahip çıkanlardandı.

Ömrünün son yirmi yılını kanser hastalığıyla mücadelede geçti. Kan kanseri ve lenf kanseri ile mücadele etti. Aylarca Ankara, Erzurum ve İstanbul'da hastaneler koridorlarında vakit geçirdi. Ailesiyle beraber bu zorlu günleri geçirirken evlerini terk ettiler ya hastane odalarında veya hastaneye yakın bir kiralık evde ömür tükettiler. 17-25 Aralık günlerinde gaybubet hayatına başladılar. O günlerde kanser tedavisi görüyordu. Evini ve matbaasını bastılar, çalışanlarını tutukladılar kendisi hakkında yakalama kararı çıkarttılar.

Aslında 1980 darbesi sonrasında tutuklanan 30 kişilik hizmet abilerinin arasında (M. A. Şengül hocam ve Mesih amcamla beraber) o da vardı. Tam bir ay gözaltında kaldılar, işkenceye maruz kaldılar, mürteci olarak yaftalandılar ama hizmetlerinden geri dönmediler.

Gaybubet günlerinde yeterince tedavi göremedi, doktor bulamadı, testlerini yaptıramadı, ilaçlarını alamadı ve göz göre göre ölüme sürüklendi. 2017 yılının soğuk bir Mart gecesinde evinden, işyerinden, akrabalarında, hatta ailesinden bile uzakta, kullara kapalı Allah'a açık, bilinmez bir evden ruhunun ufkuna yürüdü. Naaşını birkaç tanıdığı gizlice götürüp şehrin bir yerine defnettiler. Hocaefendi ertesi gün arkasında birkaç arkadaşıyla en son beş sene önce gördüğü kardeşi Salih Gülen'in (benim can amcamın) gıyabi cenaze namazını kıldırırken gözyaşlarına boğuldu.

O bir dönem şehidiydi ve inşallah şehitlerle beraber haşrolacağına inanıyorum. Mekanı cennet olsun. Allah geride kalanlara sabır ve metanet versin.

İmkânsızlıklarla okudu, ülkesinde çile çekti, sürgünde hayata veda etti

YAZI **Mustafa İlhan**
Eşi

Çileli hayatı, daha küçücük bir bebekken, doğduktan sadece on gün sonra annesini kaybetmesiyle başladı. Bu yüzden kendisine annesinin ismi verildi.

Allah-u Teala kendisine öz annesini aratmayacak ikinci bir anne ve kardeş lütfetti.

Onlar ile hayata tutunmaya çalışırken altı yaşına geldiğinde babası vefat etti. Babasının eksikliğini ona yaşatmamaya çalışan amcasını da ne yazık ki erken yaşta kaybetti. Ve tüm bu olanlardan sonra hayat mücadelesini babaannesi, annesi ve kardeşi ile sürdürdü. Aydın'da mütevazi imkanlarla lise eğitimini tamamladı.

İMKANSIZLIKLARDAN DERSANEYE GİDEMEDİ

Ancak maddi imkansızlıklar nedeniyle dershaneye gidemedi. Kalbindeki üniversite okuma aşkı tüm engelleri aşmasını sağladı, kendisi ders çalışarak kazandığı ve başarılarını sürdürdüğü üniversiteden derece ile mezun oldu. Çok sevdiği öğretmenlik mesleğine başladıktan sonra evlendi, dünya tatlısı iki çocuk sahibi oldu.

Düzene girdiğini ve yolunda gittiğini düşündüğü hayatının, 17/25 Aralık sürecinden sert ve olumsuz şekilde etkileneceğini nereden bilebilirdi.

Süreçle birlikte her sabah evine polis tarafından baskın yapılacağı endişesini yaşadı. Gözaltı endişesiyle, hep yoğun stres, üzüntü ve endişe ile geçmeye başladı.

Eşim gaybubette kaldığı için de ayrı yaşamaya başladık. Eşimin evden ayrılmasıyla evin, çocukları kısaca hayatın tüm yükü sırtıma bindi.

Öyle ki eşim, yapılan biyopsinin sonuçlarını öğrenmeye de maalesef tek başına gitti. İki hafta sonra hastanede tek başına olumsuz sonucu öğrenip baygınlık geçirdiğinde de yalnızdı.

Doktorun "Eşin nerede, neden seninle gelmedi?" sorusuna yutkunarak "şehir dışında" diyebilmişti. Kötü haberi duyunca, her şeyi göze alarak, destek olmak için hemen yanına gittim, zorlu tedavi süreci böylece başladı.

Ayda bir kez aldığı kemoterapiden sonra yaklaşık iki haftada ancak tekrar toparlanabiliyordu. Ruhsal ve fiziksel olarak yıpratıcı bu süreci memleketinde geçirmek için, ücretsiz izin alarak Aydın'a gitti.

Tedavisinin ikinci ayında planlı darbe garabeti yaşandı, 15 Temmuz akşamı haberleri izlerken daha "darbenin bir senaryo olduğunu" söyleyiverdi.

Tek başına hem tedavi süreci hem de çocuklarımla başa çıkmaya çalıştı. Tüm bunlarla birlikte, eşimle ikimiz için çıkarılan yakalama kararları, başlatılan mahkeme süreçleri, ev aramaları derken polislerin adaletsiz ve vicdansız baskılarıyla baş etmeye çalıştı.

BASKI VE ZULÜMLERDEN DOLAYI ÜLKEYİ TERK ETTİ

Ağır tedavi süreci, birbirimizden ayrı yaşama zorunluluğu ve zorluğu, polislerin ve çevresinin artan baskıları, süreçte dava arkadaşlarına yapılan zulümlerin kendisini daha fazla yıpratmasına dayanamayıp hicret etmeye karar verdi.

Hicret yolculuğu akabindeki 1,5 yıllık iltica sürecinde kaldığı mekanların imkansızlıkları sebebiyle sıkıntı yaşasa da her daim sabretmeyi tercih etti. Özellikle 15 Temmuz sonra yaşadığı sıkıntılara, kardeş, akraba, dost saydığı insanların vefasızlığına, masumlara yapılan akıl almaz zulüm karşısında insanların susmasına ve bu zulümlerin desteklemesine çok üzülüyordu. Ve ne yazık ki, bu ağır durumdan dolayı, kanser hastalığı tekrar nüksetti.

CENAZESİNE YAĞMUR EŞLİK ETTİ

15.10.2020 perşembe günü akşam namazı vaktinde geride iki yetim çocuk ve acılı bir eş bırakarak gurbet ellerde ruhunun ufkuna yürüdü. Türkiye'ye gönderildi ve öğlen namazına müteakip defnedildi.

Almanya'da Cuma günü kılınan cenaze namazı esnasında ince ince yağan ve namazdan hemen sonra kesilen yağmur, cenaze namazına katılan herkesin dikkatini çekmişti. Yağmur, taziyelerin kabul edilmesi ve cenazenin Türkiye'ye uğurlanması akabinde bardaktan boşalırcasına yağmaya başlamıştı.

Yaşananlardan haberi olmayan bir köylüsü, Cuma gecesi rüyasında "Köye uçak ile tabutu Türk bayrağına sarılı bir şehit geldiğini" görmüştü. Ertesi gün öğle namazından sonra köyde sela verilince durumu anlamış ve rüyasını kızına anlatmıştı.

Rabb-i Rahimin, onun sevgiliyle buluşma anını akşam namazı sonrasına nasip etmesi de Tirmizi'deki bir Hadiste belirtildiği üzere, Efendiler Efendisi'nin "cuma günü veya gecesi ölen mümin'e kabir azabı olmaz" müjdesine nail olduğuna işarettir inşallah.

Sultan İlhan (Sevindik)

Doğum Tarihi:
13.08.1981

Vefat Tarihi:
15.10.2020

Vefat nedeni:
Sürgünde- Kanser

Mesleği:
Tarih Öğretmeni

Gülsüm Coşar

Doğum Tarihi:
16 07.1990

Vefat Tarihi:
01. 09.2021

Vefat Nedeni:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
Hâkime, Yargıç

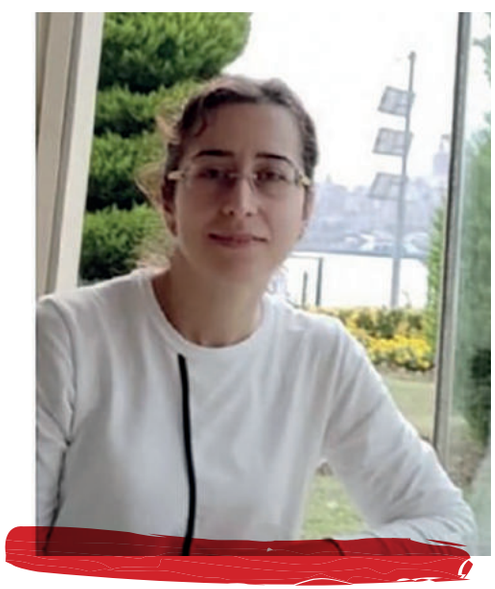

Rejimin genç yaşta öldürdüğü Hâkim Gülsüm Coşar!

YAZI **Kemal Karanfil**
Hakim

Bağımsız ve tarafsız bir yargı, bağımsız bir medya ve basın, diktatörlerin hiç hoşlanmadığı, ele geçirmek ve susturmak istedikleri iki önemli unsur.!

Zira bunlar olduğu sürece hukuk dışı kararlar yürürlüğe konulamaz ve halk uyutulamaz.!

Tüm bu nedenlerle iktidarlar, yargı ve medyayı bağımsız kılma konusunda pek istekli olmazlar.

İLK İŞ 'NERDEN BULDUN' YAYASINI KALDIRMAK OLDU

İktidara gelir gelmez ''Nereden Buldun '' yasasını yürürlükten kaldıran, birçok yolsuzluğa ve suça bulaşan AKP hükümeti, bilhassa 17-25 Aralık 2013 tarihli 4 bakan ve çocukları ile ilgili yolsuzluk ve rüşvet soruşturmaları sonrası, yargıyı ve medyayı tamamen ele geçirme, yandaş kılma konusundaki girişimlerini hızlandırmışlardır.

2012 sonrasında AKP hükümeti Ergenekon ve çetelerle ittifak ederek tüm tutuklu Ergenekon ve Balyoz hükümlüleri tahliye edilir ve karşısında engel olabilecek en eğitimli ve donanımlı insanları tasfiye eder. Özellikle de yargıyı yandaş kılmak için elbirliğiyle fişleme ve tasfiye işine girişilir.

Bunun için Yargıda Birlik Platformunu kurarak, HSYK seçimlerinde kendilerine destek olmayan herkes fişlenir ardından listelerinin kazanması koşuluyla tüm hakimlere maaş zammı (rüşveti) ve sicil affı vaadinde bulunulur.

Adil geçmeyen seçim yarışında, seçimleri AKP'nin kurdurduğu Yargıda Birlik Platformu listesi kazanır. Ve göreve başlar başlamaz önce fişledikleri hakimleri görevlerinden alarak zamansız şekilde ve tayin ilke- yönetmeliğine

aykırı olarak kış ortasında sürgün ederler. İki yıl içinde 30 a yakın kararname ile yargıyı hallaç pamuğuna çevirirler.

Fakat bunlara rağmen istedikleri tutuklama kararları verilmiyor ve sürgün kararları hukuksuz olduğu için idari yargıdan geri dönüyordu. Öyle bir plan yapmalılardı ki, bu bahane ile tüm hakim savcıları, kendilerine engel olan kolluk görevlilerini, asker, akademisyen ve herkesi ihraç edilmeliydi.

30 YILDA YAPAMADIKLARINI BİR GECEDE KHK'LARLA YAPTILAR

Onlara öyle bir Allah'ın lütfu lazımdı ki, 30 yılda yapamayacaklarını bir gecede KHK'larla yapabilsinlerdi.

İşte her ne tesadüf ise, tam bu zamanlarda 15 Temmuz kumpası gerçekleşir. AKP ve bağımlı yargısı tarafından bilerek aydınlatılmayan 15 Temmuz'da şehit edilen 251 vatandaş ve binlerce yaralının sorumlusunu, tasfiye etmek istediği bu kişilere mal ederek hepsini sorgusuz sualsiz bir şekilde ihraç edip terörist ilan ederler.

Hâkim Gülsüm Coşar ve eşi Aykut Coşar da, AKP'nin, gayrİ, meşru emellerini, yolsuzluk ve hukuksuzluklarını gerçekleştirmek için engel olarak gördüğü hakimlerdendi.

İlk görev yerleri olan Gaziantep'te çalışırken, 15 Temmuz bahane edilerek evleri basılır.

Darbeye teşebbüs ve silahlı terör örgütü üyeliği'' gibi çok ağır bir suçlama ile gözaltına alınırlar. Duruşma da hâkim'e bu suçlamanın delillerini sorarlar. Hâkim delil olarak SADECE HSYK'nın açığa alma yazısını gösterir. Bu da 2014 HSYK seçimlerinde her ilde oluşturulan fişleme listelerinden başka bir şey değildi. Hâkime hanım hamile olduğu ve doğumuna çok az süre kaldığı için tutuklanmaz, fakat eşi tutuklanır ve kaldıkları lojmandan atılırlar.

Göstermelik olarak yapılan yargılamada, arkadaşları ile çay içip sohbet ettikleri, Hizmet hareketine yakın oldukları gerekçe gösterilerek eşi Aykut'a 9 YIL 2 AY, kendisine ise 7 yıl 6 ay hapis cezası verilir. Hâkim Gülsüm Coşar, karar Yargıtay tarafından onanırsa minik yavrusu ile cezaevine gireceğini düşünerek çareyi çok sevdiği ülkesinden ayrılmakta görür.

Kasım 2020 de Meriç üzerinden Yunanistan'a oradan da Almanya'ya geçer. Almanya da mülteci kampında iken, 1 Eylül 2021 tarihinde, genç kalbi bu sıkıntıları daha fazla kaldıramayarak yaşamını yitirir. Geride gözü yaşlı 5 yaşındaki Yusuf ve cezaevinde tutuklu eşini bırakıp tüm sevdiklerini yasa boğar.!

Mezar taşındaki bir sözle bitireyim: "Uçmayı öğrenmeden göçmeye mecbur bir kuş kalbimiz." Mekânı cennet olsun.

Pamuk tarlasından zirveye, Silivri zindanından ölüme...

YAZI **Yüksel Durgut**
Gazeteci

Tıp birincisi doktorun Silivri Cezaevi'nde intihar ettiği iddia edilmişti. Harran ovasının, efsaneye göre Adem ile Havva'nın yeryüzüne ayak bastığı ilk toprak ve İbrahim Peygamberin doğduğu yer olarak kabul edildiğini biliyor muydunuz? Belki de bu yüzden adını İbrahim koydular.

Harran'da doğdu. Kendisinden küçük 7 kardeşi daha vardı. Her yaz ovadaki pamuk tarlasında ailesine yardım ederdi.

Okuyup aileme, bu bölge insanına yardımcı olacağım derdi. Buraların sıcağında herkes gölgelik ararken onun gölgelikleri elindeki kitaplar olurdu. Güneş tepedeyken bir kuytu yer bulur ve ders çalışırdı.

Annesine, babasına hürmet eder, yorulmasınlar diye bir yandan da onlara yardım ederdi.

Kardeşlerine abilik yapardı.

Sadece kendi ailesinin değil pamuk tarlalarındaki herkesin İbrahim'iydi.

Çalışkan ve karıncayı incitmeyen bir yürekti.

Üniversite sınavında üstün bir başarı elde etti. Cerrahpaşa Tıp Fakültesini kazandı ve birincilik ile bitirdi. Uzmanlık sınavında ülke 3.sü oldu. Başarıları nedeniyle Amerika'dan davet aldı. Ancak Türkiye'de kalmayı ve bu ovada, bu topraklarda, halkına, pamuk toplayanlara hizmet etmeyi tercih etti. Evlendi ve iki çocuğu oldu. Çok saygılı, çok çalışkan, çok beyefendi ve evlatlarına çok düşkün birisiydi. Hizmet Hareketi'ne üyelik iddiasıyla yürütülen soruşturma kapsamında 4 Mayıs 2018'de tutuklandı. Uzman doktor olarak göreve başlayalı henüz olmuştu ki birilerinin ihbarı üzerine Silivri Cezaevi'ne konuldu.

ÖLÜMÜNDEKİ SIR PERDESİ ARALANIYOR MU?

ByLock uygulaması yüzünden boş yere hapse atıldı. Ölümündeki sır perdesi kaç yıl geçmesine rağmen aydınlanmadı. İbrahim Halil Özyavuz için "intihar etti" dediler. Özyavuz'un otopsisinde, kafatasında darp izlerine rastlanmıştı.

Silivri'ndeki son görüş gününde ailesine sabırla çıkacağı günü beklediğini, hiçbir suçunun olmadığını, çocuklarını özlediğini, bazı bilgiler vermek için savcılığa çıkarılmayı beklediğini söyledi. Bu ailesiyle son görüşmesi olmuştu.

Umut dolu bu konuşmadan birkaç gün sonra Özyavuz'un ölüm haberi geldi. Özyavuz'u ölüme götüren süreç şöyle gelişti:

İstanbul Başsavcılığı, Hizmet Hareketi'ne üyelik iddiasıyla yürütülen soruşturmalar kapsamında İstanbul Üniversitesi'nde görevli bazı öğretim üyelerine yönelik 24 Nisan 2018'de gözaltı kararı verdi.

Soruşturma kapsamında 7 öğretim görevlisinin ByLock kullandığı iddia ediliyordu. "Harranlı doktor" olarak bilinen Radyoloji Uzmanı İbrahim Halil Özyavuz'un adı da gözaltı listesinde vardı.

Ancak Özyavuz operasyonun yapıldığı gün İstanbul'daki evinde değildi. Polis tarafından arandığını, tatilini geçirmek üzere gittiği memleketi Harran'da öğrenen Özyavuz, operasyondan bir hafta sonra babasıyla birlikte İstanbul Emniyeti'ne giderek teslim oldu. Şoka uğrayan genç doktor salondan çıkarken kendinden geçti. Üç gün Metris'te kaldı. Morali çok bozuktu. Ne yemek yiyor ne de uyuyordu.

FATMA BETÜL KAYA'NIN EŞİYLE BİRLİKTE SOHBETLERE GİDİYORDU!

İbrahim Halil Özyavuz, birkaç gün sonra savcı Osman Sağlam'a ek ifade vermek istediğine dair dilekçe yazdı. Dilekçesinde her şeyi anlatacağını söylüyordu.

İfadenin ardından da Silivri 9 No.lu Cezaevinde, üç kişilik koğuşa yerleştirildi.

Özyavuz savcıya, AKP'nin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olarak görev yapan Fatma Betül Sayan'ın eşi, çocuk psikiyatrı İlyas Kaya ile birlikte çalıştıklarını, birlikte dini sohbete gittiklerini, ByLock'u da telefonuna onun yüklediğini söyledi.

SAVCIYA VERDİĞİ İFADEDEN SONRA ÖLÜM HABERİ GELDİ

Etrafındaki insanlar aslında ona bunu yapmamasını, AKP'li bir bakanın eşi hakkında emniyette ifade vermesinin kendi hayatını tehlikeye atacağını söyleyip, uyarıda bulundular.

Ancak Harranlı doktor dinlemedi. Biri henüz doğmuş, 2 çocuğu bulunan bir baba olarak bir an önce hapisten kurtulmak istiyordu, her şeyi göze almıştı.

Ama düşündüğü gibi olmadı ve tahliye edilmedi. Dr. İbrahim Halil Özyavuz'un, tutuklandıktan tam 27 gün sonra 3 Haziran 2018'de Silivri'de kendini iple asarak intihara teşebbüs ettiği açıklandı. Silivri Cezaevi'nde tutukluyken hayatını kaybetti.

İbrahim Halil Özyavuz

Doğum Tarihi:
1990

Vefat Tarihi:
3 Haziran 2018

Vefat Sebebi:
Cezaevi işkence

Mesleği:
Uzman doktor

Keser döner sap döner gün gelir hesap döner...

YAZI **Memduh Bayraktaroğlu**
Gazeteci - Yazar

"Köroğlu" denilince akla: İntikam, özgürlük ve kavga gelir. İntikam sebep, özgürlük ve kavga netice-dir. Neden, intikam netice değil de özgürlük ve kavga sebep?

Çünkü Köroğlu veya diğer benzer halk kahramanlarında kişiye cesareti, özgürlük sevdasını ve kavga gücünü veren intikam duygusudur…

Ası adı Ruşen Ali olan Köroğlu lakaplı halk ozanı ve kahramanının 16. yüzyılda yaşadığı biliniyor…

Neden "Köroğlu?"

Kısaca anlatayım…

Babası seyis Yusuf, Bolu Beyi'nin ahırlarında çalışıyor. Bir gün Bolu Beyi, Yusuf'tan kendisine muhteşem bir at seçip getirmesini istiyor. Yusuf arayıp sorduktan sonra, çelimsiz bir kır tay bulup geliyor.

Bolu Beyi böyle çelimsiz bir at getirdiği için seyis Yusuf'a çok kızıyor. Getirdiği bu zayıf ve güçsüz tayın kendisine hakaret olduğunu söylüyor ve seyisinin gözlerine mil çektiriyor.

Gözlerine mil çekilen Yusuf, yanına oğlu Ruşen Ali'yi ve çelimsiz tayı da alıp Bolu'dan çıkıyor.

Ruşen Ali, babasının tarif ettiği tarzda, tayı karanlık bir ahırda besliyor. Tay, belli bir zaman sonra kanatlanıp, eşsiz bir küheylan oluyor.

Bu arada Yusuf'un yüreği, Bolu Bey'inden alacağı intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor.

Ancak, hem gözleri görmüyor hem de mücadele edecek gücü yok.

Bu sırada o bölgeden geldiğini söyleyen kimi seyyahlar Aras ırmağından akan gelen suyun Bingöl'e vardığı yere üç sihirli köpük ineceğinden söz ederler.

Bu üç köpüğü içebilenler ebedi hayata kavuşacak, yiğitlikle donanacak ve çok başarılı bir şairlik yeteneği kazanacak…

Ruşen Ali babasını ve küheylanı alır Bingöl'e gider. Nihayet sihirli üç köpük gelir…

Köpük gelince de kendisi içer. Babasına köpüksüz su verir. Neden?..

Babasına kazık atmak için mi?

Hayır. O yaşında bir adamın Bolu Beyiyle başa çıkamayacağını, bu defa canından da olacağını hesap eder de ondan…

Üç sihirli köpükten içen Köroğlu'na muazzam bir cesaret ve güç gelir… Her konuşması adet bir şiire dönüşür. Babası öldükten sonra Ruşen Ali kır-atıyla birlikte dağa çıkar. "Köroğlu" diye ün alır…

Bir derebeyi gibi yaşamaya başlar. Her savaşta üstün gelir; Bezirganlardan, beylerden, paşalardan aldıklarını yoksullara dağıtır. Delikli demir (tüfek) icat olunup da eski yiğitlik gelenekleri bozulunca, arkadaşlarına dağılmalarını tavsiye eder "sır olur", kırklara karışır.

Şimdi bu Köroğlu ne alaka?

Söyleyeyim…

Türklerin Robin Hood'u da Köroğlu idi.

Zalim zenginden alıyor, fukaraya dağıtıyordu. Zira iktidarlar fukaradan topladıklarını az sayıda yandaş ve zalim zenginle pay ediyorlardı.

Yani canlarım, bütün bu zulümlerin hesabının sorulmayacağını zannedenler varsa yanılıyorlar, hem de çok yanılıyorlar!

Rahmetli Süleyman Demirel'in dediği gibi:

"Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner…"

Yanına gidip elini tuttuğumda ölmüştü: Öleceğini anladıklarında tahliye ettiler

YAZI **Nurten Ateş**
Eşi

Önder Ateş, devlet okulunda İngilizce Öğretmeniydi. 15 Temmuz'la KHK ile ihraç edildi. Tanık ifadeleriyle dinî sohbet yaptığı ve bir sendikada başkanlık yaptığı için cezaevine atıldı.

İlk tutuklandığında 28 gün zaruri ihtiyacı karşılayacağı bir imkan yoktu. Samsun T Tipi cezaevine nakli yapıldıktan sonra burada koğuş arkadaşlarıyla Corona'ya yakalandılar. Durumu çok ciddiydi. Cezaevinde ihmaller sonucu hastalanmış, hastalığı hızla ilerlemişti.

İhmaller bununla bitmedi. Yoğun bakıma alınması gerekirken, alınmadı. Tahliye edilmedi. Biz ailesine bilgi verilmedi. Tüm bu zulümlerin sonucu, geride kendine hasret eşini ve üç evladını bırakarak Rahmet-i Rahman'a kavuştu.

Ondan sonra hayat nerdeyse yaşanmaz bir hâl aldı. Kurulacak bir hayal, gidilecek bir yol, beklenecek bir şey kalmamış olsa da, "İmanınız varsa dayanacaksınız" sözü bizi hep ayakta tutuyor. Kader ilk olarak 1 Aralık 2016"da evlerimizi ayırdı.

ÇÖLÜN ORTASINDAKİ EVLADIYLA KALAN HZ. HACER VALİDEMİZ GİBİ HİSETTİM

5, 9 ve 15 yaşlarında 3 yavrumla kalmış, eşimiz ilk kez nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Meğer bu, dev musibete birer küçük alıştırma ve ben de bu alıştırmalar silsilesinin ilkini yaşıyormuşum. Telefonda sesini duymak, görmek 50 gün sonra nasip oldu.

Allah'ım ne bayramdı!.. Sonra ayrılmalar, sonra kavuşmalar derken, çoğu diken üstünde bazen de özgürmüş gibi yaşadığımız tam 4,5 yılımız geçti böyle. Eşimin 1+1 evi bize saraylardan daha geniş geliyordu, onunlayken geçen günler adeta cennetin fragmanı gibiydi.

Artık bizim için gitmekten başka yol kalmamıştı. 2020 yazında karar verdik. Hazırlıklar bitmiş, yola çıkmayı bekliyorduk ki gelen korkunç telefon ile sarsıldık: Eşiniz tutuklandı. 28 gün süren hücre, jet hızıyla verilen 9 yıllık ceza. Hiç açık görüş yapamamak ve nice zorluklar...

Bir telefonu, bir mektubu bizi ayakta tutuyordu. Ertesi gün telefon görüşü var diye heyecanlandığımız akşam, Covid haberini aldık ve bir daha sesini duymak, onu görmek mümkün olmadı.

20 gün boyunca ona ve bize yaşatılan hastane eziyetinden sonra, öleceğini anladıkları anda görmeme izin verdiler. Yanına gidip elini tuttuğum anda ölmüş olduğunu anlamıştım. Belki de saatler önce ölmüştü bilmiyorum. Buz gibi ve cansız bir eldi tuttuğum. Yanından çıktıktan sonra eşiniz tahliye oldu deyip eşyalarını verdiler.

EŞİM ÖLDÜKTEN SONRA GELİN ALIN DEDİLER

Ardından da öldü, gelin alın dediler… Tanıştığımızda ona "umut kuşum" demiştim. Mutlu, umutlu günler ne güzeldi onunla.

Sonra yollar sarpa sardı ve "garip kuşum" olmuştu benim. En sonunda "mazlum kuş" olarak tek başına bir hastane odasında ahirete uçmuştu. Rabbiyle irtibatı imrenilesi, her koşulda yapması gerekenlere odaklı, yolunun delisi, sınıfta efsane hoca, mutfakta süper şef, sohbeti doyumsuz, varlığı huzur, yokluğu tarifsiz bir **yiğit** geçti bu dünyadan, kendisi gülerken gidişiyle yüzlercemizi ağlatan...

Vefatından yaklaşık 90 gün önce bir sabah, coşkuyla gördüğü rüyayı anlatmış: "Mübarek bir zat geldi ve 103 gün sonra tahliye olacaksın dedi. İnşallah yakında hepimiz çıkacağız.."

Belli ki ölümü ona dünya zindanından çıkış olarak gösterilmişti.

Sonrasında fark ettiğimiz mezar yer (oda no) numarasının 103 olması ise bu müjdeyi pekiştiren tevafuk oldu.

Medrese-i Yusufiyeye girdikten sonra "meğer dışarıda suni teneffüs yapıyormuşuz, imanı böyle duymanın tadı hiçbir şeyde yok diyor, bol ibadetle geçirdiğine şahit olduğumuz gayb yıllarına bile pişman olup tevbe ediyordu.

Cezaevinden gönderdiği mektubuyla bitireyim: "Bu sabah bahçede volta atarken kalbime şöyle bir şey geldi. Hani benim mahkeme ışık hızında olup bitti ya! Sanki Rabbim, bana "Önder" işine gücüne bak, bırak savunmayı mahkemeyi.. Beni an, Beni anla, Beni bul, Beni bil, başka şeyleri bana bırak dedi sanki. Çok şükür tam konsantre manevi hayatıma yöneldim. İlerlemem için bütün engelleri kaldırdı sanki. Şeksiz şüphesiz engelsiz gel bana diyor. İnayetini üzerimde hissettiğim her an dünyalara değer....."

Son olarak, gaybubet, hicret zahmeti, cezaevi, işkence ve amansız hastalık gibi zulmün tüm çeşitleriyle karşılaşmış olan canım eşimin cümlesiyle bitireyim: **"Eğer buraya girmeseydim hikâyem yarım kalırmış."**

Önder Ateş

Doğum Tarihi:
15.11.1972

Vefat Tarihi:
03.03.2021

Vefat nedeni:
Cezaevi- Covid-19

Mesleği:
İngilizce öğretmeni

Halil Dinç

Doğum Tarihi:
14.04.1972

Vefat Tarihi:
16.08.2018

Vefat sebebi:
Sürgünde Vefat

Mesleği:
Eğitimci

Atina'da yıkandı, muhacirler kefenledi, Trabzon'da imam namazını kıldırmadı

YAZI **Nihayet Dinç**
Eşi

23 yıllık yol arkadaşım, üç çocuğumun babası çınarım, sığınağımdı. Kendisi yıllardır hizmet hareketine ait kurumlarda hem edebiyat öğretmenliği hem de müdürlük yaptı. Darbe tiyatrosu oynandığında eşim Ankara'da Samanyolu Cemal Şaşmaz Kız Lisesi'nin müdürüydü.

15 Temmuz'dan hemen sonra okulun öğretmenleri tutuklanmaya başladı.

Eşim hakkında yakalama kararı çıkınca eşim, bu hukuksuzluğa teslim olmamak için 2 yıl gaybubet yaptı. Bizden uzak olması ve ikimizin de yaşadığı her an tutuklanma korkusu hepimizi çok etkiliyordu. Bu yüzden büyük oğlumu Ankara'da bırakıp iki kızımla 30 Temmuz 2018 tarihinde hicret ettik.

EVLADIMIZI BIRAKTIK, ÜLKEYİ TERK ETTİK

Yunanistan'da 5 gün hapis 6 gün kamp sürecinden sonra Atina'ya geldik. Atina'da bir apartman dairesinde kalıyorduk Eşimin sürekli başı ağrıyordu. Geride bıraktığı hapisteki arkadaşlarını düşünmeden edemiyordu. Bir sabah eşim kahvaltısını yaptı, tıraşını oldu ve banyoda bayıldı. Onu hayata döndürmek için kızlarımla ben 45 dakika boyunca çabaladık. Ambulans ve arkadaşlarımız gelene kadar canımın yarısı Rahmet-i Rahmana kavuşmuştu. Bizim de en zor imtihanımız başlamış, kıyametimiz kopmuştu.

GÜLEREK GEÇTİM MERİÇ'TEN

Hicret etmeye iki gün kala "Gülerek Geçtim Meriç'ten" şiirini yazmış bir arkadaşına göndermiş, bana birşey olursa yayınlarsınız demişti.

Vatanından ayrılırken, şiirinde 'Vatana son bakış yaslı' diyordu. Vatanına bir tabutun içinde döndü. Eşimin cenazesini oğlum karşıladı.

Eşim, Yunanistan'da yıkandı. Muhacir arkadaşları tarafından cenaze namazı kılındı. Eşimin cenazesi Trabzon Vakfıkebir'e getirildiğinde cenaze arabası verilmedi. İmam namazını kıldırmadı.

Eşimle ilk evlilik görüşmesi yaptığımızda bana dedi ki: "Nihayet Hanım sen sadece benimle değil hizmetimle de evleniyorsun. Davalar şehit verilmeden hapis yatmadan olmaz. Gün gelir seni çocuklarımızla bir başına bırakıp ölebilir veya hapis yatabilirim. Var mısın?" Ben de 'Varım' demiştim. Her şeye rağmen, gittiğimiz yoldan, yaptığımız işten ikimiz de pişman olmadık. Biz kötü bir şey yapmadık. Tek yaptığımız; bu millete donanımlı ahlaklı, adaletli insan kazandırmaya çalışmaktı. Dünyamızı bir el çantasına koyduk. Kırk beş yıllık hatıramızı silerek geçtik Meriç'ten. Ama arkamızda tohumlar bıraktık orda, semaya ser çeksin diye…

Canım, canımın yarısı, Halil'im helalleşemeden sessizce gitti bizden. Ben ondan razıyım. İnşallah o da benden razıdır. Yol arkadaşım elimi erken bıraktı belki ama biliyorum gittiği yer güzel. Ben ve çocuklarımızı Allah'a emanet etti.

Sevgili okuyucu bu acı hikâyeyi okuyup bizim için üzülme! Bu hikâye sadece burada eksik kaldı. Hikâyemiz ötelerde tamamlanacak. Güzel bir sonla, ötelerde sonsuz mutluluğa kavuşacağız…

GEÇTİM MERİÇ'TEN

Dünyam bir el çantasında.
Yok oldu bir mazi hiçten.
Acı, zorlu talihime,
Gülerek geçtim Meriç'ten.
Tarihin başından beri
Yaşanan, bitmeyen göçten
Yok kimseye imtiyazı
Bilerek geçtim Meriç'ten.
Bir zehirden iftirâyı
-Duydum sen say ki baldıran-
Kırk beş yıllık hâtırâyı
Silerek geçtim Meriç'ten.
Sırtımda bir urba ardan
Kalbim güvercin yüreği
Hem serden geçtim hem yardan
-Geride mağmum dostlarım-
Dolarak geçtim Meriç'ten
Tohumlar bıraktım orda
Semâya ser çeksin diye
Bebek, anne, yağız yiğit
Rahim Allah'a hediye
Hicret, evet bâkiyesi
Hicranlı duygular, içten
Vatana son bakış, yaslı
Bir akşam geçtim Meriç'ten.

İsmail Müdürümün çocuğu babalar gününde yetim kaldı

YAZI **Metehan Zengin**
Devre arkadaşı

15 Temmuz Planlı Darbe süreci nedeniyle, hukuksuz bir biçimde tutuklandı. 3. Emniyet Müdürü 42 yaşındaki İsmail Ülker cezaevinde kolon kanserine yakalandı. Aylarca sağlık raporuna rağmen, hastanede tedavisine izin verilmeden 23 ay tutuklu kaldı. Vefatına 20 gün kala, ağırlaşınca tahliye edildi. Tedavi gördüğü hastanede 17 Haziran 2018'de vefat etti. İsmail'in çocuğu babalar gününde yetim kalmıştı.

CEZAEVİ, EZA EVİ OLDU

İsmail "Allah'ım bizi insan eylesin" duasının vukuu bulduğu yeryüzündeki canlı timsallerinden biriydi. Öğrencilik dönemlerinde beri tanırdım onu. Bakımına, saç ve sakalına dikkat etmesiyle bilir biz devre arkadaşları.

Bu hassasiyetini bilen arkadaşlar ise; bilhassa sık sık saçını bozmaya çalışır ve takılırlardı.

İsmail, Kilis' e 2015'de tayin oldu.

Orda yollarımız tekrar kesişti. Aynı cadı avı sonucu, devre arkadaşının emeklilik işlemleriyle uğraşıyordu İsmail. Yardımseverdi, herkesin işine koşardı. Yaşasaydı, yine mazlum ve mağdurlar için koşturan olurdu. Cadı avıyla, Gaziantep'te cezaevinde sonra Kilise sevk oldu.

ZULÜM MUCİTLERİNİN TUTSAĞIYDI, İSMAİL MÜDÜR!

Cezaevini açmakla övünün, zulüm çarklarının mucitlerinin kurduğu bir rejimin tutsağıydı İsmail de. Kapkara bir devrin icraatlarını anlama açısından cezaevleri önemli bir tablo.

Kilis'te devre arkadaşlarıyla birlikte kalmaya başladı. Hakkını aramak için dilekçeler yazardı.

Üniversite sınavlarına çalışmaya başladığında arkadaşları ona tebligat yapıldığını sınava giremeyeceklerini söylediklerinde bile sınavlara çalıştığına şahitlik ettiler

"Hayır çalışmalıyız, sınava girip güzel bölümler kazanmalıyız" diyerek, hırsızlığına kamufle arayan arsızlara aslında İsmail Müdürün bir mesajıydı. Ama heyhat ki, bu mazlumlara sınav hakkı bile tanımıyordu.

Tertip düzeni, "terörist" diye itham edilen bu nezih insanlar, gri koridorları, demir parmaklıkların ardındaki odaları bile adeta 5 yıldızlı otel gibi tertip düzen getirmişti.

Üşenmeden her sabah, güne elbiselerini giyerek başlardı. Dağınıklığına kimsecikler şahit olmadı. Her akşam yatağına düzgün girerdi.

Telefon görüşlerinin bir haftasını anne ve babasına, diğer haftasını ise; eşi ve oğluyla görüşürdü. 2017 yılında bir sabah ciddi şekilde rahatsızlandı. Hızlı şekilde kilo kaybetmeye de başlamıştı. Düzenli spor yapıyor az yiyor ve fit kalmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarına "Az yiyelim, spor yapalım göbekli bir şekilde dışarı çıkamayız" diyordu.

Aniden rahatsızlanan sevgili kardeşim İsmail, ama cezaevi yönetiminin engeline takılarak, hastaneye sevk edilmedi. Revirde birkaç ilaçla geçiştirildi, geri yollandı. Doktora çıkma gecikti. Buna rağmen 5 ay acı çektirilerek ultrason/radyoloji servisine göndermişlerdi. Koğuş arkadaşları üzülüyor, ona özel yemekler hazırlıyorlardı. Meyve suyu içsin diye narenciye ve nar depoluyorlardı, kader arkadaşları.

"Ölürsem bunun sorumlusu sizsiniz" diyerek dilekçeler yazdı cezaevi yönetimine.

Ailem beni bu şekilde görmemeli diyordu.

Açık görüşlere arkadaşlarının desteğiyle gidebiliyordu. Çoğu açık görüşe gelenleri beklettmemek adına hazırlanır, ikramlar alır, kokular sürer, en güzel kıyafetlerini giyerdi.

Mazgal açılıp ziyaretçi isimleri okunduğunda onun ziyaretçisi gelmemişse o boynunu büker, "olsun" der aslında gelmemelerini söylediğini ifade ederdi.

GÖRÜŞLERDEKİ MASUM DURUŞU ARKADAŞLARINA YIKIM OLURDU

İsmail "Eşkıya dünyaya hükümdar olmaz" dizisini izler, Zara'nın türkülerini dinlemeyi çok severdi. Artık ayakta duramıyor, oturuyordu. Zoraki lokmalar boğazında düğümleniyordu. Bir gün büyük acıyla; "Yiyemiyorum! Beni her lokma daha çok öldürüyor" demişti acıyla kıvranarak. Bir Ramazan ayından önce tahliye oldu. Tahliye haberi aldığında lavabodaydı. Çıktı yavaşça oturdu ve "Şimdi ben nasıl gideceğim" dedi. Hiç isyan etmedi, şikâyet etmedi halinden. Öyle teslim olmuştu kusursuz.

KANDİLDE İBADET EDEMEDİĞİ İÇİN AĞLAMIŞTI

Son Beraat Kandilinde ibadet edemediği için ağlamıştı. Cezaevine girdiğinden beri, hep uğraş içinde oldu ama hiç duruşunu bozmadı. Ah be İsmail'im! Rahmetli Ahmet Kaya'nın dediği gibi diyeyim sana: "Bu dünyanın neyini beğenmedin de göçüp gittin öte tarafa?

Garip olarak yaşadın ve bir garip olarak göçüp gittin bu dünyadan neylersin."

Aziz devre arkadaşım İsmail Ülker seni çok sevdim, hep kalbimdesin. Hızır yoldaşın, efendimiz komşun olsun.

İsmail Ülker

Doğum tarihi:
1980

Vefat tarihi:
17 Haziran 2018

Vefat sebebi:
Cezaevinde ölüme terkedildi

Mesleği:
3. sınıf Emniyet Müdürü

Mustafa Barış Avıalan

Doğum tarihi:
20.07.1974

Vefat tarihi:
15.10.2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Kurmay Albay

Terhis Tarihi:
15 Ekim 2020

Terhis Sebebi:
Tedavi hakkının gasp edilmesi, Kalp yetmezliği, KOAH

‘Ölüyorum’ dedi, sesine tahammül edemeyenler sessiz kaldı!

YAZI **Ümit Ufuker**
Meslektaşı

Hiç duyan olmadı kendisinin ağzından, ömrünü verdiği askerlik mesleği boyunca altına imza attığı onlarca başarı ve ortaya koyduğu eserler hakkında tek bir söz söylediğini. Vazifesini yaptı, gerisine hiç karışmadı. Övmedi kendini, övülmeyi sevmedi. Çalışmayı severdi, başarmak ise çalışmanın neticesi.

Aylardan Temmuz. Yaz ayları izin ayları; gezip tozma, keyif çatma zamanı.

O da izne çıkmıştı olacaklardan habersiz, dinlenmeye değil yine çalışıp çabalamaya.

18'indeydi doktora mülakatı, önünde kitap, elinde kalem çalışırken, eşi "neler oluyor?" dediğinde kalktı masasından, yüzünde hayret, televizyona bakakalmışken.

Evinden alındığında anladı bir kumpasla; gözü gibi baktığı üniformasına, ömrünü adadığı vazifesine, gözünü kırpmadan seve seve canını feda edeceği vatanına çöküldüğünü.

Hiç pes etmemişti ki hayatı boyunca.

Durmadı, esir tutulduğu gri duvarların, demir parmaklıkların arasında tek tek ortaya döktü kurulan kumpası, en ince detaylarıyla.

"Hodri Meydan" dedi hakkındaki tüm suçlamalara, zayıflamış kalbinden tüm vücuduna pompalanırken damarlarındaki asil kan.

Her şeyi anlattı bildiği, çökertti çatı dedikleri iddianameyi. Çöktü çökmesine de, kumpası kuranlar altında bıraktı onu ve onun gibi yüzlerce vatan evladını.

Söylenecek ne varsa söyledi, bırakmadı bir tek açık kapı. Son söz dediğinde hâkim, bir şiiri vardı, tarihe not, geleceğe emanet. Okudu, ağızlar açık kaldı, vicdanı olanın ciğeri yandı.

Dedim Ana; hazır oğlunun son savunması,
Kâfi geldi defterimin birkaç sayfası,
Zira bu ortamda sözün fazlası,
Pek işe yaramaz, yoktur bir faydası.
Dedi oğul; bu sendeki acep neyin kafası?
Korkarım sana kalır bu işin cefası.
Devam mı etsin kumpasçının sefası?
Hatırım için yok mu bu işin bir ortası?
Dedim Ana; kurmuşlar zaten önceden kumpası,
Bir günde terörist olduk işin cabası,
Aldatıldık diyoruz, mümkün değil iknası,
Diyorlar ki; kabul edin işinize gelir susması.
Dedi oğul; umutsuzluk yakışmaz hakikat erine,
Şairin dediği gibi; ümide sarıl ye'sin yerine,
Sen uğraş Allah yazık etmez terine,
Hem değil mi ki masumiyet asıl karine...

Savunmaları öyle dolu ve net idi ki;

savunmadan öte kumpası kuranlara bir taarruz olmuştu. İşte bu nedenle, ilerleyen hastalıklarına ve adli tıp raporlarına rağmen tahliye edilmiyor, tedavisi engelleniyordu.

Sincan cezaevinden "**Ölüyorum**" dediği mektubunda; "Uzun zamandır ağır hastalıklarla mücadele ediyorum. Cezaevinde 2018 başlarında kalp rahatsızlığı yaşamaya başladım. Öncesinde "kalpte ritim bozukluğu" teşhisi konmuştu, ancak rahatsızlığım hapishanenin kötü koşulları içerisinde zamanla büyüdü.

Cezaevi yönetimi tedavi talebime cevap vermedi ve 9-10 ay kadardır oyalıyor.

Sonunda 2 kablolu kalp pili takıldı.

Ailem, ücretini kendileri ödemek istemesine rağmen 3 kablolu pil takılması talebimiz kabul edilmedi. Bu şekilde yaşamaya devam etmeye çalışırken 2019 yılı sonlarından itibaren sağlık durumum daha da kötüleşmeye başladı. Kalp vazifesini iyi yapmadığı için iç organlarım büyük hasar gördü.

Halihazırda akciğerlerim su toplamış ve KOAH hastalığı ortaya çıkmış durumda. Böbrek ve pankreasta kist oluşumu, karaciğerde işlev kaybı mevcut.

Aşırı kilo kaybı ve mevcut sağlık sorunları nedeniyle yoğun bakımda olmam gerekirken, hala Sincan Cezaevinde **tecrit** altında tutuluyorum. "İnfaz erteleme ve tedavi" için yapılan başvuru, 7 Ağustos 2020 Cuma günü reddedildi. Acilen yoğun bakıma kaldırılmam ve 3 kablolu kalp pilinin takılması gerekiyor.

Aksi halde her an hayatımı kaybedebilirim.

Hasta ve ölüme çok yaklaşmış bir insan olarak her türlü yardıma ihtiyacım var.

Durumum çok kötü. Çok acı çekiyorum.

Fedakârlık yapabilecek herkesten bir şeyler yapmasını bekliyorum. Bu saatten sonra kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştır. Kolumu kıpırdatamıyorum. Aldığım oksijen yetmiyor, çok az yiyebiliyorum, karnım şiş, nabzım sürekli düşük, başım sürekli dönüyor, uyuyamıyorum.

Jandarmalar tarafından her türlü onur kırıcı muameleye ve hakarete maruz kalıyorum.

Hayatımı zorlaştırmak için her şeyi yapıyorlar. Doktorlar ilgilenmiyorlar. Allah yardımcımız olsun... belki de elveda…"

Ve mektubunu sonlandırdığı gibi oldu.

Avıalan hayata "Elveda" dedi zulüm altında, sessiz şekilde. Tarih 15 Ekim 2020 idi, Albay Avıalan artık sonsuzda idi.

Dr. Ali Özer'e 28 Şubat'ta da, 15 Temmuz'da da rahat verilmedi

YAZI **Asuman Özer**
Eşi

Hizmet hareketine yönelik cadı avı kapsamında, Ankara Nallıhan Devlet Hastanesi'nde başhekim yardımcılığı görevindeyken tutuklanan 48 yaşındaki Ali Özer, Çorum L Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilmişti. Tutuklu bulunduğu sırada hastalanan Ali Özer'e cezaevinin revirinde ilk müdahalesi yapılarak ambulansla Çorum Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak doktor Özer, yapılan tüm müdahaleye rağmen kurtarılamadı. Özer, evli ve 3 çocuk babasıydı.

Anadolu'nun çorak topraklarında ümmî bir anne babanın 7 çocuğundan okuyan tek evladıdır. İlkokula; iki kardeş bir kitap alabilsin diye bir yıl geç gönderilen Ali Özer, 7 km yolu yürümeyi tercih ederek yol için verilen minibüs parasını kitap almak için biriktirmiştir. Girdiği Tevfik İleri İmam Hatip Lisesi'ni birincilikle bitirdiğinden ailesinden başka kimsenin haberi olmamıştır.

Gelenekselliğin ayakları altında ezilen imanî hakikatleri tekrar ikame etme adına geceleri risale okur, gündüzleri ise üniversiteye hazırlanır. Hafta sonlarını futbol oynamak yerine evin yanındaki caminin imamıyla geçiren, her türlü kınamanın karakter olduğu bir çevrede; alay konusu olma, hakir görülme gibi her türlü davranışa maruz kalmasına rağmen, beslendiği düsturları ikame etmek gayretinden asla çekinmez.

EN ZOR ZAMANLARDA MİSYONUNDAN TAVİZ VERMEDİ

Ülkemdeki, toplumdaki bu kokuşmuşluğa benim nasıl katkım olabilir derdiyle fen lisesinde okuyanların bile zor kazandığı 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne yüksek puanla girendir Ali Özer. Muhafazakar kimliğiyle soluk alıp vermenin bile sancılı olduğu 90'li yıllarda yolundan, kimliğinden, misyonundan, duruşundan taviz vermeyen; yolunun dikenli, derin, karanlık oluşunu her dönem iliklerine kadar yaşayan ama asla taviz vermeyendir Ali Özer.

Evine dünyadaki cenneti; kadınına refika-i hayatı; çocuklarına sadaka-i cariye nazarlarıyla bakandır Ali Özer. 28 Şubat'ta oturdukları sitede eşine, çocuklarına sözlü fiziksel tacizlerde bulunanlara ve hatta pencerelerine çürümüş karpuz atıldığında dahi "insan karakterinin gereğini sergiler" inanmışlık ve tevekkül ile dinin izzetini taşıyandır Ali Özer.

POLİS, EVİMİZİN EN MAHREM YERLERİNİ FÜTURSUZCA ARADI

9 Ocak'ta bir seher vakti 10 polis hem kendi üzerini hem de evinin en mahrem yerlerini fütursuzca ararken dahi dudağındaki tebessümünü ve metanetini, koruyandır Ali Özer. 21 Mart sabahında melekleri kıskandıran masumluğuyla girdiği mahpusta sevdiği dört çift göze son kez baktığını bilmeden, onuruyla, gururuyla 22 Martta şehit tahtında Rabbe gülümseyendir Ali Özer. Rabbim seni cennet köşklerinde ağırlasın inşallah. Amin.

Ali Özer

Doğum Tarihi:
01.04.1968

Vefat Tarihi:
22.03.2017

Vefat nedeni:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Doktor

Kara Efem'in son sözü: "Babama sarılmak ve iyileşmek istiyorum"

Ahmet Burhan Ataç (Kara Efem)

Doğum Tarihi:
23.12.2011

Vefat Tarihi:
07.05.2020

Vefat Nedeni:
Kemik kanseri

Mesleği:
Öğrenci

YAZI **Zekiye Ataç**
Annesi

Tek suçumuz, KHK ile kapatılan yurtlarda çalışmaktı. Ben de, Ahmet'in Babası Harun da, tutuklanınca, oğlumun üzüntüden bağışıklık sistemi çöktü. Kemik kanserine yakalandı. Ben bir süre sonra tahliye edildim ama Ahmet'in babasına olan hasreti günden güne artıyordu.

Hem bu dayanılmaz hasretlik, hem de ağır hastalığı minik bedenine çok ağır geliyordu. İlaçlar, kemoterapiler fayda etmedi. Almanya'da tedavi imkanı doğdu ancak benim yurtdışı çıkış yasağım vardı. Uzun uğraşlar sonucunda yasak kalktı Almanya'ya gittik, fakat tedavisi için çok geç kalınmıştı. Ahmet babasını çok özlüyordu. Hastalık gitgide tüm vücudunu sarıyordu ama babasına Ahmet'i görmesi için izin vermiyorlardı. Ahmet'in entübe edildiği son zamanlarında bile babası yanına gelemedi.

SON SÖZÜ 'BABAM' OLMUŞTU

Ahmet babasını sayıklaya sayıklaya bu dünyadan ayrıldı. Son sözü 'babam' olmuştu. Babası ancak cenazesine katılabildi. 7 Mayıs 2020'de bir ateş düştü yüreğime. Nasıl bir ateş ki yaktı kavurdu yürekleri.

2 yıl oldu babana hasret bu dünyadan göçeli. Şu kısacık ömründe neler çektirdiler sana? Nelere dayandın?

Rabbim öyle bir metanet vermişti ki sana. Belki de edilen duaların neticesiydi.

Bense Rabbimin "Allah kimseye kaldıramayacağı yük yüklemez, yüklememiştir de." ayetini düşünerek olanlara sabretmeye çalıştım. Hep ümidim vardı; iyileşecektin, ayağa kalkacaktın. Aslında çok şey istememiştin.

"Babama sarılmak ve iyileşmek istiyorum" diye haykırdın. Ama çok görmüşlerdi sana. Hastalık bir yana, zulmün en acımasız en merhametsiz haliyle mücadele ettin.

Baba hasretiyle yandın. Senin ne o kara gözlerin, ne de masum bakışların eritemedi zalimlerin kalplerini. Çünkü kalpler taş kesilmiş, vicdanlar körelmişti.

Nasıl bir döneme denk geldik, anlayamadık. Ne sen anlayabildin ne de ben. Nereye dönsek kapılar yüzümüze kapanıyordu. Çok umutluydun iyileşecektin. Babanla yüzmeye gidecektin. Planlar yapıyordun. Ama Rabbimin de bir planı vardı. Seni cennete hazırlıyordu.

Doktora her gittiğimizde "Anne ne zaman bitecek?" derdin. Ben ise "Bitecek oğlum, az kaldı." derdim. Aslında biten sendin, eriyen sendin. Daha fazla dayanamadın yapılan zulümlere. En çok da son cümlen, **"Anne vallahi ölüyorum, babam..."** deyişin, babana hasret gidişin hiç gitmiyor aklımdan. Ne yapalım be yavrum senin bahtına da bu düştü. Ve seni kendi ellerimle morga götürüp arkandan **"Allah'a emanetsin oğlum"** diye vedalaşmamız.

Emanetin sahibi O idi ve geri aldı. Bize de sabretmek düştü. Bacını, çok sevdiğin babanı ve beni bırakıp çok güzel insanlarla, çok güzel diyarlara göçtün. Cennet yamaçlarında, Rabbim en güzel şekilde, ebedi kavuşma gününe kadar ağırlıyordur seni.

ÖLENE KADAR YÜREĞİM ATEŞ YERİ

Sen benim yürek yangınımsın. Sen kuruyan gözyaşlarımsın. Sen kavrulan ve ölene kadar yanmaya devam edecek olan yüreğimsin. Sen zalimin bahanesinin bittiği noktasın. Sen benim kabul olmuş duamsın.

İlk hasta olduğunda "Allah'ım Ahmet'ime öyle bir şifa ver ki dünyanın 4 bir yanında seni anlatsın." demiştim.

Evet Rabbim öyle bir şifa verdi ki kemoterapilerden, ağrılardan ve en önemlisi de zalimlerden kurtuldun ve vefatınla dünyanın dört bir tarafına, yapılan zulümleri anlatıyorsun.

Öyle çok şey anlattın ki sadece körleşen gözler göremedi.

Şimdi sen ötelerde Hz. İbrahim'in (a.s) etrafında dolaşıyorsun, Rahman'ın sofrasında misafirsin şimdi.

Melekler öpüyordur seni, sana cenneti dolaştırıyorlardır belki, en sevdiğin doktor kıyafetleriyle.

Baba hasretini dindiriyorlardır.

Ve sen Cennettesin **cennet kuşum**...

Sana yapılanları anlatıyorsun Rabbine, devrin zulümlerinin en önemli şahitlerinden biri olarak. Ve biz de diyoruz ki iyi ki ahiret var. Orada Adalet var.

Bahadır, babasızlığa, nefrete ve baskıya daha fazla dayanamadı

YAZI **Hüseyin Odabaşı**
Amcası

2022'deki ocak ayında vefat eden 16 yaşındaki yeğenimin videolarına ve resimlerine yeniden baktım. Bahadır bir soğuk kış günü hakkın rahmetine kavuştuğundaki içimizi dondurarak yakan fotoğraflar... Karadeniz böyle bir karı, kışı ve soğuğu görmüş müydü bilmiyorum. Mevsim bütün bir Anadolu coğrafyasında sekiz seneden beri devam eden zulümlerin ve baskıların ete kemiğe büründüğü kar kış fırtına olarak göründüğü bir mevsimdi.

"Mevsim- i hazan" denir ya onun gibi bir şey. Tam bir hazan ve yaprak dökümü yaşıyorduk. Ve halen daha yaşıyoruz.

Evet gök, gözyaşlarını saklama ihtiyacı hissetmeden ağlıyordu.

MERHAMETTEN ESER KALMADI

Damarlarında merhametten eser kalmayan zalimlerine bir damla göz yaşı dökmeyen gök o gün ebedi aleme gönderilen Bahadır ve ailesi için hüzün gözyaşlarına boğuldu. Gök-yer sanki tüm mahlukat cenazeye katılanlarıyla beraber ağlıyordu. Suçsuz yere 5 seneden fazla hapishane köşelerinde sessiz sessiz ağlayan bir baba vardı. Gülleri dalından ayrı düşmüş feryadını içine gömmekten başka çaresi kalmamış yüreği yanan bir babanın evladının cenazesi nasıl olabilirdi ki... 5,5 sene hapishanedeki bir babanın, evladının cenazesindeki hali. Böyle bir babanın yaşadığı ateşli halleri söndürmek için gökler imdada gelmiş çok muydu?

YARALI BİR ANNE!

Diğer tarafta eşini zalimlere kaptırmış ve çocuklarıyla yıllarca hayat mücadelesi vermek zorunda kalmış yaralı bir anne vardı. "Allah'ım bana da diğer ev kadınları gibi yarın ne yemek yaparım derdini vereceğin günleri dört gözle bekliyorum" diyen dertli annelerle doldu Anadolu... Kocası yıllarca hapiste, oğlu mezarda olan bir annenin yüreğini yakan ateş her ateşi söndürür.

Aslında KHK'larla memleketin her yeri yangın yerine döndü. 16 yaşında hayatının baharında bir genç babasızlığa, ayrımcılığa, nefrete, baskıya daha fazla dayanamadı. Ve tarih 14 Ocağı gösterirken ailesiyle beraber yaşadıkları Diyarbakır'daki evinde hayatına son verdiğini öğrendik. Bu gencin hayat damarlarının kurumasına KHK'lar sebep oldu. Evde mahallede annesinin; dışarda, okulda ise babasının KHK'lı olmasının ağırlığı Kaf dağından büyüktü. Bu Kaf dağından daha büyük dertleri Bahadır'ın köpükten gövdesi daha ne kadar taşıyabilirdi ki. Çünkü Bahadır, okulda arkadaşları arasında yer edinemiyor ve ayrımcılığa maruz kalıyordu...

Cenazede mikrofonu eline alan gözü yaşlı bir baba olarak Nurettin Odabaşı tam da bunu söylemek istedi: "Biz evladımızın yanında olamadık, olamadık. Yaşadığımız şeylerden dolayı olamadık. Siz evlatlarınızla vakit geçirin onlarla ilgilenin" ihtarında, intizarında bulundu.

Ve özellikle mağduriyetlerin duyurulup bir nebze de olsa yaralarımızın sarılmasında sosyal medya çok önemli. O gün Can Dündar'ından Ahmet Şık'a oradan Gergerlioğlu'na kadar "Bahadıralar artık ölmesin" dendi ve bir kamuoyu meydana getirildiyse bunda sosyal medyanın payı çok büyüktür. Hatta sosyal medyaya bu tür olaylar yansımasaydı yaşadığımız bu ağır dramları kimsenin ruhu duymazdı, duyuramazdık.

DİYARBAKIR'DAN YOLA ÇIKAN CENAZE BABA EVİNDE

Bahadır'ın cenazesi Diyarbakır'dan baba evi olan Söylemez Köyüne (Ünye) defnedilmek üzere getirildiği andan itibaren ruhani, garip lahuti bir atmosfer oluştu. Kara soğuğa ve terör yaftalamalarına rağmen gelenin gidenin haddi hesabı yoktu. Böyle bir ortamda Selahattin Eyyubi Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi'nde görev yaparken 2016'da tutuklanıp hapse atılan acılı baba Nurettin Odabaşı o gün orada Jandarmaların müşahedesinde, göklerden inen rahmete berekete ve nazlı nazlı yağan kara mukabil cenaze merasimine katılanlarla beraber ellerini açıp hıçkırarak dua etti. Yine milletim dedi vatanım dedi. Hıçkırıklar ve aminler eşliğinde yerden yükselen dualar; gökten yere doğru inen rahmet ve merhamet cenazede bulunulan askerler dahil herkesi bambaşka bir lahuti atmosfere doğru alıp götürdü. Melekler adeta, o duaları ve hıçkırıkları alıp göklerin ötesine taşıdılar.

O gün orada kardeşimin yaptığı dualara ben de âmin diyorum ve elim süreci yaşayan bizlere Rabbim 'den feraç ve mahreç vermesini diliyorum. Amin!

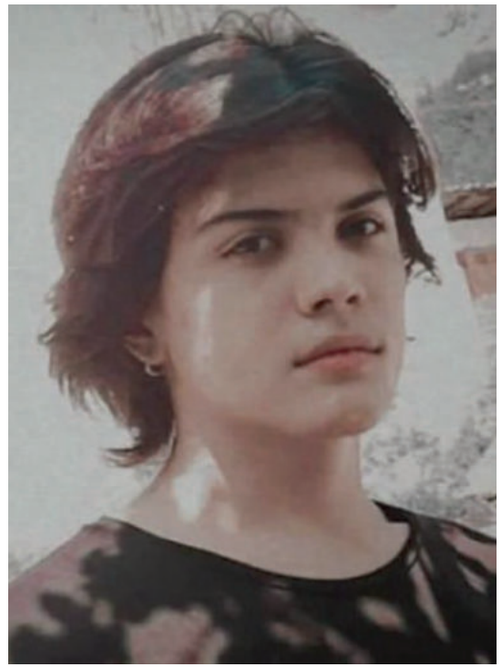

Bahadır Odabaşı

Doğum tarihi:
16.01.2006

Vefat tarihi:
13.01.2022

Vefat sebebi:
Zulüm nedeniyle canına kıydı

Mesleği:
Öğrenci

Medeni Arifoğlu

Doğum tarihi:
05.11.1968

Vefat tarihi:
25 Ocak 2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde kanser

Mesleği:
İş adamı

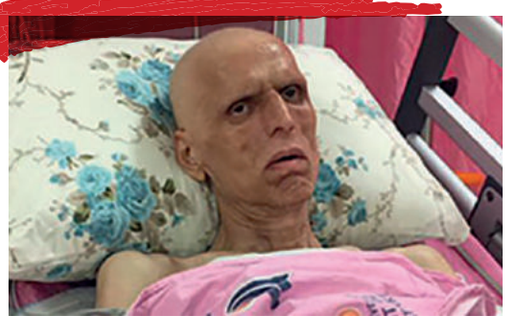

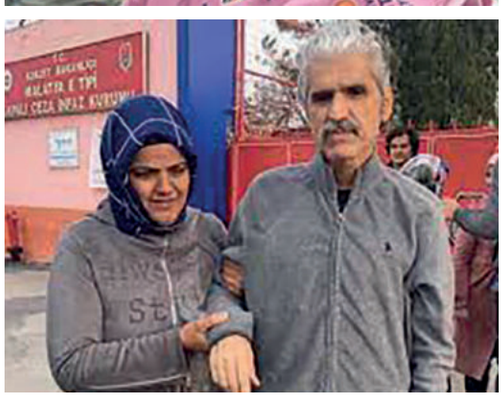

‘Babacığım, hiç olmazsa rüyama gel!’

YAZI **Feyza Arifoğlu**
Kızı

Babam, Medeni Arifoğlu, Bingöllü bir iş adamıydı. Çevresinde sevilen, siyasetçisinden, iş dünyasından ve farklı sivil toplum örgütlerine kadar herkes kapısı ve gönlünü açan nadide bir insandı.

O da bir iftira sonucu, cadı avına maruz kaldı. Tutuklandı. Malı, mülküne el kondu.

Karaciğer nakilli olmasına rağmen ısrarla cezaevinde tutuldu. Apandisiti patladı, kanser oldu. İnfaz erteleme vermediler, acılar içinde kıvrandı durdu. Medeni Arifoğlu o hasta haliyle Adana’ya gitti, orada tedavi olamadı. Mahkûm koğuşlarında refakatçi olmadan kaldı. Ona özel bir zulüm vardı.

ÇEKMEDİĞİ EZA VE CEFA KALMADI

Günde 19 tane ilaç kullanan bir hasta geç sevk edildi. Böbrek kanseri bu insan ve Malatya Cezaevi’nde mahkûm koğuşu yok diye Turgut Özal Tıp Merkezi’ne sevk edilemedi.

Malatya’dan tekrar Adana’ya gönderildi. Mahkeme suçsuz olduğuna karar verdi ama geç kalındı. Sonunda tahliye edildi ama çok geçti, erimiş, bitmişti! 25 Ocak 2020’de, zalim ve zorba bir rejimin eliyle hayatı sonlandırıldı.

Babama mektup!

Kahramanım, En büyük hasretim!

Nasılsın? Ben hiç iyi değilim babacım.

Kendimi 4 duvar arasında sıkışmış gibi hissediyorum, nefes alamıyorum.

Babacım biliyor musun birkaç gündür o kadar hastaydım ki ne yataktan kalkabildim ne de yemek yiyebildim. Ancak bu süreçte kendi ağrılarımdan çok neyi düşündüm baba biliyor musun? Seni… “Ben böylesine bir acıyla kıvranırken, babam yıllarca nasıl dayandı. Üstelik benimle ilgilenen annem varken dokunmaya kıyamadığım babam yıllarca yalnız başına nasıl dayandı.”

Hep seni anladığımı sanmıştım baba ama hastalandığımdan beri aslında seni hiç anlayamadığımı anladım ve seni anlamak için bu kadar geç kaldığım için sürekli ağlamak istiyorum. Özür dilerim babacım.

Sen bir kâbusun içinde yapayalnızken yanında olamadığım için, sana sarılamadığım için özür dilerim. Baba geri gelsen olmaz mı?

Hiç olmazsa rüyalarıma… Ben her geçen gün seni daha çok özlüyorum.

Kalbim eriyormuş gibi hissediyorum.

En çok kalbimi ne yakıyor biliyor musun baba? Bir daha sarılacak bir babamın olmamasından… Her gece kaldığım yurtların sessiz odalarında hıçkırıklar eşliğinde, seninle süslediğim hayallerime kavuşmak için yalvardım Allah’a. Ben sana sarılacağım günün hayaliyle yaşadım hep. Ama gidişinle yaşamı da unuttum, hayallerimle birlikte. Mutluluğu, eğlenmeyi, gülmeyi unuttum. Hepsini unuttum ben baba.

Tüm hayallerimi seninle adeta soğuk toprağın altına gömüldü. Çünkü tek hayalim sen ve ailemdi. Sadece babamı değil; hayallerimi, umutlarımı, tutunduğum dalı, yaslandığım dağı, yaşama sevincimi, her şeyimi kaybettim.

Biliyor musun baba, bırakıp gittiğin ev sadece bana dar gelmedi. Koca İstanbul bana zindan oldu. Bastığım yerler çivi gibi batıyor. Çünkü bizim hayalimizdi. İstanbul’da üniversiteyi kazanmayı ve beraber gezmeyi planlamıştık. Güzel mekânları gezerek, fotoğraf kareleriyle ebedileştirecektik. Sensiz her yer harabe gibi.

Vefatından önce şu şefkatli sözlerin; “Özür dilerim kızım, sana iyi bir baba olamadığım için beni affet” kulaklarımı zonkluyor. Cevap veremedim o tatlı sözlerine.

Son kez seni ne kadar sevdiğimi bile söyleyemedim. Seni ne kadar özlediğimi ne kadar beklediğimi anlatamadım. Ve ben hâlâ o son sözlerin bedenime ağır geliyor taşıyamıyorum inan baba. O hastane köşelerinde çektiğin acıları, makinalara esir düşüşün aklıma gelince, bitap düşüyorum baba. Nasıl unutabilirim ki.

5 yıl boyunca sarılmayı bekledim.

Her zaman başını okşadığı çocuklarını tanımıyordu. Bize her zaman sevgiyle baktığı o gözleri artık boşluğa bakıyordu.

Hangi evlat bunun altından kalkabilir ki…

Sarılmak, koklamak, dağ gibi sinene kendini bırakmak bu kadar mı zordu?

Bu aralar sık sık neyi düşünüyorum baba biliyor musun? Acaba bu kalp hastalığım Allah’ın bana hediyesi mi? En dayanamadığım anda sana kavuşmamı sağlayacak bir hediye mi? Belki de böylece sana sarılabilirim. Baba, babacım tontoşun seni bekliyor ne olur dön gel. En azından rüyama gel bana son kez “KIZIM” diye seslen ne olur. Sana son kez “BABA” diyeyim. Seni çok özlüyor ve çok seviyorum kahramanım…

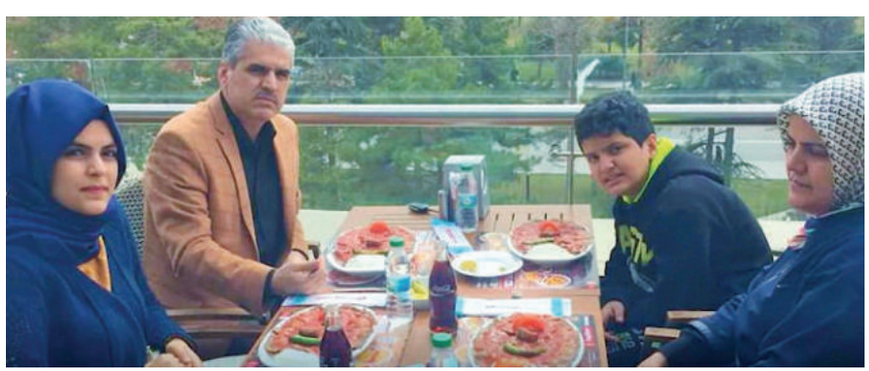

Cemal Uşşak'tan mektup var:
Asıl endişem, kendimden öte ülkemin hazin durumu

YAZI **Cemal Uşşak**
Gazeteci - Yazar

Cemal Uşşak, aslen Rizeli ama 1953 Bursa Orhaneli'nde doğdu. Yüksek İslam Enstitüsü'nde eğitimini tamamladı.

Devletin ve özel sektörün farklı noktalarında çalıştı. 63 kişilik 'Akil adamlar' listesine de yer aldı. Tedavi için çıktığı ülkesine bir daha geri dönemedi.

Dosyasında ele avuca gelen bir şey yoktu.

Ancak kin ve nefret, hukuku esir almıştı.

Dolayısıyla ülkesini çok seven Uşşak'ta, niceleri gibi vatan hasretiyle 25 Ağustos 2016 tarihinde dünya sürgününü tamamladı. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın son başkanı olarak tarihe geçen Cemal Uşşak, yakın dostu Hasan Cemal'e şöyle bir mektup kaleme alır:

Sevgili meslektaşım ve dostum Cemal Uşşak'tan mektup var. Bana yazdığı mektubu aynen köşeme alıyorum.

Sevgili Hasan Cemal;

İçinde bulunduğum durum ve memleket ahvali üzerine kıymetli vaktini alarak birkaç kelâm ile hasbihal etmek isterim.

Sizin de pekiyi bildiğiniz gibi; en hafif ifâdesi ile ülkemiz bir Akıl Tutulması döneminden geçiyor. Hatırlarsanız; Zatınız da, bendeniz de ve birçok (farklı kesimlerden) kalem ve kelâm erbabı; ilk iki iktidar döneminde; Avrupa Birliği reformlarını hararetle savunup ülkemize aktaran...

Ülkenin tüm vatandaşlarını Kürdüyle-Türküyle, Alevisiyle-Sünnisiyle, Müslimiyle-Gayrimüslimi'yle herkesi kucaklayan... İnsan hakları ve özgürlükler altında atılımlar yapan… O AKP iktidarını gönülden desteklemiştik.

SİZİ BİLMİYORUM AMA BEN HİÇ PİŞMAN DEĞİLİM!

Sizi bilmiyorum ama ben o dönemle ilgili yazıp konuştuklarımdan dolayı hiç de pişman değilim.

Ne olduysa, AKP iktidarı, vesâyeti yendiğine kani olduğu 2010 yılından itibâren oldu. Artık, İstanbul İl Başkanı'nın aleni ifâdesiyle, inşâ döneminde "birlikte oldukları" liberallere ve başkalarına ihtiyaçları yoktu. Memleket yönetimine dâir her şeyi bilen onlardı(!) Kimsenin aklına da ihtiyaçları yoktu.

Maalesef; Türkiye'nin dışarıdan görünen manzarası şudur:

Düzen vermeye kalktığımız ama her teşebbüsümüzde hezimetle karşılaştığımız otoriter Ortadoğu ülkelerine erişmeye (!) "birkaç gömlek"lik mesâfe kaldı.

Siz benden iyi biliyorsunuz ki; başta Can Dündar, Erdem Gül, Hidayet Karaca, Mehmet Baransu ve hepsinin adını anamadığım için kusura bakmamalarını dilediğim birçok meslektaşımız (30'dan fazla olduğu söyleniyor) parmaklıklar arkasındadır.

Birçok meslektaşımız ve vatandaşımız Cumhurbaşkanına 'hakaret'ten yargılanıyor.

Bendeniz; bir Cumhurbaşkanı hakkında bunca hakaret davası açıldığını hatırlamıyorum. Eğer bu davâlar gerçekten 'hakaret'e dayalı ise sormak gerekmiyor mu, bu kadar insan Cumhurbaşkanına niye hakaret ediyor diye...

Malumunuz olduğu üzere, iktidar her rejimde var. Meşru ve gerçekçi muhalefet ise sâdece demokrasilerde var.

Merhum Bediüzzaman Said Nursî'nin deyimiyle, "meşrû muhalefet" ise "muvâzene-i adâlet'tir."

Eskiden ağır-aksak, kör-topal da yürüse bir hukuk devletimiz vardı.

Şimdi ona da aldırış eden yok.

Sizler gibi dostlarımın mâlumu olduğu üzere, iki seneye yakındır kanser tedâvisi görüyorum. Hakkımdaki yakalama kararını işittiğimde de; tedâvimin bir devamı olarak yurt dışında bulunuyordum.

"Terör örgütü üyesi" imişim. Tıpkı Can Dündar ve diğerleri gibi. Sizin de, benim de elimizde kalemden, dilimizde kelâmdan başka bir şey yok. Ancak, parmaklıklar arkasında bulunan meslektaşlarımızın da, bendenizin de önemli bir suçu(!) var: Bir nebze muhalif olmak.

İki yıla yakın bir süredir devam eden kanser tedavim sırasında ölüm denilen o kaçınılmaz gerçeğe defalarca yaklaştığımı hissettim.

KANDIRILMIŞ HİSEDİYORUM!

Asıl endişem, kendimden öteye ülkemin maruz kaldığı hazin durumdur.

Yaşım itibariyle; 12 Eylül darbe dönemi hariç, muhalefete ve eleştiriye bu kadar tahammülsüz bir iktidarı hatırlamıyorum.

Sizin, benden iyi bildiğiniz Kürt Sorunu'nun bugün geldiğimiz noktaya evrilmesinde; bence Kürtlerin tarihte bilmem kaçıncı defa aldatılmış oldukları duygusunu yaşamalarının önemli etkisi vardır.

Kim ne derse desin; Kürtlerin "kahir ekseriyeti" barış ve huzur istiyor.

Sadece Kürtler mi? Karadeniz kökenli bir babadan ve bir Türkmen Ana'dan doğan bendeniz kendimi **kandırılmış** hissediyorum.

R.T. Erdoğan'ın yasaklı döneminde, kendisi için "Bu şarkı böyle bitmez!" sözünü biraz değiştirmek gerek: "Bu şarkı böyle bitmemeliydi!" Ülkemizi bıraktığı durum; bir iktidar uğruna değer miydi?

Cemal Uşşak

Doğum tarihi:
1953

Vefat tarihi:
25 Ağustos 2016

Vefat sebebi:
Sürgünde kanser

Mesleği:
Gazeteci Yazar

Bahattin Bican

Doğum tarihi:
1957

Vefat tarihi:
13 Nisan 2020

Vefat sebebi:
Sürgünde- Covit-19

Mesleği:
Deniz Subayı

‘Bahaddin, dünya gözüyle bir daha görüşemeyeceğiz galiba’

YAZI **Harun Tokak**
Gazeteci - Yazar

Meş’um 15 Temmuz Planlı Darbe hadisesi olalı bir ay kadar olmuştur. Öfke her geçen gün bir sarmaşık gibi sarmaktadır ülkeyi.

Bahaddin Bey oldum olası denizlere sevdalıdır. Mesleği icabı ömrü denizlerde geçmiştir.

Osman adında çok sevdiği bir öğrencisi vardır. Birlikte sohbetlere giderler. Esnaf ziyaretleri yaparlar, akşamlar birlikte çay-çorba içerler.

Bahaddin Bey, herkesin yardımına koşmayı seven biridir. Gölcük depreminde onu bir evin enkazından taşları kaldırırken bulan arkadaşı “ne yapıyorsun burada” der. “Enkazda, ailesi ile birlikte meslektaş bir kardeşim var.” der.

Az sonra enkazın altından kucağında ölmüş oğlu ile komada bir adam çıkar. Adamın eşi de enkazın altında kalmıştır. Adam kendine geldikten sonra, “Oğlum, ‘Baba! Bahaddin Abi de gelmedi artık kimse gelmez’ diye diye öldü.” der. Osman’la ülkelerinden ayrılmadan önceki son gün yine buluşurlar.

BAHATTİN BEYİN İÇİNDE FIRTINALAR KOPUYORDU

Rüyaları bile altüst eden bir fırtınadır bu. Körfezin öfkesinden oldum olası korkmaktadır. Bu defa içindeki sıkıntılar, ülkeyi esir alan bir felaketin habercisi gibidir.

“Osman biliyor musun, seni çok seviyorum” der Bahaddin Bey. “Ben de seni çok seviyorum. Ama abi gitmelisin buralardan.” der Osman.

“Kaç defadır söylüyorsun bunu ama ben ülkemi nasıl terk ederim Osman, eşimden, çocuklarımdan, dostlarımdan nasıl ayrılırım?”

“Baksana abi öfke dalga dalga kabarıyor. Her gün yüzlerce insan tutuklanıyor.”

“İyi de ben suçlu değilim ki!”

“Suçluları değil zaten suçsuzları tutukluyorlar. Burada herkes seni tanıyor. İnsanlara sohbet ediyordun, esnafları ziyaret ediyordun. Okul yapalım, yurt yapalım, çocuklarımıza sahip çıkalım diyordun.”

“İyi de bunlar suç değil ki...”

“Hazreti Yusuf da suçlu değildi.

Ama saraylılar kendi suçlarını örtbas etmek için Yusuf’u kurban seçmişlerdi.”

“İlla gideceksek birlikte gidelim o zaman.”

“Tamam birlikte gidelim” der Osman.

Oturdukları kanepeden kalkarlar.

Sonraki gün şehir derin uykuda iken aileleri ile vedalaşırlar. Bahaddin Bey sarılır çocuklarına, öper, koklar onları.

“Bahaddin dünya gözüyle bir daha görüşemeyeceğiz galiba” der hanımı.

Bir ömür boyu denizlerin dalgalarıyla savaşmış insan kalbinin derinliklerinden kabaran dalgaların arasında kalır. Gözleri dolar.

Kızı ve oğlu da şaşırırlar analarının bu sözlerine. “Anne, babam ölüme gitmiyor ya!” “Ne bileyim yavrularım içimde garip bir his var işte.”

Muhacir Osman’la, ellerinde bavullarla Ağustos sıcağında yürürler. Bilemedikleri bir gurbete doğru yol alırlar. Sınırları bir bir geçerek bir kuzey ülkesine gelirler. Oraya iltica ederler. Çileli gurbet günleri başlar. Sevdikleri çok uzaklardadır, sadece anılarını, özlemlerini getirebilmişlerdir. Kader onları önce birlikte oldukları ülkede ayırır.

Muhacir Osman’ı kuzeyin başka bir ülkesine gönderirler. Bahaddin Bey bir iki arkadaşı ile kalmaya başlar. Kuzeyin o soğuk ülkesine geleli iki yıla yaklaşmış olmasına rağmen bir türlü oturum alamaz.

Artık ümidini yitirir. Almanya’daki tanıdıklarının yanına gider. 250 avroya tuttuğu tek odalı bir evde bir başına kalmaya başlar. Ne yazık ki iki yıla yakın kaldığı Almanya da oturum vermez.

YÜREĞİ İYİDEN İYİ YORULUYORDU

Ülkesinden ayrılalı dört yıla yaklaşmıştır. Yuvasız kuşlar gibi gurbette gezmektedir. Alman polisi nezaretinde ilk geldiği Kuzey ülkesine geri gönderilir. Burada günlerce yarı hapishane gibi bir yerde tutulur. Sık sık telefonda çakır gözlü muhacir Osman’a dert yanar;

Bana “Seni ülkene geri göndereceğiz, diyorlar.” “Ben de, beni ölüme göndereceksiniz, burada öldürün daha iyi, diyorum onlara.”

Üzüntü kederle birlikte bir de korona virüsü ciğerlerine misafir olunca yattığı gurbetteki hastane odasından sağ çıkamaz.

Adeta Rabbim der ki; “ Bahattin kulum, seni ülkeler kabul etmedi, sana oturum vermediler mi, senin pasaportun yok mu, senin vizen yok mu, senin çoluk çocuğun yanında değil mi, birisi Amerika’da bazıları başka bir yerde mi, eşin Türkiye‘de mi, gel öyleyse ”

Bu, herkesin yardımına koşan güzel yürekli insanın ömrü gurbetteki bir hastane odasında son buldu. O denizleri seviyordu. Uçsuz bucaksız denizleri andıran çakır gözleri de.

Bazılarını toprak çekerdi ama onu denizler çekti. Ve Baltık Denizi’ne nazır şehirde bir hastane odasında bir başına Hakka yürüdü.

Mekânı Cennet olsun.

Emniyet'teki işkence sırasında eşiyle tehdit ettiler kameradan da hanımına izlettiler

YAZI **Nazlı Vatansever**
Eşi

Eşim Şerif Vatansever bilgisayar öğretmeniydi. Ben de Matematik öğretmeniydim. İki evladımızla birlikte mütevazi bir şekilde yaşadığımız hayatımız eşimin 02.08.2016'da Bylock programı kullandığı iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklanmasıyla alt üst oldu. Aylar sonra Mart 2017'de, Yalova Emniyet Müdürlüğü'nden arayarak çocuklarımla birlikte acilen çağırdılar. Eşim Kocaeli Kandıra Cezaevinde tutuklu bulunduğu sırada, oraya gelen polisler tarafından defalarca sorguya çekildiğini daha önce söylemişti.

EŞİMLE BİZİ KÜÇÜK BİR ODADA SAAATLERCE SORGULADILAR

Bu yetmemiş, eşimi alıp Yalova Emniyet Müdürlüğü'ne götürmüşlerdi. Eşimin ikinci gözaltı sürecinde, bizi defalarca emniyete çağırdılar.

Bir defasında, eşimle birlikte beni küçük bir odaya alıp beş altı polis, saatlerce sorguladılar.

Başka bir zaman da, çocuklarımla beni kameranın izlediği bir odada uzun süre beklettiler.

Sonradan eşimden öğrendiğime göre, bizler üzerinden eşimi tehdit etmişler. İstediklerini yapması için bizi orada bulundurmuşlar. Geçirdiğimiz bu korkunç günlerden iki hafta sonra 28.03.2017 tarihinde ben de tutuklandım ve Kocaeli Gebze Cezaevine gönderildim.

BEN DE CEZAEVİNE GİRİNCE İKİ EVLADIMIZ ANNESİZ VE BABASIZ KALDI

Ben de tutuklanınca, o sırada 11 ve 9 yaşlarında olan çocuklarımız Ferid ve İnci hem babasız, hem de annesiz kaldılar. Seneler boyunca eşimle tek iletişimimiz ziyaretimize gelen çocuklarımız üzerinden birbirimize ilettiğimiz mesajlarımızdı.

Yaklaşık dört sene hapis yattıktan sonra, denetimli serbestlikle bırakıldım. Ben hapisten çıktıktan sonra, eşimin çıkışına yaklaşık iki yıl kalmıştı. Çocuklarımla birlikte günleri tek tek sayıyorduk. Tekrar mutlu bir aile olacağımız güzel günlerin hayali bizi heyecanlandırıyordu. Derken bütün dünyayı etkisi altına alan Korona salgını başladı. Salgından dolayı cezaevlerinin büyük kısmı boşaltılmış olmasına rağmen, eşim ve eşim gibi masumlar serbest bırakılmamıştı. Hijyenin çok önemli olduğu bu salgın döneminde eşim, 12 kişilik koğuşta yirmiden fazla kişiyle kalıyordu.

KOĞUŞLARDAKİLERİN YARISI YERDE YATIYORDU

Beslenmeleri çok yetersizdi. İstedikleri zaman doktoru göremedikleri gibi, ilaçları da temin edemiyorlardı. Bu sağlıksız koşullarda bile defalarca koğuş değişikliği yapılıyor, hastalığa yakalananlar o kalabalık koğuşlarda kalmaya devam ediyor, diğer kişilere de hastalık bulaşıyordu.

Tüm bu olumsuz şartlara rağmen belirti gösterenlere bile test yapılmıyordu. Birçok hasta ancak ölüm döşeğine geldiğinde hastaneye sevk edilmişti. Çocuklarım ve ben eşime kavuşacağımız günün hayaliyle kendimizi avuturken, ben tahliye olduktan beş ay sonra bize eşimin vefat ettiği haberini aldık. Senelerdir doğru düzgün güneş görmeyen, sağlıklı beslenemeyen, türlü haksızlığa maruz kalan eşimin direnci kalmamış ve korona hastalığını atlatamamıştı.

Eşimin vefatından sonra eşyalarını teslim aldım. Eşyaları arasındaki dosyaları incelediğimde yaşadığı ihmalleri görünce hayrete düştüm.

Eşim vefatından önceki son birkaç ayda mahkemeye defalarca dilekçe göndermiş. Dilekçelerinde; içinde bulunduğu olumsuz şartları ayrıntılı olarak anlatmış. Kendisinin de diğer serbest bırakılanlar gibi denetimli serbestlikle cezaevinden çıkarılmasını talep etmiş.

Eşimin, koronaya yakalanma endişesiyle yapmış olduğu tüm başvurular reddedilmiş.

Eşimle aynı koğuşta kalıp tahliye olan bir arkadaşı bana eşimin cezaevindeki son günlerini anlattı. Eşim, koronaya yakalandıktan sonra, yatağından kalkamayacak kadar ağır bir şekilde hasta olmasına rağmen, ayrı bir revire dahi alınmamış, koğuşta bırakılmış, hastaneye kaldırılmayarak, hem eşimin, hem de koğuşundaki diğer insanların hayatları riske atılmış. Yani eşim bile isteye, ölüme terk edilmiş.

Başka bir yıkım da eşimin, e-devlet üzerinden sağlık geçmişini incelediğimde yaşadım. İlk göz altında, darp nedeniyle altı defa, ikinci göz altında yine darp nedeniyle beş defa acile kaldırıldığını öğrendim. Bilgisayar öğretmeni olan sevgili eşimle evliliğimizin üçte birini ayrı geçirdik. Çocuklarımıza hasret kaldık. Bu yaşadıklarımızın asla bir telafisi yok. Çünkü eşim artık hayatta değil.

Şerif Vatansever

Doğum Tarihi:
25.02.1975

Vefat Tarihi:
16.05.2021

Vefat nedeni:
Cezaevinde Covid-19

Mesleği:
Bilgisayar öğretmeni

Veysel Atasoy

Doğum Tarihi:
27.09.1973

Vefat Tarihi:
12.09.2020

Vefat Nedeni:
Cezaevinde Covid-19

Mesleği:
Polis Memuru

Eşim Covit nedeniyle entübe edilirken bile elleri yatağa kelepçeyle bağlıydı

YAZI **Sümeyra Atasoy**
Eşi

Eşim Veysel Atasoy; haksızlığa uğrayarak girdiği cezaevinde, beşinci yıla başlarken ihmaller sonucunda korona virüse yakalandı. İki hafta boyunca yazdığı dilekçeler dikkate alınmadı. Gardiyanlar ilaç isteğini bile yerine getirmediler. Hastaneye iki hafta geç sevk edilen Atasoy, 35 gün hastanede yattıktan sonra veda etti bu dünyadan.

Hastanede kaldığı süre boyunca hatta entübe edilirken bile elleri yatağa kelepçe ile bağlıydı. Vefat ettikten sonra kelepçelerini çözdüler. Ölünce özgürlüğüne kavuştu.

Ailesini 35 gün hastaneye sokmayan jandarmalar, Atasoy vefat ettikten sonra bile ona rahat vermediler. Otopsi istediklerini söyleyerek naaşını bize göstermediler.

Zor şartlar altında kısa bir süre naaşını görebildik, onun sanki yaşıyor gibi tebessüm eden yüzüyle karşılaştık.

Eşim Veysel Atasoy'un, cezaevindeyken yazdığı günlüğünden bazı bölümleri paylaşmak istiyorum:

"Gelecek günler aydınlıksa, çekilen çileler kutsaldır" sözü ile başlayan bir günlük…

Güzel günler göreceğiz canlarım, bu günler gelip geçecek, tebessümle anacağız, yâd edeceğiz, hepsi tez zamanda anılarda kalacak İnşallah. Rabbimin bir imtihanını yaşıyoruz. Zorlu bir sınavdan geçiyoruz. Sabredeceğiz, çaba göstereceğiz, umutsuzluğa kapılmayacağız. Şikâyet ve isyan etmeyeceğiz. Dedik ya imtihan. Kazanma yolunda kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Sabır, şükür ve dua ile dolduracağız her anımızı. Ben gece gündüz bu dört duvar arasında sürekli namaz, dua ve zikirle günlerimi geçiriyor ve başta siz olmak üzere tüm kader arkadaşlarıma ve ailelerine bol bol dua ediyorum. Madem feleğin çemberinden geçiyoruz, madem imtihanda olduğumuzu kabul ediyoruz ve farkındayız, o zaman mümine yakışır şekilde dimdik durup rızay-ı İlahiyeyi gözetip kollayarak kazanma kuşağında kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Rabbim hepimize güç kuvvet versin. Sağanak sağanak sabır yağdırsın üzerimize..."

"İmanı büyük olanın, imtihanı da büyük olur." sözleriyle devam eden bir günlük...

Ramazan Bayramı'nın ikinci günü gülüm ve yavrularım ziyaretime geldiler. Çocuklarım nasıl da uzamış, büyümüşler. Görüş koridorunun demir parmaklıklı kapısından bana doğru koşarak gelip boynuma atladılar. İkisi de hüngür hüngür ağlıyorlardı. Kurak toprakların suya kavuşması gibi, yüreğim öyle doldu taştı. Tutabilir miyim gözyaşlarımı hiç? Mümkün mü? Yavrularım benim, ciğerparelerim... Yüreğimizi yakanları, bizlere iftiralar atıp cezaevine girmemize sebep olanları, Allah'a havale ettim ben. Dayanabilir mi böyle bir acıya yürekler... O bir saat nasıl geçti? Hayal miydi, gerçek miydi bilemedim. Sanki kabirden çıkmıştım da berzah aleminde gibiydim. Rabbim kimseye böyle acılar yaşatmasın. Ne yazmaya ne de anlatmaya gücüm takatim yok, kalmadı.

"Allah'ım ben Sen'den razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al" duası içinde bir günlük…

Bugün gerçekten büyük bir gündü. Çünkü bugün D-8 koğuşundan C-1 koğuşuna taşındık. 10 kişi olmak da yetmedi, artık tam 21 kişi olduk. Sen misin 9 kişiden şikâyet eden oğlum Veysel! Al sana 10 değil 21 kişi... Üç günlük dünyada en az 8 kere taşındık. Yerleşemedik bir türlü ne dünyaya ne hayata! Cezaevinde bile taşınıyorum sürekli o koğuştan bu koğuşa. Bir eksik kalan öbür dünya! Rabbim sen burada bütün günahlarımı affetmeden beni çıkarma, çıkarken günahlarımdan arınmış bir şekilde çıkar. İnşallah günahlarımıza kefaret olur çektiklerimiz. "Rabbim! Ben senden razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al! Amin."

Bir de cezaevinde yazdığı şiir defterini bıraktı ardında.

Siz, bu hikâyenin kötü karakteri değilsiniz
Elleriniz, bir yağmur damlası gibi temiz
Bu haliniz, tarihin acı defterine koyu bir iz
Rica ederim, gülümseyiniz.

Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir

YAZI **Barbaros Şansal**
Modacı

Konu Türkiye Cumhuriyeti olduğu zaman, zulmün pek bitmediğini görüyoruz. Bu sadece bugünkü Hizmet Hareketi'yle ilgili olan kısım değil, bugün de altı çizilen bir şey var. Cemaatler değil, aynı zamanda akademisyenler, sanatçılar, askerler, polisler, devlet memurları yani Cumhuriyet tarihinin belki de görüp göremeyeceğimiz en büyük karşı devrimiyle karşı karşıyayız.

Bir kere uluslararası bir hak savunucusu olarak, vücut bütünlüğünün dokunulmazlığı ilkesini çok önemsiyorum.

BEN DE MAĞDURLARDAN BİRİYİM

Çünkü ancak ve ancak hukuk üstünlüğünü sağlayabilmemiz için vücut bütünlüğünün dokunulmazlığını öncelikle sağlamamız gerekiyor ki, ifade, düşünce, vicdan ve seyahat özgürlüklerini sağlayabilelim. Türkiye Cumhuriyeti Avrupa İnsan Hakları'nın tarafları savunucusunun olmasına rağmen büyük ihlaller yapıyor ki, ben de bunun mağdurlarından biri olarak hâlâ bedel ödüyorum. Aynı görüşte, aynı inançta olmasam bile masum ve mağdur olmuş insanları gördüğüm zaman, bir el vermenin faydalı olacağına inanıyorum. Yoksa bu herhangi bir bağ veya çıkar ilişkisi değil.

İnsanlar hayat kurmaya yeniden ülkelerinden uzak, akrabalarından, anılarından ve hayatlarından uzak, sürgün hayatında hayatta kalmaya çalışıyorlar. Bu insanların görünür ve duyurulur olması için bir faydam olduysa ne mutlu. Üzücü bir tanımlamaydı, şunu da iyi bilmek lazım, nefret ve sevgi aslında bir karı-koca gibi. Biz nefret tohumlarını yeşertmek yerine, nefreti büyütmeye çalışanların kökünü kurutmalıyız. Artık ayrıyı, gayrıyı, farklılıkları bir bölünme unsuru olarak değil, bir birleşme, farklılık ve çeşitliliğin bir zenginlik olduğunu anlama kapsamında değerlendirmeliyiz. Çok üzücü; burada yaşayan insanlar, eşlerini kaybedenleri, çocuklarını kaybeden insanları, özelikle Ege ve Meriç üzerinden zorunlu göçleri, zorunlu ülkeyi terk edişlerini görmek lazım. Ya bunu açıkca söyleyebilirim. Özellikle Gümürdür yöresinde yaptığım incelemelerde, maalesef Türkiye Cumhuriyeti Devleti yetkililerinin; yetişkin başına bin dolar, çocuk başına beş yüz dolar para telep ederek insanları ölüme yolladıklarına şahit olduk. Yani insan ticareti yapan bir Türkiye Cumhuriyeti ile karşı karşıyasınız. Polemikler, tartışmalar, umutsuzluklar bir yana, insan hayatının kutsallığını savunan bir iktidarın, insan hayatını nasıl yok etmeye yönelik bir cürüm içine düştüğünü görüyorsunuz.

ADALETSİZLİK CÜRÜMDEN KÖTÜDÜR

Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir. Bugün adaletsizlik artık ayyuka çıkmıştır. Umarım Türkiye Cumhuriyeti bir an önce hukukun üstünlüğüne, acil, adil ve hakkaniyetli adalete geri döner. Bu yoldan çıkmaması gerekir. Çünkü 84 milyonluk bir coğrafya, dinamikleri yüksek, geçmişi zengin, çeşitliliği ve kültürü çok muhteşem. Bir an önce buna kararlar verilip bu yolda adımlar atılması gerekir.

Herkes bekâ sorunu ben ise zekâ sorunu olduğunu düşünüyorum. Herkes seçim derdi diyor ben geçim derdi olduğunu düşünüyorum. Biz AKP nin ayak oyunlarına çok alışkınız. Yaklaşık 25 yıl 17 yılda iktidarda olduğunu düşünürsek, daha gerilerden başlayalım.

BİTMEYEN BİR DÜŞMANLIK...

Poyrazköy, Ergenekon, Balyoz, 17-25 Aralık, 15 Temmuz bitmeyen bir düşman yaratma var.

Uluslararası bir röportajımda bana Tayyip Erdoğan çok mu şanslı, hep karşısına bir düşman çıkıyor krizlerde, yoksa düşmanını kendisi yaratacak kadar akıllı mı diye bir soru geldi. Ben dedim ki her ikisi de olabilir ama artık yaratacak düşmanı kalmadı, kendi en büyük düşmana dönüşüyor. Türkiye'de son yerel seçimlerin sonucu da bunu gösteriyor.

Cemaat'te Kürt hareketinde Alevilerde ve LGBT konusunda da gördüğümüz gibi şu an sistemin tamamı Erdoğan'ın sarayı üzerine kurulu. Eğer Erdoğan yanlısı iseniz bütün haklarınızdan yararlanabilirsiniz ama Erdoğan'ı eleştirirseniz hiç bir hakkınız yoktur.

Birol Dikyurt

Doğum Tarihi:
1975

Vefat Tarihi:
8 Eylül 2017

Vefat Nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
İş insanı

Camide cenazeyi yıkatmayan zalim bir zihniyet vardı karşımızda

YAZI **Adem Dumlu**
Arkadaşı

Birol Dikyurt, fakir bir ailede yetişmişti. Bir yandan yıllarca esnaflık yapmış, bir yandan da talebe okutmuş yüce yaratıcının rızasını kazanmak için hizmet etmişti.

Kendisine teklif edilen milletvekilliğini elinin tersiyle itmişti. Türkiye'de yaşanan sıkıntılı süreçten ilk etkilenenlerden biriydi. Bütün mal varlığına darbeden önce el konulmuştu. Bu yiğit adam, bir gece vakti, canından çok sevdiği ülkesinden çıkmak zorunda kalmıştı.

İlk durak olarak Afrika'nın incilerinden Ruanda'ya adeta sürgüne giden Birol Bey çok geçmeden orada çok güzel dostluklar edindi. Hatta o kadar güzel bir temsil örneği sergilemiş ki kısa sürede yetkili makamlar tarafından en başarılı yabancı işadamı olarak seçildi.

Bir gün beraber otururken bana; "Orada inci gibi değerli kardeşlerimiz vardı. Hepsini bırakıp gelmek zorunda kaldım." demişti. Bunları o kadar samimi söylemişti ki hayretimi gizleyememiştim.

Hastalığını öğrendikten sonra tedavi imkanı olmadığı için Ruanda'dan Almanya'ya gelmişti. İlk tetkikler yapıldıktan sonra doktorlar türünün en kötü huylu tümörüne yakalandığını söylemişti yüzüne. Onun ise ilk söylediği cümle "Elhamdulillah" olmuştu. "İnsan biraz dahi olsa üzülmez mi be abi biraz olsun; 'Ne yapacağız?' demez mi?" diyerek şaşkınlık yaşamıştım.

Aynı odada beraber kaldıkları 80 yaşında Rabenau isminde bir Almanı arkadaş edinmişti. Sanki yıllardır süregelen bir dostlukları var gibiydi. Halbuki tanışalı daha bir hafta olmamıştı. O kadar samimi olmuşlardı ki Rabenau amca taburcu olduktan sonra bile devamlı onun ziyaretine geliyordu. Bir gün Rabenau amcaya nasıl anlaşıyorsunuz diye sorduğumda bana; "Birol ile aramızda bir gönül dili var." demişti. O gönüldü işte ona, o tevekkülü, o ihlası veren… O gönül değil miydi ki onu, "Ya Rabbi şu millete iman nasip et." diye geceler boyu dua dua yalvartan.

Ameliyat kararı çıkmıştı. Doktorlar kendisine masadan kalkma ihtimalinin çok az olduğunu kalksa bile eskisi gibi yürüyemeyeceğini söylediklerinde yüzüme bakmış;

"Kader be Adem hoca! Vuslat bu şekilde ise biz razıyız." demişti. Benimse kalkıp odadan çıkmak,içimden avazım çıktığım kadar bağırmak gelmişti. Bu nasıl bir tevekkül, bu nasıl bir samimiyet, anlamak mümkün değildi.

Ameliyat saati gelip çatmıştı. Birol abi iki rekat namazını kıldı ve uğruna hayatını feda edebileceği ilahi kelamı okuyarak ameliyata girdi. Yaklaşık 7 saat süren ameliyat ve 4 günlük yoğun bakımın ardından kendisiyle karşılaştık. Dudaklarından hâlâ aynı ilahi kelam dökülüyordu.

Ameliyattan sonra bütün doktorları bile şaşırtan bir şekilde iyileşti. 4 gün sonra ayaklandı ve yürümeye başladı Birol abi. "Hizmet beklemez Adem hoca. Hadi Rabenau'ya ziyarete gidelim." dediğinde nasıl da gülüyordu gözlerinin içi anlatamam. Bir ay sonra hastaneden taburcu oldu ve evimizi şereflendirdi.

Çok geçmeden tekrar nükseden tümör ile bir gece hastaneye kaldırmıştık. Bu sefer hastane odasında kendisi de biliyordu vuslata az kaldığını. Ve dokuz ayın sonunda dudaklarında dua dua yalvarırken teslim etti ruhunu Rahman'a. Bir abide şahsiyet gibi yürümüştü ruhunun ufkuna.

"Hicret'e gidenler geri dönmemek için gittiler. Biz de buraya geri dönmemek için geldik. Ölürsem beni buraya gömün. Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin." demişti bir kahvaltı sofrasında. Ve öyle de oldu Almanya'ya bir hicret kahramanı olarak defnedildi.

Camide cenazesini yıkamaya bile izin vermeyen bir zihniyet vardı karşımızda. Cenaze namazını bile kıldıramayız dediler. Rabenau amcanın referansıyla bir kilisede kılındı cenaze namazı ve kilisenin müslüman mezarlığına defnedildi.

Cezaevinden ölü şekilde tahliye ettiler:

Beraat Kandili'nde beratını alıp bize veda etti

YAZI **Seyran Doğan**
Eşi

Özgür Doğan, 43 yaşında ve 3 çocuk babası olan Edebiyat Öğretmeniydi. Mart 2019'da akciğer kanseri teşhisi konulduğunda hukuksuza tutukluydu. 31 Temmuz 2019'da İzmir Katip Çelebi Araştırma Hastanesinde kemoterapi almaya başlamıştı.

Uzun uğraşlar sonucunda 13 Eylül 2019'da tahliye edildi. Ama artık çok geçti. Kanser 4. evreye gelmişti. Eşinin tedavisinde aksamalar oldu.

Yaşanan zulmü şu ifadelerle dile getirmiştim: "Hastanede hücre gibi bir odada kaldı. 66 kilodan 53 kiloya düştü. Bir kere bile halinden şikayetçi olmadı ama en son mektubunda 'Susuz kalmış bir balık gibiyim".

Malum biz de, sebepsiz ve hukuksuz 672 sayılı kanunla ihraç olduk. Eylül sekizinde de gözaltına alındık. 8 günlük gözaltı sonucu adın 'Özgür' ama özgürlüğünü elinden alıyoruz diyerek tutuklandı. Adalet var biz suçsuzuz diye içimiz rahattı, adaletin olmadığını bilemeyecek kadar temiz ve saf insanlardik…

ÜÇ ÇOCUĞUMLA YALNIZ KALDIM

Eşim gittiğinde 3 çocuğumla yalnız kaldım. En küçüğü 6 aylıktı, oğlum 3 ,büyük kızımsa 9 yaşındaydı. Bense bir anda yaşlanmıştım sanki..

Bu süreçte kıymetli eşimin değerli ailesi bize sahip çıktı. Onlarla eşimin doğup büyüdüğü köye gelmiştim. Zor zahmet cezaevi ziyaretleri yapıp, 'sayılı gün geçer, sağlık olsun, alnımız ak' diyerek teselli ediyorduk kırık ve kırgın kalbimizi. Derken 3 yıl sonra Salihli durasıllı cezaevinde eşimin olduğu tüm koğuş grip olur. Bir kaç gün sonra herkes iyileşir ama eşim iyileşmez. Nefes almada ve konuşmada zorluk yaşar. Zor zahmet bir kaç kere doktora gider ama nafile hiç bir ilaç iyi gelmez. Gün geçtikçe daha da kötüye gider sağlığı. Birçok yalvarmalar sonucu tomografi çekilir ve karaciğerde kitle görünür.

Kanser şüphesi ile İzmir Kırıklar cezaevine sevk edilir ama her şey için çok geçtir, 4.evre akciğer kanseridir ve 3 ay ömür biçilmiştir.

EVLATLARIMIN HER GECE: 'BABAMIZ NE ZAMAN GELECEK' SORULARIYLA SARSILIYORDUM

Kıymetli eşim hücresinde tek başına kanserle mücadele ederken ben de çocuklarımın bıkmadan her gece 'babam ne zaman gelecek?' soruları karşısında sanki eriyordum.

Bu arada eşimin ışın tedavisi gecikmeli de olsa başlamıştı. Kemoterapi tedavisi devam ediyordu.

Bense, kendimce eşimi cezaevinden nasıl çıkarırım diye uğraşıyordum. Ama bize tüm kapılar kapalıydı. Adeta ölüme terk edilmiştir. HDP Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlunun yardımı ile hastalığını öğrendikten tam 102 gün sonra dünyayla bağını koparmış bakışları bile değişmiş biri olarak çıktı cezaevinden.

BERAAT KANDİLİNDE BERAATİNİ ALIP GİTTİ ADETA

Öleceğini anlamışlardı, çıkmasında sorun yoktu. Çıkınca tedavimize kaldığı yerden devam ettik ama maalesef tedavi için çok geç kalınmıştı. 07.04.2020 salı günü hafif yağmur yağıyordu, hava çok güzeldi, Beraat Kandili idi.. İçime doğmuştu sanki 'boş adam değil bu beratını alıp bize veda edebilir' diye düşünmüştüm. Öylede oldu; namaz, risale diyerek bize veda etti. Dünya sürgünü bitti. Rabbim ona Rahmet etsin.

Özgür Doğan

Doğum Tarihi:
01.04.1976

Vefat Tarihi:
04.07.2020

Vefat nedeni:
Cezaevi - Akciğer Kanseri

Mesleği:
Edebiyat Öğretmeni

Rukiye Öztürk

Doğum tarihi:
27.07.1981

Gerçek doğum tarihi:
04.11.1981

Vefat Tarihi:
16.07.2018

Vefat sebebi:
Hastalık

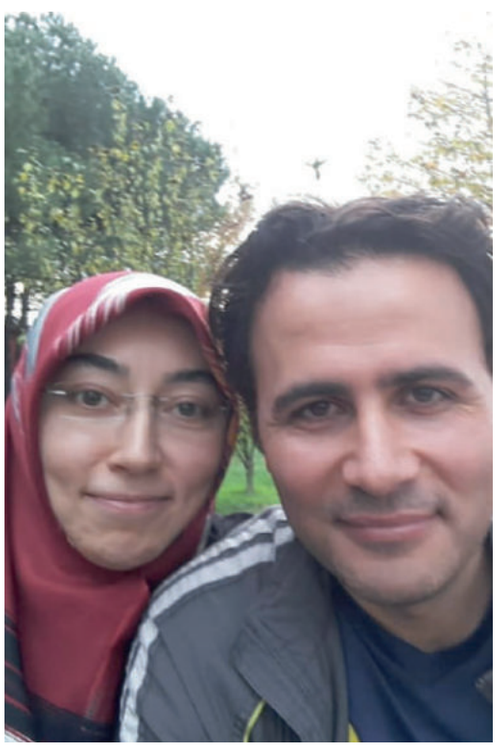

Eşim: Umutsuzluğa kapılmamı engelledin...

“Cezaevinde ahdettim ayaklarını öpeceğim, dedim ve öptüm”

YAZI **Ahmet Öztürk**
Eşi

Rukiye Hoca Hanımın imtihanı birçoğumuz dan önce başlamıştı. Diyanet İşlerine bağlı bir Kur’an kursunda öğretmen olarak çalışan Hoca Hanım’a 2014’te müfettiş gönderilmişti. Yakın arkadaşı tarafından sahte isimle verilen ve işleme konulmaması gereken bir dilekçeden dolayı Hoca Hanım soruşturma geçirmişti.

15 Temmuz’un ertesi günü Hoca Hanım da açığa alınmıştı. 18 Temmuz Pazartesi günü ilçe müftüsü kendisine yalnız tebliğ edeceğini belirterek beni makamına almamıştı. Sekreter odasında endişe ile beklerken Hoca Hanımın tam bir tevekkülle, “Gel haydi! Rızık Allah’tan! Bunlara mı minnet edeceğiz?” diyerek odadan çıkmıştı.

Şaşırmıştım. O andan itibaren gözümde kahramanlığı büyümeye başlamıştı.

22 Ağustos 2016’da evlilik yıl dönümümüzde tutuklandım. Her hafta beni ayakta tutmak için yüzünden eksik etmediği tebessümü ile soluğu cezaevinde alıyor, arabası olmayan eşlerin de gelmesine yardımcı oluyordu. İlk mektubunda yazdığı bir cümle imanımı ve ona olan sevgimi kat kat arttırmıştı. “Unutma! Allah’ın dilemediği hiçbir şey başımıza gelmez!”

14 Temmuz 2017’de ihraç edildi. Ben 6 Kasım 2017’de tahliye oldum. Adeta oğluma ve Hoca Hanım’a doğum günü hediyesi gibi olmuştu. Eve vardığımızda:

“Bu süreçte bu kadar dik durdun. Hep moral verip umutsuzluğa kapılmamı engelledin. Cezaevinde iken ahdettim. Bu ayakları öpeceğim” dedim. Kendisi istemese de zorla ayaklarını öpmüştüm. “Seni asla bir daha üzmem” demiştim. 14 yıllık evliliğimiz boyunca baş ağrısı yaşamayan eşim, ben cezaevinden çıktıktan 28 gün sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. 3 gün boyunca baş ağrısı geçmediği gibi istifra etmeye de başlamıştı. MR sonucunda beyninde 4. evre kanser kitlesi olduğunu ve 4-11 ay arası bir ömrü kaldığını öğrendik.

13 Aralık günü ameliyata alınmış, uyandıktan sonra ilk işi namaz kılmak olmuştu.

Ameliyattan sonra babası, sabah sizin evi polisler bastı Hoca Hanımı almaya gelmişler, dedi. Emniyet’e ve savcılığa durumu bildirdim.

Hoca Hanım radyoterapi alıyordu. Durumu iyi değildi. O haldeyken emniyette bağıra çağıra ifadesini aldılar. İfadeden sonra psikolojisi daha da kötüleşmişti. 19 Temmuz 2018 tarihinde ağır ceza mahkemesinde duruşması olacaktı. “Tutuklanacağım” diyordu.

Samimi arkadaşı da dahil 6-7 kişinin ifadesi dosyasına girmişti. Hiçbirine hakkını helal etmeyecekti. Son zamanlarıydı. Ailemden bazıları yanında Kur’an okuyordu. O bilinçsiz halindeyken bile okuyanların yanlışlarını düzeltiyordu. En son yatağından doğrulmuş ve elini ileri doğru uzatarak, “Neresi burası? Burası çok güzel...” diyerek dünyaya ait son sözlerini söylemişti.

17 Temmuz 2018 tarihinde Hoca Hanım 2 oğlumuzu emanet bırakarak, ruhunun ufkuna yürüdü. Mahkemesine 1 gün kala 18 Temmuz günü toprağa verdik.

19 Temmuz günü ağır ceza mahkemesi sekreterliğini arayıp Rukiye Öztürk’ün bugün mahkemesi olacaktı, demiştim. Telefondaki kişi bağırarak “Neredesiniz, mahkeme başladı neden gelmediniz?” demişti. İronik bir şekilde,

Kendisi gelemiyor, öldü, dün toprağa verdik demiştim. Öldüğünü duyunca karşımdaki de insafa gelmiş, “Başınız sağolsun! Ölüm belgesini bize fakslayın” demişti.

Temmuz ayları adeta imtihan zamanlarımız olmuştu. Ne istedin bizden ey Temmuz!

“Habip’im, hayal ettiğin cennette bizleri beklediğin ümit ve arzusundayım”

YAZI **Selda Akbaş**
Eşi

Eşim, Habip Akbaş Özel Harekat Polisi olarak görev yapıyordu. 21 yıl görev yapmış. Bunun neticesinde onlarca takdir ve taltif almış başarılı bir polis memuru iken bir gecede yayınlanan KHK ile görevinden ihraç edildi ve tutuklandı. 21 ay hukuksuz bir şekilde cezaevinde kaldıktan sonra tahliye edildi.

Çalışmak için çaldığı tüm kapılar yüzüne kapanıyordu. Uzun aramaları sonucunda özel bir şirkette çekici şoförlüğüne başladı.

Bu yaşadıklarını hazmedemiyor, sürekli ne olacak endişesi taşıyordu.

Kafasında binbir düşünce ile hiç bilmediği bir işi yaparken, kullandığı araçla geçirdiği feci bir trafik kazası sonrası, cezaevinden çıktıktan 4.5 ay sonra geride 3 yetim evlat ve yaralı bir eş bırakarak ruhunu Rahmana teslim etti.

Eşimle ilgili duygularımı yazılara yansıtmak elbette zor. Yine de paylaşayım…

Yârim, zevcim, sevdiceğim gelsen; beni yalan, zalim dünyadan alsan…

Ebedi alemdeki o güzel diyarlara, en sevgiliye götürsen… Sen yanımdayken, bu zalim dünyada bile her yer, her şey güzeldi.

Sen gittin, dünyamın rengi de gitti.

Bizler ömrünü ahirete dönük yaşayan kullarız. Birbirimizi seçme, sevme sebebimiz, mutlu etmeye çalışmamız hatta gücenme, küsmelerimiz bile O’nun rızasına endeksliydi.

Ebedi yârim, ciğerparem; Rabbim seni bana sevdirdi, sen bana Rabbimi tanıttın. Yaradılanı, yaradanımı bana sevdirdiği için seni daha çok sevdim.

BU DÜNYADA EN BÜYÜK NİMETİM SENDİN

Seni çok özlüyorum. Rüyalarıma geldiğinde nasıl seviniyorum bilsen… Görmeyince de kendime küsüyorum. Gelsen; beni teselli etsen, “Allah izin verdikçe hep yanındayım, sabret!“ desen… Biliyor musun? Bazen dünyaya dalıyor, konuşup gülüyorum. Sonra pişmanlıkla kızıyorum kendime, çok güldüğüm zaman içim acıyor.

Yemek yerken aynı masada seninle yemeklerimizi hatırlıyor boğazımdan zorla yuvarlıyorum lokmaları. Hiçbir şey tat vermiyor.

Gelsen, cennet nimetlerini birlikte yiyeceğimizin müjdesini versen bana…

Araba ile yolculuk yapmak bile hüzünlendiriyor. Senin yan koltuğunda oturarak yaptığım uzun yolculuklar düşüyor zihnime, hatıralar boğazımı düğümlüyor, ağlıyorum.

Gelsen habibim; “Burada ağlamalar yok, hep güleceğiz.” müjdesini versen yorgun kalbime…

Çocuklarımıza bakınca, hem hüzün hem de korku kaplıyor içimi. Emanetlerimizi sensiz büyütürken çok zorlanıyorum.

Nasıl davranacağımı bilemiyorum.

Gelsen yarîm, anlatsan onlara; ‘‘Helal daire keyfe kafidir. Siz sadece kendi sorumluluklarınıza asılın!’’ desen, ‘‘Bu kötü zamanlar geçecek, Allah’ın rızası istikametinde, vatanınıza hizmet eden çok iyi insanlar olacaksınız!’’ deyip teselli versen…

26 YIL ÖNCEKİ SATIRLARINLA BENİ TESELLİ ETTİĞİN CÜMLELER

Sevgine, şefkatine öyle ihtiyacım var ki. Eski mektuplarınla teselli buluyorum. 1996’da bana yazdığın satırları buraya da bırakıyorum.

“Dedim ki kendime, bu ihlas, bu samimiyet, bu sadakat, bu gayret, bu şevk benim Seldamda olduğu müddetçe, değil bu fani dünya hayatında bir ömür, bizim Seldamla birlikte ebediyete, saadet-i dareyne, elemin, kederin olmadığı bir yere, sadece zevklerin, güzelliklerin, iyiliklerin olduğu bir diyara kadar devam edeceğimiz arzusunda ve ümidindeyim.“

Bense Habibim, senin o hayal ettiğin cennet yamaçlarında bizleri beklediğin ümidinde ve kavuşma arzusundayım.

Rabbimden duam odur ki hayırlı bir ömür sonunda hayırlı ölümle cennetinde buluştursun bizleri. Vuslatımız yakın gurbetimiz kısa olsun. Rabbimin sensiz takdir ettiği ne kadar zaman var ise kolaylıkla geçirsin inşallah.

Son sözüm siz değerli kardeşlerime; eşlerinizle birbirinizi çok sevin. Sadece sahip olduğunuz dünyalık güzelliklerle değil, ebedi alemde de sizi eş kılacak hasletlerinizle sevin.

Dünyalık, ufak tefek meselelere takılmayın.

Birbirinize gücenmeyin, kızmayın. Birbirinizle konuşup dertleşebilmenin, birbirinize sahip olmanın kıymetini bilin. Muhabbetle, vesselam…

Habip Akbaş

Doğum Tarihi:
01.01.1972

Vefat Tarihi:
20.06.2019

Vefat nedeni:
Trafik kazası

Mesleği:
Polis memuru

Memnune Örer

Doğum tarihi:
30.10.1984

Vefat tarihi:
13.08.2020

Vefat sebebi:
Üzüntüden kanser

Mesleği:
Türkçe öğretmeni

Eşim vefat edeli iki yıl oldu: Memleketine değil öldüğü yere defnedildi

YAZI **Ali Örer** | **Sümeyra Örer**
Eşi | Kızı

Rahmetli eşim Memnune, küçük bir köyde 4 çocuklu bir anne babanın evladı olarak dünyaya geldi. Yaşadığı coğrafya çetin ve zordu, okumaktan başka bir çaresi yoktu. Zorlu şartlarda okullarını bitirip üniversite sınavında Edebiyat Fakültesini kazandı. Bitmesine bir yıl kala; anneciğinin vefat acısını yaşamasına rağmen, okuldan başarılı bir şekilde mezun oldu. Mesleğini çok seviyor ve başarılı bir öğretmen olarak öğrencilerine özveriyle ders anlatıyordu.

Eşimle tanışıp evlendikten bir müddet sonra tayinimiz İstanbul'a çıkmıştı.

Polis olduğum için, büyük şehirde yaşamanın zorluklarından korkmuştum ama öyle olmadı eşimin bana verdiği destek ve güven zorlukları kolaylaştırdı. İki yavrumuzla beraber yuvamız şenlendi artık hayata tutunacak başka sebeplerimiz de vardı.

Günler günleri kovaladı İstanbul'da 6 yılı doldurmak üzereyken Temmuz ayında baba hasretini dindirmek için eşim memleketine gitmişti.

15 TEMMUZ PLANLI DARBEDEN SONRA YÜZÜMÜZ HİÇ GÜLMEDİ

O gittikten çok kısa bir süre sonra ne olduğunu bilmediğim, nasıl olduğuna anlam veremediğim 15 Temmuz Planlı Darbesini yaşamıştık. Daha ilk saatlerde darbenin suçlusu bulunmuştu bile. Darbeyi yapanın eşim ve benim gibi vatanını, bayrağını çok seven, bunun için gecesini gündüzü katan binlerce güzel yürekli vatan sevdalısı olduğu iddia ediliyordu. O günden sonra yüzümüz hiç gülmedi.

Binlerce insan gibi her an mesleğim elimden alınabilir ve tutuklanabilirdim. Bunun endişesiyle geçiyordu günlerim. Eşimin de yüzü hiç gülmüyor ama bana destek oluyor, "ne iş olsa çalışırsın sen, ben sana hep destek olacağım!" diyerek bana teselli veriyordu. Sonunda ben de ihraç oldum. Bize, koca İstanbul'da iş bulamamaktan çok akrabalarımız ve arkadaşlarımız tarafından atılan terörist yaftası çok daha zor geliyordu. Artık memlekete dönme zamanı gelmişti. Orada daha kolay iş bulabilirdik. Çok üzgündük. Yaşama sevincimiz çalınmıştı. Eşim de bana belli etmemeye çalışsa da perişan haldeydi.

EŞİMLE AĞLAYA AĞLAYA GÖÇTÜK

Ağlaya ağlaya Muğla'nın Turizm ilçesi Bodrum'a göçtük. Asgari ücretle böyle pahalı bir ilçede kiracı olarak geçinmek çok zordu. Ben kısa süreli, geçici işlerde çalışıyordum ama artık istediğimiz şeyleri alamıyor, sadece ayı bitirme hesapları yapıyorduk.

Göçtükten 1 yıl sonra eşimde değişiklikler başlamıştı günden güne kötüleşmeye, gülen ceylan gözleri solmaya başladı. Nedensiz bir şekilde hızla zayıflıyordu. Doktora gittiğimizde çok az ömrünün kaldığını öğrendik.

Ben yıkılmıştım. Çocuklarımız daha çok küçüktü ve benim beyaz gülüm eşim, annesinin kaderini mi yaşayacaktı? Beyaz gülümün güzel gözlerine bakamıyordum.

ANNESİZ ÇOCUKLARIMA HEM BABA HEM ANNE OLMAYA ÇALIŞYORUM

Ona baktıkça kendimi binbir düşüncelerle sokaklara atıyordum.

Mücadelemiz iki yıl sürdü. Eşim, yavrularımız için direndi, tutunmaya çalıştı ama bu hastalık çok acımasız çıktı. Eşim bizden gideli iki yıl oldu memleketine değil öldüğü yere gömüldü. Vefatından sonra hayatla tek başına mücadele etmeye, annesiz çocuklarıma hem baba hem anne olmaya çalışıyorum. Hukuk mücadelem bir ilerleme olmasa da hâlâ devam ediyor. Güzelim ülkemde bizler hâlâ terörist muamelesi görüyoruz.

Yazıma son verirken 11 yaşındaki kızımız Sümeyra'nın annesine yazdığı şiiri eklemek istiyorum.

ANNEM!
Annem seni çok özledim çok,
Ne hayallerim vardı seninle.
Ölüm haberini aldığımda,
Bir bir aklıma geldi o güzel hayallerimiz.

Kekeme olan dilim çözülüverdi bir anlık,
Göremeden gittin mezuniyetimi,
Daha çok örecektin saçımı, okulum için,
Okuldan geldiğimde daha çok sarılacaktım.

“Masumların aklandığı gün bir değil bin Caner feda olsun” derdi

YAZI **Ebrar Durukan**
Kızı

Cemaat soruşturmaları kapsamında 2017 yılının ortalarında tutuklanan ve Nevşehir Cezaevinde 1 yıl kalan Caner Durukan, 2,5 yıldır bağırsak kanseri tedavisi görüyordu. Durukan’ın tedavisi cezaevinde geciktirilince tümör karaciğerine sıçramıştı.

Evli ve iki çocuk sahibi Durukan, Kayseri’nin Develi ilçesinde görev yaparken Ekim 2016’da ihraç edildi. Durukan’ın ailesine söylediği son sözleri “Hayatımda yanlış yapmadım, yanlış insanlarla birlikte olmadım, tanıdığım insanlar pırıl pırıl ahirette de onlarla olmak isterim. Ölümden korkmuyorum, masum insanların aklandığı gün bir değil bin Caner feda olsun. Allah’tan gelen baş göz üstüne” oldu.

Yaşadığımız çok zor geçen son senelerde babamdan çok şeyler öğrendim. Örneğin; babam işinden atıldığında ne yapacağımız konusunda korkularım vardı. -Şu an bu korkulardan pişman olsam da- babamın yüzüne baktım çaresizce. Konuşmama gerek yoktu babam içimden geçenleri anlamıştı.

“Hallederiz kızım!” dedi. “Tamamen teslim olup inanmak bu olmalı.” diye düşündüm.

Her şeyin Allah’ın elinde olduğunu bana duruşuyla öğretiyordu. Babam yeni bir iş buldu ve çalışmaya başladı fakat çok geçmeden hapse atıldı. O yanımızda yokken, kendimi hayata karşı savunmasız ve güvensiz hissediyorum.

Her zaman olduğu gibi babama güvendim çünkü o yalan söylemezdi.

Cezaevine, babamı ziyarete ilk gidişimde neden orada olduğumu sorguladım.

Birkaç seferden sonra oraya ziyarete gelen diğer kişilerle tanıştık. Hepsi pırıl pırıl insanlardı. Kendime hiç yakıştıramadığım bu yere nasıl da yakıştığımı düşündüm.

Acaba ben nasıl bir iyilik yapmıştım da böyle güzel insanları tanımıştım.

Yeni doğmuş bebekler hapisteki babalarını amca olarak tanıyorlardı. Küçük çocuklar görüş bitiminde babalarının peşlerinden koşup ağlıyorlardı. O küçücük çocuklar baba sevgisinin ne olduğunu bilmiyorlardı. Babam tahliye oldu ama sağlık durumu çok kötüydü.

Babamın namaz kılınışı izlemeyi bile özlemiştim. Namaz kılarken canının yandığı her hâlinden belliydi. Hastaneye gitti ve tetkikler sonucunda kanser teşhis konuldu.

Hastalığına hiç isyan etmedi. Her zaman hastalığı yeneceğine inandı. Ben de inandım ama okuldan eve içimde bir korkuyla dönerdim her gün. “Acaba babam evde mi, sonuçları nasıl çıktı?” soruları kafamda dönerdi.

İnsanlık hali, canımız acıdığı zaman “Of” deriz. Ben babamdan canım acıyınca “Of” değil “Af Allahım af” demeyi, sabrı ve şükrü öğrendim. Bir gün babam bana “Ben ölürsem ne yaparsın ağlar mısın?” dedi. Ben de “Asla üzülmem ve ağlamam” dedim.

AMCALARIM BABAMIN HEP YANINDAYDILAR

Bu cevabı verirken 13 yaşındaydım. Bunu söylerken amacım babamı üzmemekti. Kıymetli amcalarım her anlamda babamı destekliyorlardı.

Zekeriya amcamın şehit haberini aldığımızda evdeki herkes çok kötüydü. Benim o güçlü babamın gözlerinden boncuk boncuk yaşlar dökülüyordu. Zekeriya amcamı bir sefer bile görmemiştim sadece babamın bana anlattığı kadar biliyordum. Amcamın küçücük çocukları vardı. Onlar için sadece dua edebiliyordum.

Bir süre sonra ben de babamı kaybettim. Haberi ilk aldığımda sabrettim. Babamdan öğrenmiştim; canım ilk yandığında sabrımı göstermem gerekirdi.

Her zaman “iyi ki” dedim. İyi ki onun kalbini kırmamak için çabaladım ve iyi ki o benim babamdı. Şu an düşünüyorum da “keşke sen ölürsen ağlamam.” demeseymişim.

ASLA YALAN SÖYLEMEMEM GEREKTİĞİNİ HEP SÖYLERDİ

Ona yalan söylemiş olmamak için ağlamamaya çalıştım fakat engel olamadım. O güne kadar babamdan öğrendiğim gibi yaptım şükrettim.

Babamı o yaşıma kadar görebildiğime, aramızdaki samimi ilişkiye hep şükrettim.

Hep şunu diyorum: Babam kazanmıştı.

Babamın sadece fikirlerini susturmak değil, kendisini yok etmek istediler ama kahraman babam son nefesine kadar korkusuzca dik durdu. Tek bir kez olsun geri adım atmadı.

Babamı çok seviyorum iyi ki Caner Durukan benim babam. Dünya iyisi bir sürü amca bıraktı. Canım babam, iyiki pırlanta gibi insanlarla tanışmamı sağladın.

Caner Durukan

Doğum Tarihi:
25.03.1978

Vefat Tarihi:
03.06.2020

Mesleği:
Sağlık memuru

Vefat nedeni:
Cezaevinde kanser

Deniz Hakan Şen

Doğum Tarihi:
09.08.1976

Vefat Tarihi:
06.03.2018

Vefat Nedeni:
Cezaevinde mide kanseri

Mesleği:
Tıbbî mümessil

Kanserli haliyle işkence çektirdiler tutuklu odasında kelepçe taktılar

YAZI **Hüsna Şen**
Eşi

Hakan Şen, Dumlupınar Üniversitesi'nden mezun oldu ve ilaç firmalarında çalışmaya başladı.

Bir Temmuz günü işten çıkarıldığında büyük bir firmanın İstanbul Bölge Müdürü'ydü.

Çocuklarının şefkat dolu biricik babası Hakan Şen tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Tutuklanmadan önce hiçbir rahatsızlığı bulunmadı eşimin. Yaşadığı stresten dolayı kansere yakalandı. Doktorların bile "Neye üzüldü bu gencecik adam bu kadar" diyerek hastalığının büyüklüğünü dile getirdi.

Maalesef gencecik yaşta Hakk'ın Rahmetine kavuştu. Geride ona hasret biricik eşi ve kızları kaldı. Bir sonbahar rüzgarıyla aldılar onu benden. Tarihler 1 Ekim 2017 saat 02.30'u gösterirken zilimiz çaldı. Eşim yatsı namazını kılmak için abdest alıyordu. Kapıyı açtım. "Deniz Hakan Şen burada mı?"

Ne olduğunu anlayamamıştım. Ta ki polislerin hakkınızda şikâyet var demesine kadar.

Evimize daha yeni taşınmıştık.

ONLAR EVİ ARARKEN O NAMAZINI KILIYORDU

Ben "Bakın biz suçlu olsak bu kadar şeffaf yaşayabilir miyiz? Taşınır taşınmaz adresimizi bildirmiş eşim" dedim. Güzel kalpli eşim dönerek "Bir tanem, memur beyler işini yapıyor." dedi. Onlar evi ararken eşim müsaade isteyerek yatsı namazını eda etti. Bunun için bile izin isteyecek kadar nezaketliydi o. Durumun ciddiyeti bir tokat gibi indi yüzümüze.

17 yıl evli kaldık 5 ev değiştirdik. Her evimizin balkonuna kuşlar gelir, yuva yapar, yavruları olur ve eşim onları elleriyle beslerdi. Yine aynısını yaptı.

Eşim çocuklarımıza, bana sarılıp alnımızdan öperek "Sizi utandıracak bir şey yapmadım." diyerek gitti ve bu bir daha dönmemecesine bir gidişti. 4,5 ay Silivri'de kaldı.

Her hafta yanına gittiğimde "Biz terörist miyiz?" diyerek gözyaşlarını tutamıyordu.

Orada olduğundan değil, tıpkı Hz. Aişe gibi iftiraya uğramış olmasından dolayı canı yanıyordu. Birlikte çalıştığı biri tarafından acımasızca şikayet edilmesinden ziyade, sevdiği ülkesinin ve milletinin kendisini tecrit etmiş olmasıydı onu üzen.

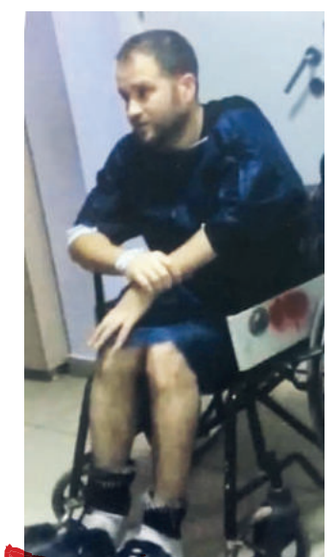

Onun duruşu bana ve evlatlarımıza güç veriyordu. Vatan Emniyet'te polis ona: "Deniz, suçsuz olduğun çok net ama hâkim tutuklar. Bir isim ver kurtul." demiş. O da: "Ben hangi suçsuz insanın günahına gireyim?" cevabını vermiş.Soruyorum ehli vicdanlara, bu kişi ve bunun gibi düşünenler mi darbe yapmıştı?

ONURLU BİR DURUŞ BANA VE EVLATLARIMA BIRAKTI

Onurlu duruşu için, inandığı değerlere ihanet etmediği için, bana ve iki yavrumuza güzel şeyler bıraktığı için onunla gurur duyuyorum.

Süreç eşimin yaşama sevincini aldı. Normalde çok hayat dolu, pozitif bir insandı. Ziyaretine gittiğimde sorardım en çok neyi özledin diye. O da gökyüzüne doya doya bakmayı derdi. 4,5 ay sonra mide kanseri teşhisi konuldu. Tabi bu süreçte hiçbir şekilde bizi görüştürmediler. 15 günde 3 hastane değiştirdi. İşkence çektirdiler, tutuklu odasında bile kelepçe taktılar. Kanser bütün vücuduna yayılmıştı, **artık yaşamaz** raporu verilince tahliye edildi.

Biz bir ümit tedavisi olur diye hemen başka bir hastaneye götürürken ambulansta "Sebepler sukut etti." diyordu.

Balığın karnındaki Yunus (a.s) misali o kadar sıkıntıya rağmen o bizi teselli ediyordu.

Çok acı çekiyordu. Bir yudum su içemiyordu. Dudaklarını ıslatıyorduk. Buna rağmen bir kere şikâyet etmedi, ağrım var demedi. 15 gün ilgilenebildik. Bir gün odada ikimizdik, karşıya baktı. "Onlar kim?" dedi.

Kimse yok bir tanem ikimiz varız, dedim. Ama o hâlâ sormaya devam etti. Anladım ki o bizim dünyamızdan gidiyordu artık. Bir kere dahi doğum günümü, evlilik yıldönümümüzü unutmadı. Ben 40 yaşında sana tekrar aşık oldum, derdi. Bizimki, yarım kalan bir aşk hikâyesi gibi…

Bir gün bana dönerek; "Bana bir şey olursa gözüm arkada kalmayacak, çocuklarımın senin gibi bir annesi olduğu için." derdi.

Emanetlerine gözüm gibi bakıyorum. 4 yıl oldu, hâlâ insanlar; "Deniz Hakan çok iyi bir insandı, nasıl kıydılar ona?" cümleleri dolaşıyor.

Senden sonra kaybetti bu yürek, sırdaşını...

‘Üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu’

YAZI **Zeynep Altay**
Eşi

Ebubekir Altay ve Zeynep Altay, Türkiye’den dünyanın farklı coğrafyalarına dağılan genç öğretmenlerden ikisiydi. Dünyanın en zorlu coğrafyası Afganistan’a gittiler. Hizmet Hareketi’ne ait okullarda öğretmenlik yapan Altay çiftinin burada bir kızları dünyaya geldi. Kızlarının sağlık problemlerini Afganistan’da aşamayınca daha 2 yaşındayken kızlarını Türkiye’ye göndermek zorunda kaldılar.

Genç çift Afganistan’da kalıp görevlerini yapmaya devam etti. 15 Temmuz Planlı darbe nedeniyle, içte ve dışta basıklar arttı. Erdoğan Rejiminin baskısıyla Afganistan’daki bazı okullara el konuldu. Altay çifti, Kabil’i terk etmek zorunda kalarak, Türk pasaportuyla vizesiz gidilebilecek ülkelerden Arjantin’i seçtiler.

Ebubekir Altay gönlü ummanlar kadar geniş, fedakâr bir öğretmendi. Mezun olur olmaz ilk görev yeri Afgan dağlarının yamacındaki coğrafyaya severek gelmişti.

Kader onu Arjantin’e attı sonra. Bilmediği bir yer, bilmediği bir kültürde “Bismillah” deyip her şeyi sıfırdan öğrenmeye başladı. Uzun süre geçici işlerde çalıştı. Bulaşık yıkadı.

GARSONLUK YAPTI, SEYYAR SATICILIK DENEDİ

Olmadı. Elindeki parayla küçük bir oda kiraladı. İçine birkaç zaruri eşya koydu. “Her darlıktan sonra bir ferahlık gelir, bu da geçer.” diyerek teselli buldu. Daha sonra, motosikletle dondurma dağıtmaya başladı. Helal rızkını kazanabileceği bir işi olduğu için artık daha da mutluydu. Şehrin trafiği çok sıkışıktı ve zamanında yetiştirmek zor oluyordu. Gece geç saate kadar çalışıyordu.

O işteyken aklım hep onda kalıyordu.

Artık bir işi olduğu için “İki odalı bir ev tutalım, sen de biraz rahatlarsın.” dedi. Daha ferah bir evdi. Birlikte temizledik, pencerenin önüne oturup yeni evimizde ilk kahvemizi içtik. Arjantinli misafirlerimizi evimizde ağırlayabileceğimiz için sevinçliydi hem de kızımız Türkiye’den geldiğinde evinde rahat rahat oynayabilirdi. Sevincimiz sadece 10 gün sürdü. 2019 yılı Nisan ayında bir Perşembe akşamı İspanyolca kursundan çıkmış, eve dönüyordum.

GELEN SON SESLİ MESAJI

Bana sesli mesaj atmış: “En sevdiğin orman meyveli dondurmadan aldım. Dolaba koydum. Eve varınca yersin.” Son mesajı bu oldu.

Eve geldim, dondurma dolaptaydı ama yemedim. Onunla yiyecektim. İnternetten yabancılara Türkçe dersi vermeye başlamıştım.

Dersin ortalarına doğru içim sıkılmaya başladı. Daralınca derse ara verip hemen onu aradım. Telefonu başka biri açtı. “Hola” dedi sadece… Yüreğime ateş düştü. Telaşla kapattım telefonu. “Ona bir şey oldu.” diyerek korkuyla kendimi toparlayıp tekrar aradım. “O benim eşim. nerde O? dedim. “Yerde” dedi telefondaki kişi. “Kaza yaptı. Başı kanıyor.’ ‘O orda kanıyor, ben evde kanıyordum. Abdestimi alıp hemen hastaneye koştum. İki doktor geldi yanıma. “Durumu çok ağır, nefes almıyor, onu kaybedebiliriz.” dedi. O nefes almıyordu ama benim de nefesim kesildi.

SEKİZ YILIM GEÇTİ GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN

Yol arkadaşımdı, hicret arkadaşımdı. Ona nefes olacak şey duaydı. Bir taraftan yağmur yağdı bir taraftan da dua yağdı dünyanın her yerinden.

Eşim nefes almaya başladı. Beyin ameliyatına girdi. Ameliyattan sonra gördüğümde onu tanıyamadım. Her yeri şişmişti. Türk kardeşlerim ne evimde ne de hastanede beni yalnız bırakmadılar. Bir de Arjantin’li dostlarım vardı.

Yahudi, Hristiyan… Kendi dinlerinde dua ediyorlardı. Üç tane Ermeni amca vardı mesela, korkuyla titreyen, ben kazada olmadığım için şükür edip dua eden…

Eşimin etrafında birlik oldular.

Eşim bu dünyadan göçerken de hizmet etmişti… 2 Mayıs gecesi vefat etti. Cenazesini almaya gittik. Son kez göreyim diye yüzünü açtılar. “Bakabilecek miyim? ” diye geçirdim içimden. Uzun kirpikleri nemli, nurlu yüzünde tebessüm vardı. Huzurun en tatlısını yaşıyor gibiydi. Baktıkça baktım. Günlerdir göğsüme oturan acı yavaş yavaş çıkıvermişti.

Akşam eve dönmeyeceğini bile bile son veda… “İlk toprağı eşi atsın.” dediler.

Geceleri üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu. Bana da babasının vefatından habersiz 6 yaşındaki kızımızın yolunu yalnız beklemek düştü.

Ebubekir Altay

Doğum Tarihi:
12.05.1985

Vefat Tarihi:
02.05.2019

Vefat nedeni:
Trafik kazası

Mesleği:
Öğretmen

Emin Köseler

Doğum Tarihi:
20.03.1980

Vefat Tarihi:
16.05.2021

Vefat nedeni:
Kolon Kanseri

Mesleği:
Öğretmen

Cezaevi görüşlerinde, babasız büyüyen yavrusu onu tanımadığı için ağlıyordu

YAZI **Deniz Köseler**
Eşi

Emin Köseler, Eskişehir'de Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliği yapıyordu. 2016 yılında yapılan soruşturmalar kapsamında tutuklanarak cezaevine gönderildi.

KHK'yla ihraç edildi. Tutuklandığında yeni doğmuş bebeğinin kırkı çıkmamıştı. Babasız büyüyen yavrusu görüşlerde onu tanımadığı için ağlıyordu.

Eşim, Emin Köseler, 2019 yılında tahliye edildi. Ancak tahliyenin sevincini yaşayamadan kendisine kanser teşhisi kondu. İki yıl boyunca bu hastalığa karşı mücadele verdi. Maalesef tedavilerden sonuç alamadı ve Rahmet-i Rahmana kavuştu. Üç çocuk daha yetim kaldı.

BİR ADAM GEÇTİ BU FANİ DÜNYADAN, ADI GİBİ 'EMİN'

Hayatı boyunca kırk yaşında olgun bir insan gibi yaşadı ve ruhunu Rahmana kırk yaşında teslim etti. Haksızlığa ilk uğradığı zamanlarda Kuran-ı Kerim'in mealini okumaya başladı.

Bakara Suresi 155, 156 ve 157. ayetlere geldiğinde daha da dikkat kesildi. Ayetlerde şöyle buyuruluyordu: "Sizi mutlaka biraz korku ve açlıkla; biraz da mallardan, canlardan ve ürünlerden noksanlaştırmak suretiyle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele! Onlar ki, kendilerine bir musibet dokunduğu zaman: "Bizim bütün varlığımız Allah'ındır ve biz ancak O'na dönüyoruz" derler. İşte bunlar, Rablerinin bol mağfiret ve rahmetine ulaşanlardır. Doğru yolu bulanlar da ancak onlardır."

Bu ayetler onu çok etkiledi. "Yazılanların hepsini yaşıyoruz bir tek canımız kaldı." demişti. Bir zaman sonra o da binlerce insan gibi haksız yere hapse atıldı. Hapishane kapılarıyla birlikte ona maneviyat kapıları da açıldı.

İnanıyorum ki günahlarından temizlenip hak ettiği dereceye ulaşana kadar orada kaldı.

Tahliye olduktan kısa bir süre sonra karın ağrısı başladı. Ağrının sebebi teşhis edilene kadar kanser tüm vücudunu sarmıştı. Hastalığını öğrenince "Allah'tan geldi. Şifa verecek de O'dur." diyerek tevekkül etti. Hastalığı iyice ilerlemişti. Namazlarını ima ile kılabiliyordu.

BİR RAMAZAN GÜNÜNDE ELLERİNİ AÇTI AĞLADI

"Allah'ım halim, Eyüp (as) gibi oldu. İki yıldır ne oruç tutabildim ne de namazlarımı usulüyle kılabildim. Bu hastalık ibadetlerimden engelledi beni." diyerek Rabbiyle dertleşti.

Yatalak olup sadece kollarını ve başlarını oynatabildiği halde hastalığıyla ilgili tek söylediği buydu. Hiç şikâyet etmedi. Dünyadaki son haftasını yaşıyordu. Onun için ötelerin kapıları açılmış, gözlerindeki perde kalkmıştı.

Yaşadığı manevi hallere biz de şahit oluyorduk. "Misafirlerim geldi." dedi bir gün. Onlarla sohbet etti konuştu. "Tanımadığım insanlar gelmişti, şimdi gittiler." dedi.

Çok mutluydu. Bir süre sonra bir şeyler yemeye başladı. Ona gaipten ikram edilen neyse onu yiyordu. Gözlerini açıp bana da ikram etti. Verdiği şeyi aldım öptüm.

O güzellik neydi, eşimi kim doyuruyordu hiçbir zaman bilemedim.

Ruhunun ufkuna yürümeye başlayan eşime, şifa niyetine okuduğum Yasin-i Şerifleri, artık yolları açık olsun, dünyadan ayrılışı kolay olsun diye okumaya başlamıştım.

Bir gün hava bir anda karardı ve yağmur başladı. Sonrasında tekrar açıldı.

Risale-i Nurlarda geçen şu cümle geldi aklıma: "Ehli hidayetin ölmesiyle semavat ve arz, onların cenazeleri üstüne ağlıyorlar, firaklarını istemiyorlar. Çünkü ehli iman ile bütün kâinat alakadardır, ondan memnundur. Zira iman ile Halıkı kâinatı bildikleri için, kâinatın kıymetini takdir edip, hürmet ve muhabbet ederler."

Odasında bulunan bize bile hissettirmedi Rabbim ölümünü. Nasıl dayanırım diyen ben, ayeti devam ettirdim. "İnna lillah ve inna ileyhi raciun…" Omuzlarımdan bir yük alınmıştı sanki. İsyansız, tertemiz, mağdur olarak emaneti sahibine teslim etmişti.

157.ayette dendiği gibi doğru yoldaydık. Hastalık ve ölüm zamanında bile lütuflar yaşamıştık. Rahmet kapıları açılıp sekine inmişti üzerimize. İşte böyle bir adam geçti bu dünyadan… Adı gibi Emin, tevekkülü ile, sabrıyla herkese örnek olan…

“Eşimle ilgili rüyaları kayda alıyorum, onlar bize güç veriyor…”

YAZI **Ülkü Kurt**
Eşi

Kahramanmaraş’ta Beden Eğitimi Öğretmeni iken çok sevdiği mesleğinden KHK ile ihraç edilen Fuat Kurt, bölgenin tanınan ve sevilen öğretmenlerinden birisiydi. KHK ile ihracı sonrasında yaşadığı üzüntü ve stres sonucu daha önce yendiği kanser hastalığı tekrar nüksetti. 41 yaşında vefat etti.

Kendini eğitime, öğrencilerine adamış bir gönül eriydi o. Talebeleriyle özel olarak ilgilenir, sınavlara hazırlardı. Onun için yeni bir nesil yetiştirmek sevdaydı. Emeklerinin büyüklüğünü şimdi daha iyi görebiliyorum.

Küçük bir ilçede çalışıyorduk ikimiz de öğretmendik. Üç kızımız, çoğu zaman babalarını görmeden uyurlardı. Eve çok geç geldiği zamanlarda bile görevini yerine getirmenin huzuruyla gözleri ışıl ışıl olurdu.

HEP ÖĞRENCİLERİYLE HEMDEM OLURDU

Yorgunluktan hiç şikâyet etmezdi. Üniversiteye başlayan öğrencileriyle bile irtibatını hiç kesmedi. “Biz bu çocuklarla ilgileniyoruz, bizim çocuklarımıza da Rabbim sahip çıkar. Hiç merak etme!” derdi.

Onun gibi bir eşe sahip olduğum için çok mutluyum. Hastalandığı dönemde rüya görmeye başladı. Eline kağıt kalem verilmiş,buraya istediğin isimleri yazabilirsin denilmiş. O zaman anladım ki vedalaşma zamanı yaklaşıyor.

Yoğun bakımda yatarken bile yanında hep taşı vardı abdest almak için. Namazlarını gözleriyle kılardı. En hasta olduğu zamanlarda bile namazlarını bırakmadı. Çok ağır zamanlarda bile hep namazını kıldı.

Bazı zamanlar “Ülkü, birileri sırtımı sıvazlıyor.” derdi. Başka bir gün de “Elbiselerimi getir misafirlerimiz geliyor.” demişti.

Hem ağlıyordum, hem de bu dünyadan çok güzel ayrılacak diye teselli buluyor, güçlü olmaya çalışıyordum. Yoğun bakımda on beş gün kaldı. Genelde uyuyordu.

Bir gün doktor beni arayarak “Eşiniz sizi görmek istiyor!” dedi. Şaşkındım, normalde gözlerini bile açmakta zorlanıyordu. Vardığımda beni yatakta oturarak karşıladığını gördüm. “Benim için kimse üzülmesin” diye başladı sözlerine. Bize adeta moral veriyordu, son konuşmamız olduğundan habersizdik.

Bir hafta sonra vefat etti. Cenazesini yıkayan imam arkadaşları, “Daha önce böyle bir cenaze yıkamadık. Çok güzeldi. O, inşallah iyi yerlere gitti. Üzülmeyin!” dediler. Vefatından sonra ben de dâhil rüyasında gören çok oldu.

BİR ÖĞRENCİSİ RÜYASINDA, HÂLÂ BİZİMLE VE BİZİM EVDE YAŞADIĞINI GÖRDÜ

Bir öğrencime rüyasında bizimle hâlâ aynı evde yaşadığını, bizden hiç ayrılmadığını söylemiş.

Bir rüya defteri yaptım. Arkadaşlarımın gördüğü, kendi gördüğüm rüyaları oraya yazıyorum. Bu kıymetli rüyalar benim daha çabuk toparlanmama vesile oldu.

Bir gün muhakkak buluşacağız, inanıyorum. İyi ki onunla evlenmişim. İyi ki onunla yol arkadaşı olmuşum. Artık bana düşen, emanetlerimizi en güzel şekilde Allah rızası istikametinde yetiştirmek.

Bitirirken, bu süreçte beni hiç yalnız bırakmayan kardeşlerime çok teşekkür etmek istiyorum. Allah onlardan razı olsun.

Fuat Kurt

Doğum Tarihi:
27.11.1978

Vefat tarihi:
07.06.2019

Vefat nedeni:
Kanser

Mesleği:
Öğretmen

Vahyettin (Yahya) Bayat

Doğum tarihi:
01. 01. 1960

Vefat tarihi:
10 Şubat 2018

Vefat sebebi:
Cezaevi-Kalp krizi

Mesleği:
Esnaf

Hakim'e: 'Siz benim saygı duyduğum Hocam'a terörist diyemezsiniz'

YAZI **Prof. Dr. Salih Hoşoğlu**
Yakın dost

Yaşı çok büyük olmasa da Vahyettin (Yahya) Bayat'a biz Yahya Abi derdik. Oldukça geniş omuzlu, pehlivan yapılı, güçlü kuvvetli biriydi ve gördüğünüz andan itibaren size güven verirdi. Asla lafı dolandırmaz, sözünü sakınmaz, doğru bildiklerini dolaysız olarak ifade ederdi.

Doksanların başı, Diyarbakır'da Hikmet'e sahip çıkan çok az esnaftan biriydi Yahya Abi. Kendisini ilk defa ne zaman ve nerede tanıdığımı hatırlamıyorum.

HİZMETE İLK SAHİP ÇIKANLARDAN BİRİYDİ

Ancak o samimi ve sıcak tavrıyla çok kısa zamanda aramızda çok yakın bir dostluk oluşmuştu. Yahya Abi'yi bir cümleyle özetlemek istesem "samimi ve cesur bir insan" diye tarif ederdim.

Öğrencilerin ihtiyaçları için kendisine ne zaman gidilse asla hayır demezdi, Hizmet'in ihtiyaçlarını her zaman kişisel ve ailevi zaruretlerinin önüne koyardı.

Bir dönem öğrenci evlerinin ihtiyaçları ve onların mali işlerini organize etmeyi üstlenmişti ve bunun hakkını vermek için elinden geleni fazlasıyla yapmaktaydı.

O zamanlar Diyarbakır'da inanılmaz bir korku ve baskı vardı. Her gün devlet karşıtı ya da taraftarı diye insanlar sokak ortasında öldürülüyor veya kaçırılıp işkence ile öldürüldükten sonra bir yerlere atılıyordu. O nedenle insanlar haklı olarak korkuyorlardı.

DİYARBAKIR CEZAEVİ'NDE KALP KRİZİ İLE HAYATINI KAYBETTİ

İşte Yahya Abi bu ortamda inandıklarını eğip bükmeden açıkça ifade eden bir babayiğitti. "Kim ne yapabilir Hocam, Allah ne dilerse o olur" diyerek işine odaklanıyordu.

İlk zamanlar ben de O'nun dükkanına yakın bir yerde oturuyordum ve O'nun işyerinde veya Vakıf Merkezinde sıklıkla görüşüyorduk. Daha sonra şehirle beraber Hizmet de büyüdü ve çok daha az, genelde değişik toplantılarda, karşılaşır olmuştuk.

O hayvan yetiştiriciliği ve şarküteri işi yapıyordu ve daha sonra meslektaşlarıyla kurdukları mesleki birliğin başkanlığını da üstlenmişti. Aradan geçen uzun zaman herkesi farklı meşguliyetlere ve farklı yerlere gönderdi.

DARP EDİLDİ VE İŞKENCE GÖRDÜ

Diyarbakır'dan ve Türkiye'den ayrıldıktan sonra daha temasımız olmamıştı ve bir gün vefat haberini gazetede okudum.

9 Şubat 2018 tarihli gazete haberi çok kısaydı ve "Diyarbakır Cezaevi'nde 8 aydır tutuklu bulunan ve ağır kalp hastası olan Vahyettin (Yahya) Bayat dün geçirdiği kalp krizi sonrası hayatını kaybetti" diyordu.

Her zaman açık sözlü, dürüst ve hakkın ve haklının yanında olan bu kalp, yapılan bunca zulme dayanamamıştı. Bu zulmü yapanlar kendisini ölüme itmişlerdi.

Beraber hapis hayatı yaşayan arkadaşları şöyle anlatıyorlar Yahya beyi: ''15 Temmuz sonrasında yaşanan cadı avında bir müddet gaybubet yaşamış ve daha sonra da bir ihbarla gözaltına alınmıştı. Gözaltında ve mahkemede asla alttan almamış ve mahkemede "Siz benim saygı duyduğum Hocam'a terörist diyemezsiniz" dediği için darp edilmiş ve işkence görmüştü.

Kendisinin Allah'tan başka kimseden korkmadan yaşadığı hayatı gene kendine yakışır bir sonla noktalanmıştı. Allah rahmet eylesin.

Zulümden kaçan ‘Melekler’

YAZI **Enes Cansever**
Gazeteci - Yazar

Bir zalim ve gaddar rejimin zulmünden kaçan günahsız yavrular Ege’nin soğuk sularında hayata gözlerini yumdu. Biri yeni doğmuş bebek, 4’ü çocuk, 2’si kadın 7 kişi boğularak hayatını kaybetti.

Nasıl kurarsanız kurun cümleleri! Tepki ve iç acınızı ifade gayretleriniz yetersiz kalacaktır. Kifayetsiz kalır sözler, içinizde kalır bir açıdan her şey. Ege’nin karanlık suyunda yiten 7 can:

Mustafa Said Zenbil, Meltem Zenbil, Mahir Işık (2 aylık bebek) ve Kevser Sezer ilk olarak isimleri belirlenenler.

EGE’DEN ARŞA ÇIKAN ÇIĞLIK!

Maden ailesinin dramı da benzer bir dram. Meriç’te yiten canlar gibi… Meriç nehrinin acısı yürekte taze ve hâlâ yası tutulurken, kaybolan minik bedenler kara, koyu sulardayken, Ege Denizinden peşi sıra gelen facialarla da sarsılıyoruz.

Ege’nin aldığı minik canlar ve öğretmenler, ilim erbabı insanlar…

Azgın suların nerelere taşıdığı bilinmeyen yitikler, masum, küçücük yürekler. Ateş düştüğü yeri yakıyor. El hak… Ve o ateşin her bir parçası, değişik şekilde hemen hemen her gün hanemize düşüyor. Bu ateş binlerce kilometre uzaklıkta Avustralya’da bizi kora çeviriyor. Yer, zaman, mevsim ve asır tanımıyor, baskılardan kaçışlar sonucu meydana gelen facialar.

Suda boğulanı mı, trafik kazalarında sönen hayatları mı sıralayalım? Cezaevlerinde çile çeken anne ve bebekleri mi, yoksa güvenlik tehdidinden dolayı saklanan ailenin tedavi ettiremediği için vefat eden minik yavrusunu mu? Hangi birini sayalım ki?

Rize’de eşi tutuklu polis memuru Lütfü Dalga ile görüş yolunda geçirdiği kazada ağır yaralanan ve hayatını kaybeden Hicran Dalga toprağa verildi. Lütfü Dalga’yı, 7 saat içinde eşini toprağa verdikten sonra yeniden cezaevine götürdü gaddar bir yönetim… Annesi vefat eden, babası hapishaneye götürülen küçük Sibel Erva’yı 75 yaşındaki babaannesinin yanına bırakacak kadar, şirazeden çıkmış bir yargıç ve yargı anlayışı…

Siz hiç mi Allah’tan korkmuyorsunuz? Üzüntü ve çaresizlik içinde cümleleri kurmaya çalışıyorum. Bu hoyratlık karşısında gözyaşlarımın damlaları klavyemi ıslatıyor. Titrek ellerimin, takatsiz kollarımın gücüyle klavyeye dokunuyor parmaklarım. Üzülüyorum, bu mazlumlara çektirilen zulüm karşısında. Kahroluyorum, masumlara her türlü vahşeti yaşatıp sonra da dünyaya, adaletten dem vuran gırtlak ağalığına.

Daha birkaç gün önce, BM kürsüsünden “Herkes için adalet, herkes için barış, herkes için özgürlük, herkes için huzurlu ve güvenli bir gelecek…” diye haykırmıştı dünya liderlerine, ’One Minute’nin mucidi.

Utanç duyuyorum, Midilli’de minik yavruların ölümüne sebep olanların, BM kürsüsünden Aylan Bebeğin cesedinin üzerinden kirli siyaset devşirenlerden, timsah gözyaşları dökenlerden, nutuk atanlardan, şarlatanlık yapanlardan… Zulümleri Arş’a ulaşan bir kavim ve mazlumun ah u efganı, yüreğimi yakıyor.

Ege’de boğulan 5 i çocuk 7 masum için, “Tarihi düşman Yunanlar” ve medyası: Ege’de can veren melekler” derken, siyasal İslamcı faşistler ve yayın organları ise “Kaçan Teröristler” diyecek kadar insanlıktan uzak, kin, nefret, gayz ve öfke dolu, “dindar” bir iktidarın kindar bir kitlesiyle karşı karşıyayız. Suda boğulan bebeklere karşı bile müsamahadan ve ahlaktan uzak, nobran bir toplum.

Düşünün bir anne ve babayı… Henüz yeni doğmuş sevgili yavruları, zalimden kaçıyor, kaçarken soğuk ve kara sularda can veriyor. Ve bu dram karşısında, “Kaçan Teröristler” diyecek kadar dinden, inançtan, duygudan empatiden uzak bir medya. Heyhat ki bu kara hem de kapkara haberi yazacak ve nakledecek, televizyon kanalı da gazete de yok memleket sathında…

Havuz troliçesi Hilal: “Cemaate çok merhametli davranıyorlar.” diyerek, daha çok baskı ve zulüm istemişti. Şimdi sormak lazım bu yoz-yobazlara; içiniz rahatladı mı?Tatmin oldunuz mu Ege’de can veren

Mustafa Said Zenbil

Meltem Zenbil

Kevser Sezer

Mahir Işık
(4 aylık bebek)

Vefat sebepleri:
Ege'de boğulma
Vefat tarihleri:
27 Eylül 2019

anneler, babalar, bebekler ve yavrular için? BM'de haykırdığınız zulmü, Suriye, Filistin, Keşmir, Mısır, Yemen, Libya, Karabağ, Myanmar ve Çin'de aramaya gerek var mı? Aylan Bebeğin fotoğrafıyla hamaset kusan, şov yapan asrın katmerli münafıkları, Ege'de boğulan masum bebeklerin, annelerin feryadı ve dramı karşısında neden lal kesiliyorsunuz? Aylan Bebek, Suriye'de yaşananları nasıl resmediyorsa, Anadolu coğrafyasında 21. asırda yaşanan mezalimi, soykırımı anlatan hakikatlar da Ege'de, Meriç'te gerçek yüzünü ortaya koyuyor.

KARANLIK BİR ÇAĞDA, MAZLUMLARIN KERBELASI!

Yezidî düşünce, sari hastalık gibi kol geziyor. Anadolu tam anlamıyla Kerbela'ya döndü. Kerbela ise zalim Yezit'i ve zulüm yaptığı Peygamberimizin (sas) sevgilisi Hazreti Hüseyin'in şehadetini bize hatırlatıyor. Gül Peygamber'in torunu İmam Hüseyin, Kerbela'da şehadet şerbeti içince; matem, hüzün, bürümüş her yanı.

Her gün bir Hüseynî'nin feryadına yol veriliyor. Ocaklara ateş düşüyor.

Avustralyalı sanatçı Missi Higgins, Aylan Bebek ve ailesinin Suriye ve Kanada hattındaki dramını; "Oh Canada" isimli bir şarkıya dönüştürmüştü. O şarkının bazı sözleri, adeta dün Sakız Adası'nda, minik yavruların kıyılara çarpıp yankılandığı çığlıklara da tercüman olmuş gibi… O sözlerin bazıları şöyle:

"Ah Kanada…
Eğer beni duyabiliyorsan,
Denize karşı kollarını açmayacak mısın?
Ah Kanada…
Eğer bana yardım edebilirsen,
Tek istediğim ailem için güvenli bir yer…
Günler uzun, geceler daha da uzundu…
Ve bebekler asla annelerinin yanından ayrılmıyordu,
Ama bot küçük ve dalgalar şiddetleniyordu,
Ve hayatta kalamayacaklarından korkmaya başlamışlardı."

Ömer Hayyam'ın bin yıl önceki sözleriyle bitireyim yazımı: 'Elimde olsa bu dünyayı küçümserdim, iyisine de kötüsüne de yuh çekerdim. Daha doğrusu bu aşağılık yere, ne gelirdim, ne yaşardım, ne de ölürdüm.'

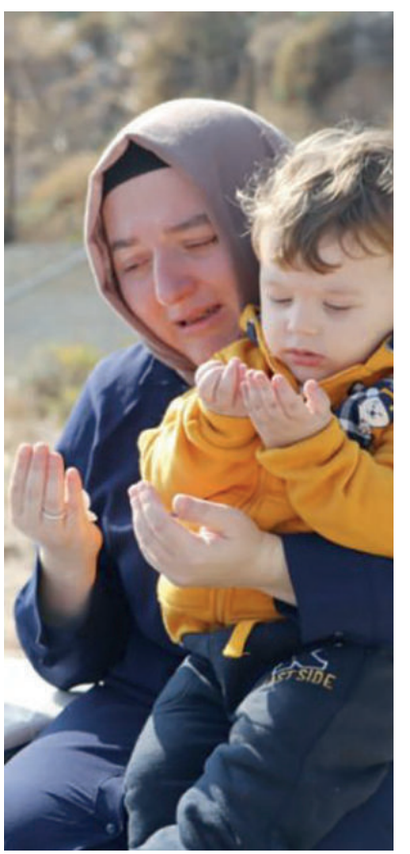

Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım: Babam

YAZI
Hilal Nesin
Tiyatrocu - Yazar

Acıyı yaşayanın anlattıklarını dinlerken ne kadar yaralandığını tam olarak anlayamadığımı bu süreçte öğrendim. Oysa anlatmasında sıkıntı yoktu, içselleştirdiğimi de biliyordum. Hatta acısını paylaşıp yazıyla tepkimi verdiğim kişilerin siyasi görüşü, inancı benimle aynı olmadığı için defalarca linç edildiğim halde acılarına ortak olmaya devam ettim. Elbette linç edilmeyi, hakaretlere uğramayı hatta binbir iftiralarla karşılaşmayı umursamadım. Çocukluğumdan bu güne dinlediğim yaşanmış gerçek hikayelerin kahramanlarını ötekileştirmeden sahiplendim. Ve bu değişmeyecek de.

Bütün bunlara rağmen acı benim kapımı çalınca gerçek acının ne demek olduğunu daha iyi anladığımı itiraf etmeliyim. Ülkenin geçmişinden beri yaşanan gerçeğimiz "sürgün" denilen şeyle ben de tanışmıştım. Kendime hiç sürgün dememiştim ta ki babamı kaybedene kadar. Hatta bana sürgün diyenlere "sürgün demeyelim de zorunlu çıkış" diyelim diyordum. Hep okur veya dinlerdim ülkesine gidemiyorken yakınlarını kaybedenlerin çektiği acıyı. Anlardım anlamasına fakat yaşadıkları duyguları tam olarak algılamam imkansızdı. O tarifi imkansız acının mesajı, dil kursundayken ablamın aile grubumuza attığı mesajla geldi. Ablam, babamın hastalandığını hastane'ye yatırıldığını karaciğerinde leke olduğunu kanser şüphesi olduğunu yazıyordu. "Kanser mi? Yok canım değildir, benim babama uğramaz kanser" diyordum. Babam eski bir sporcuydu, her gün on kilometre yürür, çalışmadan duramaz, sağlıklı beslenirdi kanser de neydi?

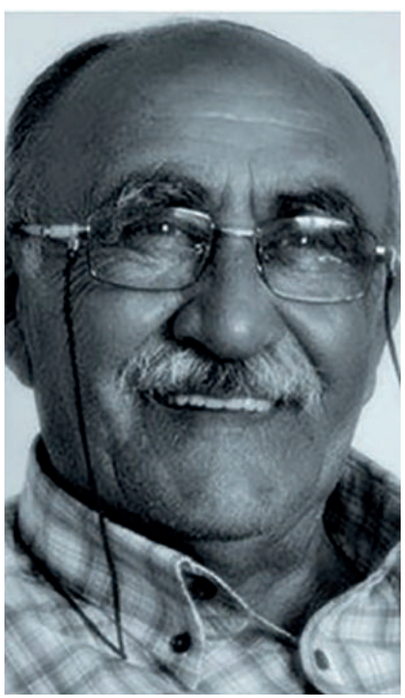

BİTMEK BİLMEYEN GÜNÜN GEÇMEK BİLMEYEN SAATLERİ

Bitmek bilmeyen günün, geçmeyen saatlerin sonunda kursun son saatlerinde ablamın mesaj yazmak yerine arka arkaya doldurduğu ses kayıtlarını gördüğümde içime bir acı dolmuştu. Daha ses kayıtlarını dinlememiştim fakat biliyordum bu kadar ses kaydı durup dururken yollanmazdı bir şey vardı. Hocadan izin alıp lavaboya gittim, duymak istemediklerimi duymak için tek tek ses kayıtlarını dinelemeye başladım. Yanılmamıştım babam akciğer kanseriydi. Ablam kaçıncı derecede olduğunu henüz öğrenememişti. Doktor bir an önce tedaviye başlanmasını söylemiş, izlenecek yolu anlatmıştı. Evin en büyük çocuğu olmanın verdiği sorumluluğu her zaman fazlasıyla sırtında taşıyan ablam yine aynı şeyi yapıyordu. Bize korkmayın diyordu fakat sesinde saklamaya çalıştığı acı gerçekte "babamız gidiyor" dediğini hepimiz anlamıştık. Aldığım acı haberle yıkılmış lavabodan ağlayarak çıkıp sınıfa gitmiştim. Hocaya, anlatabildiğim kadarıyla babamın kanser olduğunu öğrendiğimi söylemiştim. Bazen düşünüyorum, neden "yabancı" dediğimiz insanın sıcaklığı bizi daha çok ağlatır? Daha tanışalı 3 hafta olmasına rağmen benimle yakından ilgilenen Almina hocanın bana sarılmasıyla ağlamam hızlanmış sesli sesli sınıfın içinde ağlıyordum. "İstersen eve git" diyordu, güçlü olmamı söylüyordu. Güçlü nasıl olunurdu bilmiyordum o an yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Eve gitmek istemediğimi söyleyince sınıf arkadaşım Angetta ile hava almak için bahçeye çıkmamı söyledi. Sadece derse girerken selamlaştığım Angetta ile bahçeye çıkmıştık. Yemen'den gelmişti, babasını benim gibi sürgündeyken kaybetmişti üstelik onun babası muhalif bir siyasetçi olduğu için öldürülmüştü. Ellerimi tutmuş hikayesini anlatıyordu, anlayacağım kadarını anlamıştım. En önemli kısımlarını anlamış olmam dili biraz daha öğrenmiş olmamdan mı kaynaklıydı yoksa o an onun gözlerinden akan yaşla hissedebilmiş olmamdan mıydı halâ bilmiyorum. İki kadın, kendi ülkemizde yaşanan faşizmin bizi savurduğu başka topraklarda bir bankta el ele tutuşmuş ağlıyorduk. Acıların gerçekten de kardeş olduğunu iliklerime kadar yaşıyordum.

YUNANİSTAN'DA BULUŞMAYI KONUŞMUŞTUK

Daha bir ay olmamıştı babamla Yunanistan'da buluşacağımızı konuşalı. Babamla buluşmayı hayal ederken birden kız kardeşimle daha fazla yaşaması için nasıl bir tedavi yöntemi izlenmeli onu konuşuyorduk. Kız kardeşim gelemeyece-

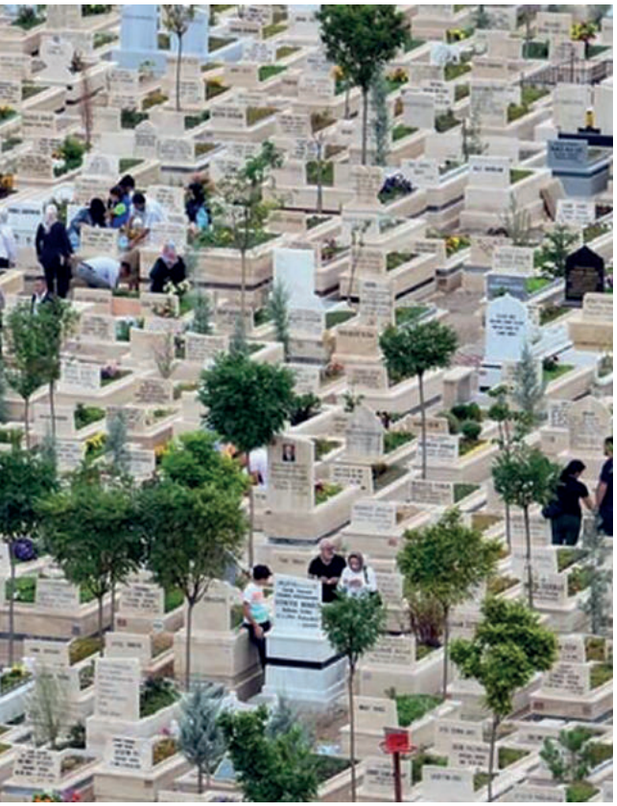

ğimi bildiği için durumun ciddiyetini benden saklamaya çalışsa da sesindeki umutsuzluğu hissediyor, kurduğu cümlelerden, "abla her şeye hazır ol" demek istediğini algılıyordum fakat kabul etmeyeceğimi de çok iyi biliyordum.

Babam, ben yurt dışına çıkmadan birkaç gün önce kalmak zorunda kaldığım yere gelmişti. Geldiği şehrin sokaklarında koluna girmiş konuşa konuşa yürüyorduk. Baba nasihati gibi başlamıştı söze oysa babam nasihat vermeyi sevmezdi. Gideceğimi biliyordu, ayrılacak olmanın hüznünü yüzümden okumuştu, belki de yazdığım için pişman olduğumu düşünmüştü. "Kızım sen yanlış bir şey yapmadın, yanlışa yanlış dedin, ne yazdıklarından ne de söylediklerinden pişman ol, ülkesini seven herkes yazsa konuşsa bunlar da böyle olmazdı" demiş uzun uzun beni rahatlatacak bir konuşma yapmıştı. Babam idealist bir öğretmendi. Bunun bedelini meslek hayatı boyunca sık sık sürülerek, görevden alınarak, içeri atılarak yaşamıştı. Fakat hiçbir zaman ne yolundan dönmüş ne de pişman olmuştu. Evet, ben babamın eseriydim, korkmadan, haklının yanında, doğrularından taviz vermeyen Hüseyin Hoca'nın kızıydım elbette. Ne yazdıklarımdan ne de söylediklerimden pişmandım.

Babamın hastalığından sonra telefon konuşmalarımız sıklaşmış hatta hep görüntülü konuşmaya başlamıştık. Her konuşmamızda kızım "ne olursa olsun sakın gelme güçlü ol" diyordu ama ben babamın sözlerinin sadece sözde kalacağını, daha uzun süre bizimle olacağını sanıyordum. Çünkü hasta gibi değildi, gayet iyi görünüyordu, yemesi içmesi yerindeydi, sadece yorgun olduğunu onun dışında hiçbir sorunu olmadığını söylüyordu. Belki de her zaman yaptığı gibi güçlü görünüyordu acılarını saklıyor bilmemizi istemiyordu, bizi üzmemek için saklıyordu.

Dil kursu devam ediyordu etmesine ama benim aklım babamdaydı, hocaların dediği hiçbir şeyi dinlemiyordum. Gözüm telefonumdaydı. Sık sık izin alıp dışarı çıkıp ya babamla konuşuyordum ya da ablalarımı kardeşlerimi arıyor babamın durumunu konuşuyordum.

ÖLECEKMİŞİM GİBİ BOĞULUYORDUM

Son konuşmamız dün gibi aklımda. Hafta sonu ablama gitmiştim, kahvaltıya oturmadan önce babamı görüntülü aramıştık. Babamın görüntüsü karşısında ablamla adeta donup kalmıştık. Babamın yüzü şişmişti, konuşamıyordu sadece bize öpücük yollayıp el sallamış kısık sesiyle iyiyim kekliklerim demiş telefonu anneme vermişti. Annem de kısa konuşup telefonu kapatmıştı. Kahvaltı yapamayıp babamın son haline odaklanıp kalmıştık. Konuşmamızın üzerinden bir saat geçmemişti ki Türkiye'deki ablam babamın hastaneye kaldırıldığını söylemişti. Yurt

dışındaki ablam hemen izin alıp apar topar yanına gitmişti ama ben kalmıştım. Su gibi geçmiyordu zaman, ne akşam oluyor ne gün bitiyordu, kalbim sıkışıyordu sanki bir şey olacakmış gibi. Bizde "ayan oldu" diye bir terim vardır, olacakları hissetmek anlamına gelen. Babam yoğun bakıma kaldırılmış umutsuz bekleyiş başlamıştı. Herkes gitmiş bir ben gidememiştim. Babama dokunuyor, onu görüyor, öpüyorlardı. Ben sadece telefondan bilgi alabiliyordum. Yaşamımda kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kendimi dışarı atmış evimize yakın orman yolunda çaresizce yürüyordum. Boğuluyordum ölecekmişim gibi boğuluyordum, nefes alamıyordum.

HİLAL YANINDA BİRİ VAR MI?

Yürürken bir ara telefonum çalmıştı, arayan ablamdı. Ablamın sesiyle tarifi imkansız bir acıyla tanışacağımı hissediyordum. "Hilal yanında biri var mı?" diye sordu. "Var" dedikten sonra "babamı kaybettik" dedi. Bu kadardı. Kaybettik, gitti. Bu iki kelime sıradan bir kelime olmaktan çıkmış babamın benden gidişini haber eden iki kelime oluvermişti. Dağım devrilmişti. Gerçek buydu, dağım devrilmişti. Bir daha göremeyecek, sarılamayacak, konuşamayacak, içinden çıkamadığım bir durum olunca arayamayacaktım. Daha da acısı ne son günlerinde yanında olmuştum ne de son görevimi yerine getirebilecektim. Bir yabancı gibi uzaktan olanları seyrediyordum, ablalarım kardeşlerim kuzenlerim babamın son yolculuğunun hazırlıklarının fotoğraflarını yolluyorlar, videolar çekiyorlar, sık sık arıyorlardı ama nafile acım dinmiyordu. Aksine her fotoğraf, her video çaresizliğimi yüzüme vuruyor gibiydi. Babam yaptığı vasiyeti ile inancımızın verdiği güzelliklerle yolcu ediliyordu. Annem, evlatları, çok sevdiği dostları, öğrencileri, komşuları onu deyişlerle, türkülerle, marşlarla yolcu ediyorlardı. Ben yoktum bir ben yoktum. Babam toprakla buluşmuş sıra babamın eşyalarının özene bezene bakılmasına geldiğinde, yollanan fotoğrafla babamın sürgünde olan kızına olan özlemini bir kez daha anlamıştım.

CÜZDANINDAN ÇIKAN FOTOĞRAF...

Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım, örnek aldığım babamım cüzdanından sadece benim fotoğrafım çıkmıştı. Babamla aramdaki bağın en kuvvetli şahidi olmuştu o fotoğraf.

Büyük acımdan sonra bana sürgün diyenlerin haklı olduğunu anlamıştım. Sürgün olmak buymuş. Gidememek, kavuşamamak, son kez dokunamamak, koklayamamak, öpememek, mezarına bir tas su dökememek. Sürgünmüşüm ben, evet ben sürgünmüşüm.

Cihanşah, ailesine hasret gitti:
Kimi babadan dolayı ceza çekiyordu kimisi de oğlunun duruşundan…

YAZI **Enes Kanter**
Arkadaşı

Ülkemizde yaşanan zulümler o kadar çeşitli ki… Kimi babasının konumundan dolayı ceza çekiyordu, kimisi de oğlunun durumundan.

Dünyanın en saygın dergisi Times'da Türkiye'de yaşanan zulümlere daha önce dikkat çekmiştim. Dergideki makalede; "Babam bu ay terör örgütü üyesi olduğu iddiasıyla mahkemeye çıkacak. O bir profesör, terörist değil. Benim babam olması nedeniyle Recep Tayyip Erdoğan tarafından zulüm ediliyor." demiştim. Babam, duruşumdan ve durumumdan dolayı sıkıntı çekiyordu.

Aynen bunun gibi…

Yazıya konu olan can dostum, kardeşim Cihanşah Uysal da babasının konumundan dolayı son nefesinde ailesi olamamıştı.

Hizmet Hareketi'ndeki konumundan dolayı, acıyı oğlu çekmişti.

Tıpkı binlerce mağdur gibi… Cihanşah, 2015'de amansız bir rahatsızlığa yakalandı ve ardından Nisan 2016'da Hakk'a yürüdü.

VEFAT ANINDA ANNE VE BABA YOKTU

Baba Süleyman Uysal ve anne Fahriye Uysal, oğlunun ne hastalık döneminde ne de vefat anında yanında bulunamadı.

Cihanşah, bir garip gibi defnedildi.

Ailesi cadı avı sebebiyle, oğlunun defin işlemlerini internetten izlemek zorunda kaldı.

22 yaşında olan Cihanşah babasını görmeyi çok arzuladı. Fakat devrin zalimleri bu buluşmayı engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bir baba evladına, evlat babasına hasret gitti. İşte ülkemizde yaşanan binlerce zulmün bir türü bu.

CİHAN KARDEŞİM MAÇLARIMDA BİLE KALBİMDE HEP

Ama iyi ki büyük mahkeme var. Cihan kardeşimin benim için kalbimdeki yeri çok farklı.

Kendisiyle ilk karşılaşmamız Amerika'da oldu. Bir öğle yemeğinden önceydi.

Hocaefendi'nin yemeğini (küçük binada) yukarıya çıkarıyordu. Yüzündeki tebessümü beni etkilemişti. Hâlâ unutamıyorum. O heyecana, o tatlı tebessüm ve mutlu sima, o kadar çok kalbim ısınmıştı ki…

Bunu kelimelerle anlatmak çok zor. Kendisiyle tanışmak için "merhaba" dedim.

Yüzündeki o masumiyet ve nurani sima, gönülden gönle akan ve bir tutkal gibi birbirine bağlanan, candan sağlam bir dostluğa ve yarenliğe dönüştü. Gece saatlerinde teheccüt namazlarında (bilhassa) NBA ile olan maçlarımda bana özel dua ettiğini duyunca, sevgim

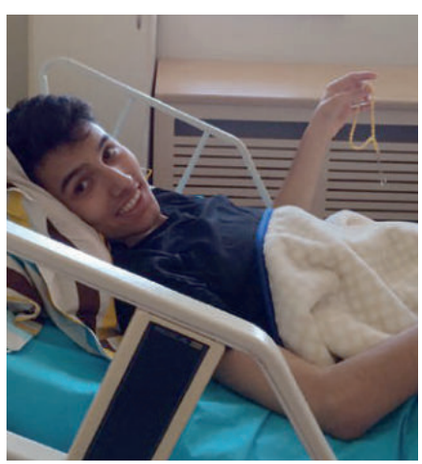

adeta katlandı, bu nurani simaya.

İlk yaptığım ise onu maçlarıma davet etmek oldu. Kendisi de bu jeste çok sevinmişti.

Aradan yıllar geçti. Ülkeme yaptığım 2015'teki son ziyaretim sırasında, Gaziantep'e yolumuz tekrar kesişti. Bu aynı zamanda, Cihan kardeşimle son buluşmam oldu. Sohbetimizin konusu yine güzel hizmetler eğitim kurumlarının (o zaman daha gasp edilmemişti) güzel çalışmaları, yapılma aşmasındaki hastane projesiydi ve tabii ki Gaziantep'in güzel yemekleri.

HEYECANLA AŞK VE ŞEVKLE ANLATIYORDU

Olayları o kadar heyecanla aşk ve şevk ile anlatıyordu ki ben herhalde tamamen iyileşti zannettim. Ama olaydan bir süre sonra hastalığı tekrardan nüksetti.

Son yolladığı mesaj: "Abi senden Allah razı olsun. Sırf senin maçlarını kaçırmayalım diye neredeyse hiçbir teheccüdü kaçırmadık. Sen başarılı ol diye dua ederek, maçlarını izledik." Ben de çok bundan dolayı mutlu olduğumu onun hastalığı için dua ettiğimi söyledim.

Maalesef bu onunla son mesajlaşmamızdı.

Sonraki mesajlarıma abisi cevap verdi.

Durumun ciddiyetini böylece daha net anlamış oldum. Bazen maçın ortasında hizmetteki abi, abla ve kardeşlerimle beraber Cihanşah da aklıma gelir.

Benim Cihan kardeşim ile son konuşmamda; sabah namazlarını hiç kaçırmadığını ve bana sürekli dua ettiğini söylerdi. Böyle hizmet aşığı kardeşimizin duasını almak herkese nasip olmaz. Her zaman onun duasına layık olmaya çalışan bir sporcu olduğum için çok şanslıyım. Rabbim diğer tarafta Efendimize (s.a.v) komşu etsin. Amin…

Cihanşah Uysal

Doğum Tarihi:
30.09.1994

Vefat Tarihi:
23.04.2016

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
Üniversite öğrencisi

Yusuf ve Sena Aksoy

Annenin doğum tarihi
1987

Çocuğunun doğum tarihi:
2015

Vefat tarihleri:
28 Temmuz 2018

Vefat Nedenleri:
Ege'de boğulma

Mesleği:
Tarih öğretmeni

Hasan Öğretmen ve hüzünlü bir sakal hikayesi!

YAZI **Semih Yılmaz**
Meslektaşı

Babalar Günüydü. Twitter'a bakarken gördüm resmini. "Eşini ve küçük çocuğunu kaybeden baba, Hasan Aksoy. Babalar günün kutlu olsun." yazıyordu.

Evladını kaybetmiş bir babanın babalar gününü kutlamak… Kendimi Hasan Hoca'nın yerine koymaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. Biricik ciğerparesi ellerinin arasından kayıp, soğuk ve karanlık sularda cennete doğru süzülürken çaresizce arkasından bakakalmak, tahayyül edebileceğim değildi. Allah kimseye yaşatmasın.

Hasan Aksoy benim bir nevi öğrencim, aynı zamanda da meslektaşımdı. 2011 yazında Kasımoğlu Coşkun Lisesi'ne gelip edebiyat öğretmenliği yapacağını söylediğinde yüzünde gördüğüm heyecanı hiç unutmayacağım.

Bizimle bir yıl çalıştıktan sonra Milli Eğitim'e bağlı bir devlet meslek lisesine geçti. Arada bir ziyaretime gelir, birlikte yemek yerdik. Hâlâ meraklı bir öğrenci gibi sorular sorar, öğrencilerine anlatacağı konular hakkında bilgi biriktirmeye devam ederdi.

Okula gelip hasret giderdiğimiz bir gün elime nikah davetiyesini tutuşturdu. Yeni bir yuva kuracak olmanın mutluluğu her haline yansıyordu. Onu son görüşüm Kartal'da katıldığım nikah töreni oldu. Merhume eşiyle birlikte bir ömür beraberce mutlu yaşamaları temennimize "Amin abi, inşallah." demesi ondan hafızamda kalan son anı olarak duruyor.

Daha sonra kader beni Avustralya'ya, onu da Bartın'a sürükleyince irtibatımız koptu. Ta ki binlerce kilometre ötede okuduğum hazin bir habere kadar.

Hasan Hoca, önce çalıştığı okulun müdürü sonra da bizzat kendi kuzeni tarafından şikayet edilmiş ve 1 Eylül 2016'da çıkarılan 672 sayılı KHK ile ihraç edilmişti. Çok sevdiği oğlunu tutuklanma korkusu olmadan bir parka bile götürememesi canını çok sıkınca ailece ülkeden ayrılmaya karar vermişti.

28 Temmuz 2018 gecesi Ayvalık'tan Midilli Adasına geçmek isterken devrilen bir botta bulunan 16 kişiden 3'ü bebek 7 kişinin boğularak öldüğü yazıyordu haberlerde. Hasan Hoca, o devrilen botta 3 yaşındaki yavrusu Yusuf Baha ve eşi Sena Hanım'ı kaybetmişti.

Kendisi kurtulsa da en değerli varlıklarını kaybetmiş, üstüne bir de tutuklanmıştı. İfadesini almak için gelen zalimler "Konuş, yoksa seni cenazeye göndermeyiz." demişler ve eşiyle yavrusunun cenazesine bile katılmasına izin vermemişlerdi.

Gözleri o kadar dönmüştü ki cenazeyi taşıyacak bir araç bile çok görülmüş, **"Teröristleri taşıyacak araba vermeyiz."** deyip daha 3 yaşındaki Yusuf Baha'yı da terörist ilan etmişlerdi.

Hasan Hoca o gün hemen tutuklanıp hapse gönderilmişti. Suçlamalar bildik şeylerdi. Hizmete ait bir kolejde bir yıl öğretmenlik yapmak, Bank Asya'da maaş hesabı olmak,olmayan Bylock kullanımı…

O Babalar Gününde Hasan Hoca'nın sosyal medyada gördüğüm resimleri dikkatimi çekti. Sakalları oldukça uzundu, neredeyse bir iki yıldır sanki kesilmemiş gibi duruyordu. Biraz araştırınca sebebini bir haber sitesinde okudum.

Şehit yavrusu ellerinden kayıp karanlık sularda cennet çocuklarından biri olmadan önce en son minicik elleriyle Hasan Hoca'nın sakallarına dokunmuştu. İşte o yüzden, o günden beri sakallarını kesmemiş, evladından aziz bir hatıra gibi saklamıştı…

Evladına olan sevgisi o kadar fazlaydı ki ziyaretine gelen babası "Babam, nasılsın?" diye sorduğunda "Bana babam deme, Yusuf'um da babam derdi." demiş ve herkesi yine hüzün içinde bırakmıştı.

Hasan Hoca hâlâ Tarsus 1 No'lu Cezaevinde bu dünyanın zalimlerinin verdiği cezayı çekmekle meşgul. Zerre kadar o zalimlere minneti yok. O zindanlarda tek tesellisi ise evladının sakalına emanet bıraktığı son dokunuş.

Dileriz ki Rabbim cennette eşi ve evladıyla onu tekrar bir araya getirir ve zalimlere de hem bu dünyada hem ahirette hak ettikleri azabı tattırır.

Ülkesini hüzünle terk etti, hicret diyarı Sydney'de Hakk'a yürüdü

YAZI **Sevim Özkan**
Eşi

Arif Özkan, bir Kurban Bayramı arifesinde Adapazarı'nda dünyaya geldi. 6 yaşındayken annesini kaybetti. 4 yıllık İşletme bölümünü mezunu. Yaşadığı her yerde örnek yaşantısı ile insanların sevgi ve takdirlerine mazhar oldu. Çalışkanlığı ve dürüstlüğüyle herkesçe bilinirdi. Gözde fabrikalarından birinden emekli oldu.

1999 Marmara depreminde ailesiyle, evinin enkazında saatlerce kaldı. "Ömrümde böyle büyük bir sadaka veremezdim. Hayatımızı kaybetseydik, zaten her şeyi bırakıp gidecektik; ama evimiz, malımız bizi bırakıp gitti. Canımız kurtuldu mu, hayır ertelendi." diyerek bizi teselli ederdi.

BİNLERCE MASUM GİBİ O DA ÜLKESİNİ TERK ETTİ

Ve evini gönlünü hayra araladı. Evi adeta bir yurt gibi kullanıma açıktı. Bu cömertliklerinden dolayı herkes onu biliyor ve tanıyordu.

Bu cömertliği ona pahalıya mal oldu. Binlerce masum gibi o da ülkemizde yaşanan soykırımdan nasibini aldı. Olayların hemen akabinde sorgulamalar, sataşmalar, tehditler, hakaretler aldı başını gitti.

Hız kesmedi, hınçlar uzadı gitti...

Nihayet, ardı arkası kesilmeyen iftiralardan dolayı doğup büyüdüğü güzel yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Özellikle en yakınlarından bile destek görmedi. Kardeşleri arasında hep, en güvenilir kardeş olmasına mukabil, meş'um günden sonra yakın aile fertlerinin tutum ve tavrına çok içerledi.

Ve her ne zaman bu vefasızlığa dair mevzu açılsa, derin derin hüzünlenir ve gözlerini yaşlar bürürdü. Ayrılmak, göçmek vardı kaderde.

ESEN RÜZGAR, AİLE FERTLERİNİN HERBİRİNİ AYRI KITALARA SAVURDU

Esen sert rüzgarlar biz aile fertlerini ayrı ayrı noktalara savurmuştu. Aile fertleri bir hasretliğe itilmişlerdi aynı zamanda. Avustralya'ya geldiğinde 'Sanki ben öldüm de geldim' diyordu. Vefatına yakın aile dostlarına; "Ben hicret ettim". diyordu. Böyle demekle, dünden bugüne, yerinden, yurdundan ayrı düşmüşlerin 'kutsal göçü'ünden kabul ediyordu göçünü, hicretini. Elbette niyeti, amelinden hayırlıydı mü'minin. Nihayet, artık yeni bir sayfanın açıldığını, kaderinin böyle tecelli ettiğini söylerdi. Her zaman hicret edenin yeryüzünde birçok geniş yer bulacağı inancını hep taşıdı. Allah da ona, gönlüne göre geniş bir memleket olan Avustralya ülkesine hicret etmeyi nasip etti.

Karanlık Temmuz, vefasızlıklar, yok saymalar ve Hizmet Hareketi gönüllülerine yönelik cadı avı gemi azıya alınca, çaresiz Türkiye'yi terk ederek, Dünyanın ucu Avustralya'ya geldik. Hicret beldesinde de gittiği her yerde kısa zamanda herkes ile gönülden muhabbet bağı kurdu. Esasında kahırlı yanlarıyla beraber, kalanlardan biraz daha talihli sayılırdık. Zira Anadolu'da kalanlar her gün yeni bir zulme maruz kalıyor, her gün doğumunda yeni bir cendereye sokuluyorlardı.

VEFATINDAN BİR GÜN ÖNCE "ÖLÜM VE ÖTESİ HAYATI" KONUŞTU

Bütün bunlar olup biterken o tertemiz kalbi de daha fazla dayanamadı. Derken, vatanından uzakta, gönül kırıklığıyla, türlü teessürle hayata veda etti eşim Özkan. Berzah aleminin yeni misafiri Özkan'ı, Avustralya'da mülteci sıfatıyla Wollongong şehrinin yeşillere bürünmüş kabristanlığına uğurladık.Hayatını hep iyilik ve hayır yapma yörüngeli geçirdi. Bu yüzden vefat haberi herkeste derin üzüntülere saldı. Sidney'den misafirliğe Adelaide şehrine gitmiştik. Misafir olduğumuz aile dostumuz Mustafa Bey vefatından önceki son hatırasını şöyle aktarır: "Merhum Arif Ağabey, misafirlik boyunca, sohbetlerimiz 'ölüm ötesi hayat' eksenli oldu. Vefatından bir gün önce bir günbatımını izlemeye çıkmıştık. O anı, 'hayatımızdan bir gün daha eksildi' diye aktardı. Ve gerçekten son günü oldu" Arif Özkan, şu cefa âleminden bin bir hüzün ve gönül kırıklığıyla veda etti.

Mekânı Cennet olsun.

Arif Özkan

Doğum Tarihi:
23 Haziran 1952

Vefat Tarihi:
11 Aralık 2020

Vefat Sebebi:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
İşletme mezunu

Feti Ün

Doğum tarihi:
1958

Vefat tarihi:
13 Haziran 2022

Vefat sebebi:
Cezaevinde beyin kanaması

Mesleği:
Avukat

Feti Ün'ün tek suçu (!) Gülen'e yıllar önce avukatlık yapması

YAZI **Nurullah Albayrak**
Avukat

Türkiye tam bir tezatlıklar ülkesi. Birinin beyaz dediğine başka birisi kara diyebiliyor. Hatta evrensel olduğunu ve değişmeyen doğrular içerdiğini düşündüğümüz dini ve ahlaki konularda bile zıt fikirlere şahit olabiliyoruz.

Ne yazık ki AKP İktidarı, yaşanan tezatlıklar yetmezmiş gibi Anayasayla, yasalarla, yargısal içtihatlarla, evrensel hukuk kriterleriyle belirlenmiş olan suç tanım ve eylemlerine de başka anlamlar yüklemeyi başardı.

Bir kesimin kahraman dediğine AKP iktidarının tanımlamasıyla vatan haini denilebiliyor. Yasaların hak dediğine, AKP iktidarı tarafından suç denilebiliyor. Muhalif olmaya, iktidarın icraatlarını eleştirmeye, iktidarın yanlışlarını yüksek sesle dile getirmeye (muhalefet partilerinin de desteğiyle) silahlı terör örgütü suçu denilebiliyor ve insanlar bu suçlamayla türlü zulümlere ve haksızlıklara maruz bırakılabiliyor.

Örnekleri çoğaltmak mümkün ancak Avukat Feti Ün ağabeyin yaşadıkları üzerinden ortaya çıkan çarpıklığı, haksızlığı, hukuksuzluğu ve de ahlaksızlığı bir kez daha anlatmak istiyorum.

Avukat Feti Ün Ağabey'in cezaevinde beyin kanaması geçirip sonrasında da vefat ettiği haberini aldık. 64 yaşında zulmün kurbanı olarak bu dünyayı terk etti. Her bir ölüm gibi Feti Ağabey'in vefatı da adeta bizlerden bir parça götürdü.

TEK SUÇU (!) GÜLEN'E YILLAR ÖNCE AVUKATLIK YAPMASI

AA'nın haberinde şöyle diyor: "İzmir Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülen soruşturma kapsamında gözaltına alınan Feti Ün, 11 Kasım 2016'da tutuklanmıştı. Ün'ün, terör örgütü elebaşı Gülen ile kapatılan Zaman gazetesinin basıldığı, kayyum atanan İzmir'deki Kule Matbaasının da avukatlığını yaptığı belirlenmişti. Yargılama sürecinde hakkındaki suçlamaları reddeden Ün, bir dönem örgüt elebaşı Fethullah Gülen'in avukatlığını yaptığını, bunu inkar etmediğini belirtmişti."

Suçlanmasının, tutuklanmasının, mahkûm edilmesinin ve Yargıtay tarafından da kararın onanmasının gerekçesi, sadece Sayın Gülen'in avukatlığını yapmış olması.

Yargılamasını İzmir 13. Ağır Ceza Mahkemesi yaptı. Bu mahkeme, bu dönemde verdiği kararlarla tarihe adını yazdırdı! Tarih 13. Ağır Ceza Mahkemesini anlatacağı gibi Feti Bey'i de anlatacaktır. Bunun dışında başka bir görüşmemiz de olmadı. Bende bıraktığı izlenim nezaketli, herkese karşı saygılı, mesleki tecrübesine göre fazlasıyla mütevazı, iyi bir hukukçu ve tam bir beyefendi olduğuydu.

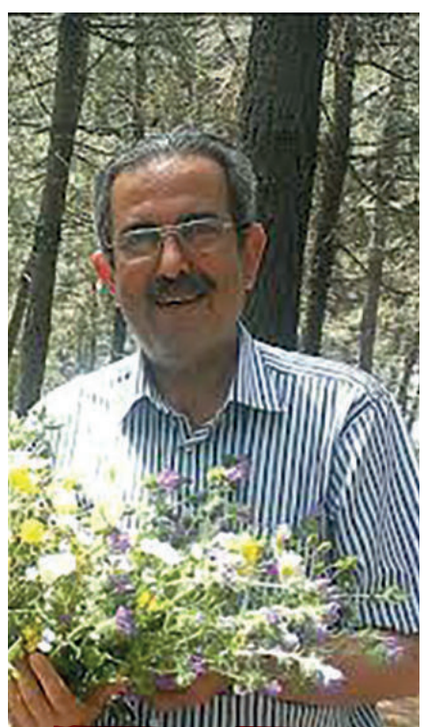

Kendisini tanıyanların da söylediklerime şahitlik edeceğini biliyorum.

İKTİDARIN AHLAKSIZ POLİTİKASI

İktidarın ve muhalefetin yaşattığı tezatlıklar nedeniyle, 1990-1994 yılları arasında, yani 30 yıl önce Sayın Gülen'in avukatlığını yapmış olmaktan dolayı terör örgütü üyesi olmak iddiasıyla hakkında dava açıldı. İzmir 13. Ağır Ceza Mahkemesi hakimleri tarafından da, avukatlık yapmış olması artırıcı neden olarak kabul edilerek 12 yıl hapis cezası verildi.

30 yıla aşkın bir süre avukatlık yapmış, avukatlık öncesinde de savcılık yapmış bir hukukçuya çok ciddi bir haksızlık yapılmasına rağmen, mahkeme heyetine karşı sesini yükselttiğine dair bir haber olmadı.

Nezaketli kişiliğini kendisine haksızlık yapan hakimlere karşı da göstermiş.

Karar veren hakimlerin yaptığı gibi (!) aslında o da karakterinin gereğini yapmış !

Bankaya para yatırmak, okula çocuğunu göndermek, dernek, sendika üyesi olmak, Kimse Yok Mu derneğine bağış yapmak gibi aslında iftihar edilecek bazı davranışlar, iktidarın ahlaksız politikası sayesinde zihinlerde suç olarak kabul edildi.

İktidarın mahkemeleri tarafından da buna uygun kararlar verildi. Cemaat mensuplarının avukatlığını yapmak da bu kapsamda suç olarak takdim edildi ve hukuku hiçe sayan hakimler tarafından da bu hukuksuzluk tescil edildi.

Kabre koyunca, Betül sürekli bana döndü, ben düzelttim o döndü, öptüm çevirmeyi bıraktı

YAZI **Enes Civelek**
Oğul, Baba

Gece vakti hiç durmadan yalvara yalvara karanlık koğuşta gözyaşlarıyla dualar ederdim. "Allah'ım bu zulüm bitsin masum insanlara bir ferahlık nasip et ya Rabbi! İki emanetin var bende onlar senindir ne olur bu zulmü bitir Ya Rabbi!" Üç ay boyunca sürekli rüyalarımda kızlarımı toprağa gömdüğümü görüyordum. Dört duvar arasında çaresizdim. Onlara ''Ne olur cezaevine beni ziyarete gelmeyin!'' diyordum ''ne olur gelmeyin!'' Onlarsa hep geldiler ve gelip yüzümü güldürdüler.

Annem, kardeş gibi büyüdüğüm annem Rize'den kalkıp geliyordu. Sabah otobüsten indikten sonra bir alışveriş merkezinin mescidinde Kur'an okuyarak eşimi, kayınpederimi bekliyordu. Buluşup beni ziyarete birlikte geliyorlardı.

Dönüşte de Düzce'ye gidiyor torunlarıyla az da olsa vakit geçirmeye çalışıyordu. Son görüşte kulağıma eğildi ve "Oğlum ben sana hasretim. Sen ceza alırsan buna dayanamam.

ANNEMİN SADECE EVLADI DEĞİL ARKADAŞI VE SIRDAŞIYDIM

Onun için 'Allah'ım oğlumun ceza aldığını bana gösterme!' diye dua ediyorum.'' dedi.

Ben de "Ne olur anne öyle deme! hayırlısıyla çıkacağım." demiştim. Bir tanecik annemin ne babasından ne de eşinden yüzü gülmemişti.

Ben onun sadece evladı değil, sırdaşı arkadaşıydım. Annem kanser hastalığıyla, diyabet ve tansiyonla mücadele ediyordu. Buna rağmen fedakarlığın zirvesinde dolaşarak anneliğiyle bizleri sarıp sarmalıyordu.

Canım annemin duası kabul oldu 25 yıl 6 ay ceza aldığımı görmedi. Kendisinden, iyilikten başka bir şey görmediğim muhterem kayınpederim, ben cezaevine girince evladına ve evlatlarıma sahip çıktı. Çok yorulmuştu. Yüz felci geçirdi.

Naime'm fıstığım, ilk göz ağrım kızımın kapalı görüşlerde bana yalvarışları hâlâ içimi kemiriyor. "Baba! Baba! ne olur gel artık." Canım kızım kapalı görüşlerin birinde sandalyeyi kapmış aradaki camı kırmaya çalışmıştı.

"Baba seni buradan alıp götüreceğim!" diye ağlıyordu. Kavuşmamız ahirete kaldı. Eşim, ben pembe rengi çok sevdiğim için kızlarıma pembeler giydirirdi. Ne çok yakışırdı onlara.

"Kardeşinle ikiniz melek gibi olmuşsunuz." derdim.

Yavrularımı kabre koyarken "Allah'ım, benim canımı da al ne olur!" diye yalvardım.

İmtihanım çok çetin oldu. Şimdi ise uzaklarda hayata tutunmaya çalışıyorum. İnşallah cennette doyasıya sarılacağım evlatlarıma…

Betül'üm biricik kızım, muhabbet kuşu aldığımı ve ona 'yaramaz Naime' demeyi öğrettiğimi duyunca hemen yanıma sokulmuş,

"Baba ona benim adımı da öğret!" demişti.

Ben de "Ne öğretmemi istersin?" deyince şirin haliyle "Akıllı Betül" deyivermişti.

Doğumu çok zor olmuştu. Bir el kadardı ve hayata tutundu. En çok da Betül'e hasrettim.

Kabre ablasının arkasına koyunca, Betül sürekli bana döndü. Ben düzelttim o döndü. Kulağına eğildim ve "Allah babandan daha merhametlidir yavrum!" dedim ve öptüm onu.

Bundan sonra başını bana doğru çevirmeyi bıraktı. Bir aile dağıldı. Hayatlar gitti.

Boynuzlu koyunun boynuzsuz koyundan hakkı alınacağı o günde inanıyoruz ki Rabbimiz her hak sahibine hakkını teslim edecek.

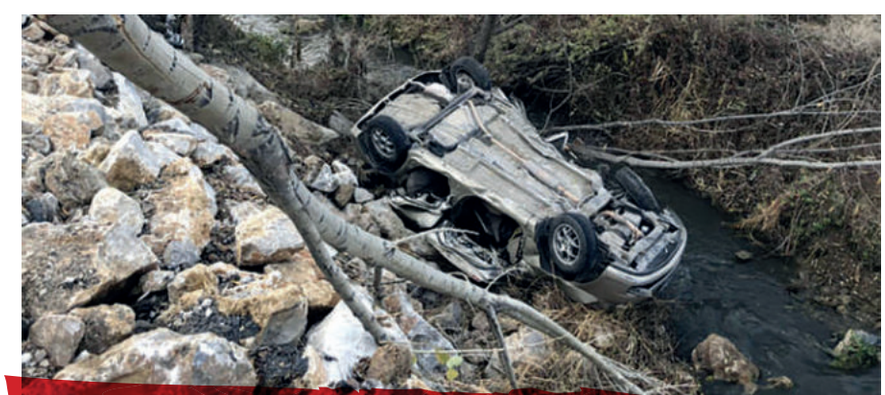

Havva Civelek
Doğum Tarihi:
10 Kasım 1960

Naime Berra Civelek
Doğum Tarihi:
23 Temmuz 2010

Betül Civelek
Doğum tarihi:
15 Ocak 2015

Vefat Tarihleri:
07 Aralık 2018

Vefat Sebepleri:
Cezaevi dönüşü trafik kazası

Berfo (Ana) Kırbayır

Doğum:
105 yaşında

Vefat Tarihi:
2013

Vefat Nedeni:
Hastalık

Mesleği:
Ev Hanımı

Berfo Ana: Siz benim ocağımı söndürdünüz, Allah da sizin ocağınızı söndürsün

YAZI **Halit Esendir**
Gazeteci - Yazar

12 Eylül 1980 darbesinden bir gün sonra Cemil Kırbayır, Eğitim Enstitüsü son sınıf öğrencisi iken 26 yaşında gözaltına alındıktan sonra kayboldu. Annesi, Berfo Ana 33 yıl kesintisiz oğlunun izini sürdü. Dile kolay 33 yıl. Son nefesini 2013'te veren 105 yaşındaki Ardahanlı Berfo Ana, gözü arkada ve o ahıyla gitti.

1995 ten itibaren Cumartesi anneleriyle birlikte her Cumartesi Taksim Galatasaray Lisesi önünde çırpındı durdu. Göle'de memur olan ağabeyi Mikail Kırkbayır kardeşinin nerede olduğunu sormaya başladı ve sıkıyönetim döneminde Karaman'a zorunlu sürgüne yollandı.

Oğlu Cemil için Berfo Ana'nın ana yüreği hiç soğumadı. Her gece oğlu çıkıp gelir ümidiyle evinin cümle kapısını açık bırakarak, bir ümitli bekleyip durdu. Ne acıdır ki oğlunun ne ölüsüne ne dirisine ulaşamadı. Zalimlerin yaptığı yanında kalmamalıydı, ama olmadı, Berfo Ana o ahla gitti.

AKP rejiminin mimarı Erdoğan, 2011'de Berfo ana ile görüşerek, ümit verdi. En azından evladının kemiklerini ve mezarını bulacağına dair söz verdi. "Cemil'in nereye gömüldüğü bulunmadan ölürsem, beni gömmeyin, cenazemi kaldırmayın, oğlumla birlikte aynı mezara gömülmek istiyorum" dedi ama oğlunun kemiklerine rastlanamadı.

Erdoğan, 'analar ağlamayacak' vaadini verdi, Anadolu'yu ağlayan analarla dolu topraklara dönüştürdü. Ve ne yazık ki, Berfo Ana ne ilk oldu ne de son oldu.

Berfo ana bir çığlığında; "Oğlum Cemil'i ne zaman devlete sorsak, 'kaçtı gitti' dediler, inandık. 30 boyunca oğlumun bir gün çıkıp geleceğini düşündüm. Ta ki 'Cemil Kırbayır işkencede öldürüldü' açıklamasına kadar. O gün bugündür de oğlumun kemiklerinin peşindeyim. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bana söz vermişti. Oğlumun kemiklerinin gömüldüğü yeri bulacaktı. Onun vaadine inandık ama gerçekleştirmedi." diyerek haykırmıştı.

Berfo ana 2012'de yapılan duruşmada Kenan Evren'e "Sen benim ocağımı söndür-

dün, Allah da senin ocağını söndürsün Evren, utanmadın mı?" diye seslenmişti. 12 Eylülün muktedir generallerinin, Berfo Ana'nın oğlunun gözaltından kaçtığı iddiaları asılsızdı.

Bütün dünyadaki iktidarların haksız savaşlarında öldürülen veya zorunlu göçe maruz bırakılan masumlar adına ve Berfo Ana gibi evlatlarının cesedine bile kavuşamayan anaların aziz hatıraları adına yazmaya çalıştım. Bugün de aynı zulüm ve gaddarlık sürüyor. 1980'de Berfo Ana'nın oğlu Cemil, devletin gizli eliyle kayıplara karıştı. O zamandan bu zamana canlara kıyılmaya devam ediliyor.

Siyah Transporterlara zorla bindirilerek kaçırılma vakaları yaşanıyor. Hem de başkentimiz Ankara'nın göbeğinde. Kaçırılanların eşleri ve aileleri dertlerini uluslararası arenada arıyorlar. Kaçırılanların tamamı erkek ve hemen hepsi Hizmet Hareketine üye oldukları gerekçesiyle kaçırılıyor.

1980'da solcular kaçırıldı ve ölülerine bile rastlanamadı, Cemil Kırbayır gibi. 1990'larda Kürt illerinde beyaz Toroslarla kaçırılan binlerce kişi, mesela HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan 'ın eşi Savaş Buldan gibi… 2020'lerde ise siyah transporterlarla aynı ahlaksız ve insafsız uygulama yapılmaya devam ediliyor. Yusuf Bilge Tunç, Savunma Sanayi Müsteşarlığı'nda çalışıyordu. 15 Temmuz planlı darbe girişiminden sonra KHK ile ihraç edilen onbinlerce kişiden biriydi. 6 Ağustos 2019 günü evinden ayrıldı ve kendisinden bir daha haber alınamadı.

Yüzbinlerce cemaat mensubu bu süreçte çok ciddi insan hakları mağduriyetlerine ve soykırıma tabi tutuldular. Berfo Ana'nın kaderini yaşayan bir çok insanın hak arayışları ahirete kaldı.

Hasılı; adalet, temel hak ve özgürlükler, hepimizin ideolojik tercihimiz ne olursa olsun mutabık olmamız gereken payda. Bu yüzden zorla kaçırılarak kaybedilen kişinin kim olduğuna bakmaksızın, bu insan hakları ihlallerinin bitmesi için herkesin aynı duyarlılıkla yaklaşması gerekiyor.

Zulüm Kanada'ya iltica ettirdi, buradan da...

YAZI **Prof. Dr. Hüseyin Demir**
Arkadaşı

Bursa Özel Nilüfer Lisesi son sınıf öğrencisi Hakan Acar'ı tanıdığımda 16 yaşındaydı. Fidan gibi bir delikanlı. Gülen gözleri, sahip olduğu zekânın ışıltıları ile parlıyor. Herkesin sevdiği okul birincisi genç adamın yüreği sevgi dolu, gelecekle ilgili çok sevdiği ülkesi adına idealleri de içeren planları var. Okulda herkese örnek, çalışkan ve yardımsever.

Okuduğum tıp fakültesini yıl sonunda bırakıp başka üniversiteye geçmeye karar verdiğimden, beraber girdiğimiz üniversite sınavı sonucuna göre Ankara'ya gittik. Orada da devam etti kardeşliğimiz. O güzel insan, bir yandan Ankara Hukukta okurken diğer yandan Anadolu insanına sahip çıkma idealini gönüllerde mayalayan "kürsünün gür sesi" muhabbet ve müsamahanın öğreticisi Asrın Garibinin peşinde canla başla hizmet etmekte ve bizlere beklentisizlik nedir fedakârlık nasıl oluru öğretmekteydi.

Okul ve Hizmet hayatını beraberce başarıyla yürütüp bitirdiği hukuk fakültesinin araştırma görevlisi sınavını üstün başarı ile kazanır. Aynı

zamanda hâkimlik sınavını da kazanır. Ülkemize "insan" yetiştirmenin daha önemli bir iş olduğu gerekçesiyle ortak aklın iradesine uyarak üniversitede devam kararı verir.

Yüksek lisans-doktora derken, üniversitede başarıları gözden kaçmaz bölüm hocalarının dikkatini çeker. Genç yaşta doçent olur.

Hocaları kendisine artık "Genç Doç" lakabıyla hitap eder. Başka bir coğrafyanın evlatlarının daha çok ihtiyacı vardır diye Ankara Üniversitesi'ndeki vazifeyi ikiletmeden bırakır ve Azerbaycan'da kurulan Kafkas Üniversitesi'ne gider. Rektör yardımcısı olarak çalıştığı Bakü'de gönüllerde taht kurar. Yüzlerce öğrenci yetiştirir.

O, Hazar Denizi kenarında, ben ise Manş Denizi civarında yıllar geçirdik. Bir ara bulunduğum şehir Leeds'e (İngiltere) dil kursuna gelir ve 10 ay kalır güzel kardeşim. Bu 10 ay içerisinde hizmetlerine devam eder. Tebessümü eksik etmediği güzel yüzü, futboldaki yeteneği ve samimi duruşu ile Leeds'de farklı ülkelerden gelmiş onlarca gencin gönlünü kazanır. Kaldığı sürenin sonunda dönerken bana en az 15-20 farklı milletten gencin sohbetlerini devam ettirme ve onlara sahip çıkma mesuliyetini bırakır.

Fatih Üniversitesi'nde genel sekreterlik ve sonrasında hukuk fakültesinde dekan yardımcılığı yapar. Arada telefonlaşır bazen de yüz yüze görüşürdük. Aramızda sadece iki yaş olmasına ve ünvan olarak fark olmamasına rağmen o hep Nilüfer Lisesi'ndeki gibi öğrenci-belletmen ilişkisi çerçevesinde saygılı davranmış ve "ağabey" ifadesini dilinden eksik etmemiştir.

Türkiye'de rüzgârlar sert esmeye başlayıp haramilerin gülistanlara dadanmaya, güzel olan ne varsa bozup viraneye çevirmeye ahdet ettiği günlerin başlangıcında Kanada'ya gitmişti.

Dönecekti ama amansız cadı avı ve zulüm artınca orada iltica etmek zorunda kaldı.

Yılmadı, azmetti çok çalıştı ve Kanada Toronto'da avukatlık ruhsatını alarak oraya gitti iltica etme durumundakilere hizmet vermeye başladı. Arada binlerce kilometre mesafe olsa da telefonun karşı tarafından ruhuma sükûnet ve huzur üflerdi her konuşmamızda.

Ne eski idealizminden ne de fedakârca insanlığa hizmet düşüncesinden vazgeçmişti.

Güzel günlerin geleceğine inanıyordu yürekten. Yaşatma arzusu ile yaşamanın, adanmışlığın ve dünyayı gül bahçesine çevirmek için ömrünü feda etmiş Asrın Dertli Bahçıvanına sadakat ve vefanın müşahhas timsali canım kardeşim, zamansız ayrılığın yüreğimi yaktı.

35 senelik dostluğumuz kardeşliğimizde senden südur eden tek bir kötü kelime duymadım. Tek bir üzücü davranış görmedim. Seni tanıyan herkes sevdi takdir etti. İnandığın değerleri sana öğreten Büyüğünün tarif ettiği gibi yaşatmak için yaşadın ve yaşam kurtarmak için hayatını feda ettin. Eminim ki, bedenini terk eden o güzel ruhunu melekler hoşamedi ile karşılamıştır.

Sen canından çok sevdiğin Efendiler efendisi Efendimize (sav) kavuştun. İnşallah bizler de senin geride bıraktığın başta değerli ailen olmak üzere emanetlerine sahip çıkabiliriz.

KHK ile gaspedilen Fatih Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesinde görev yaptı Prof. Dr. Hakan Acar, mülteci olarak gitmek zorunda kaldığı Kanada'da, bir gölde boğulmak üzere olan bir arkadaşını kurtarırken, maalesef kendisi boğularak bu dünyadan vefa etti. Hayatı hep muhtaçlara el uzatmakla geçti, ölüme giderken bile bir feryada el uzatmıştı.

Prof. Dr. Hakan Acar

Doğum tarihi:
21 Aralık 1970

Vefat tarihi:
25 Haziran 2022

Vefat nedeni:
Suda boğulma

Mesleği:
Akademisyen Avukat

Zeki Güven

Doğum tarihi:
01 Şubat 1970

Vefat tarihi:
1 Temmuz 2018

Vefat nedeni:
Cezaevi, faili meçhul

Mesleği:
Emniyet Müdürü

Cezaevindeki vefatını, aileden önce Sabah muhabiri duyurdu

YAZI **Dr. Erkan Sezgin**
Emniyet Müdürü, devre arkadaşı

Polis Koleji'nde tanıma şerefine erdim Zeki Güven'i, henüz 14 yaşındayken. 8 yıl aynı sınıfta okuduk. Henüz çocuk yaşlardaydık tanıştığımızda ama o çoktan olgunlaşmıştı.

Polis memuru bir baba ve ev hanımı bir annenin en büyük oğluydu. Onu her zaman ağırbaşlı ve beyefendi tavırlarıyla tanıdım ve hep öyle hatırlıyorum. İsmiyle müsemma biriydi ancak bunu hiç belli etmezdi.

1992'de Polis Akademisi'nden devre birincisi olarak mezun oldu. Hukukçu eşi Sevda Hanım'la olan 23 yıllık birlikteliklerinden Ahmet Zihni ve Zehra isimli iki mütebessim evlat dünyaya geldi.

BİR FACİAYI ÖNLEYEN POLİS ŞEFİYDİ ZEKİ MÜDÜR

Daha önceki görevlerindeki başarılarından dolayı Ankara istihbarat şubeye tayin edildi.

Domuz bağı ile insanları katleden Hizbullah Örgütünü, 2001 yılında icra edilen operasyonla çökerten ekipteydi.

Zeki Güven, 2002 yılında Ankara'daki 'Telekulak Skandalı'nı gün yüzüne çıkaran polis şefiydi. 2007 yılında 500 kg. patlayıcı yüklü aracın ele geçirilmesini sağlayıp, büyük bir faciayı önleyerek önemli bir başarıya imza atmıştı. 17-25 operasyonları sonrası Şark görevini Şırnak'ta tamamladıktan sonra Bolu'ya atandı.

Önleme amaçlı yapılan telefon dinlemelerinden dolayı gözaltına alındı, sonra serbest bırakıldı. Ancak ülkedeki demokrasi ve hukuk düzeni askıya alınmaya başlanmış. Uzun yıllar Ankara istihbarat şubesinde görev yapmasından dolayı çok şey biliyordu.

Oklar, Zeki ve onun gibi başarılı polislere dönmüştü. Bunun üzerine kendisi kaçak hayatı yaşamak zorunda kaldı. Bu dönemde babası Necati Amca vefat etti ve maalesef cenazesine dahi katılamadı.

Rejimin polisleri Zeki'yi yakalayabilmek için, kalabalık bir grupla cenaze evi ve defin alanını ablukaya aldılar. Taziye için eve gelen araçları ve komşularının evlerini dahi aradılar.

ZEKİ MÜDÜR'E OLAN HUSUMETİ AİLESİNDEN ÇIKARDILAR

Cenaze baskınına katılan Terörle Mücadele Şube Müdürü, Zeki'nin hâkime eşine; "Kocan nerede? Söyle ona, gelip teslim olsun, rezillik çıkmasın" deme alçaklığını dahi göstermişti.

Zalimin zulmünden korunmak için evlat ve aile hasretiyle yıllarca bir kaçak olarak yaşadı.

22 Mayıs 2018'de gözaltına alındı. Düşmanlıkları bununla da kalmadı. Eşi de hedef oldu ve onunla aynı kaderi yaşamaya başladı.

Son dönemlerinde eşi onu hiç yalnız bırakmadı ve birlikte yakalandılar. Sincan F-Tipi Cezaevi'nde tek kişi olarak tutulduğu koğuşunda yalnızlığa mahkûm edilmişti.

BİR TEK CANIMIZ KALDI

Zekinin şahsi twitter hesabından paylaştığı son mesajı: "Dün mesleğimiz elimizden alındı, bugün özgürlüğümüz. Geriye bir tek canımız kalıyor." Ve onu da aldılar. 1 Temmuz 2018 günü Allah'a yürüdü. Zeki'nin şüpheli ölümü gariplikler ile doluydu.

Vefat haberi ailesinden önce Sabah Gazetesi İstihbarat Şefi Abdurrahman Şimşek'e servis edilmişti. Şimşek özel twitter hesabından, Zeki Müdür'ün kalp krizinden vefat ettiğini duyurdu. Havuz'un muhbirinin daha sonra sildiği tweetinden 11 dakika sonra, devre arkadaşımız, Zeki'nin ailesini arayarak vefattan haberlerinin olmadığını öğrenmişti. Ailesi de cezaevini arayıp iddiayı araştırdıklarında, cezaevi yönetimi Zeki'nin bir kalp krizi geçirdiğini beyan etmişti. Ancak "Sizin bundan nasıl haberiniz oldu?" diyerek şaşkınlıklarını ifade etmişlerdir. Yapılan otopside, vefat sebebinin kalp krizi olduğuna Ankara Adli Tıp Kurumu değil, bulguların gönderildiği İstanbul Adli Tıp Kurumu karar verdi. Halbuki Zeki'nin kalp rahatsızlığı ile ilgili ailesinin dahi herhangi bir bilgisi yoktu. Savcı kovuşturmaya gerek olmadığı yönünde karar verdi ve konuyu kapattı.

Avukatının Sulh Ceza Hakimliğine itirazı da reddedildi. Anayasa Mahkemesi'ne başvuruldu, ancak olumsuz cevap alındı. Ama konu, hak ihlali gerekçesiyle, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi büyük bir başarıya imza atmış taşındı. Bu cinayetin sonucu bekleniyor.

Zulüm süreci kanser etti: Cafer Öğretmen, son yolculuğuna ders verdiği okulundan uğurlandı

YAZI **Recep Atıcı**
Öğretmen

Sosyal Medyaya; "15 Temmuz'dan sonra başlatılan cadı avında KHK ile mesleğinden ihraç edildikten sonra yakalandığı kansere yenik düşen öğretmen Cafer Bayram, ders verdiği okulun bahçesinde tabutu musalla taşı yerine sıraya konarak son yolculuğuna uğurlandı." ifadesi düştü.

Cafer öğretmen de, gaspedilen mesleğinin elinden alındığı kurumun bahçesinde ebedi istirahtgâhına uğurlandı:

"Vasiyetimdir beni öğretmenlik yaptığım okula, musalla taşı yerine okulumun sıralarına koyarak, toprağa teslim etsinler" demişçesine son yolculuğuna vazife yaptığı okuldan ve kendisi gibi KHK'lı kader arkadaşları tarafından uğurlanmış. Sosyal medyada Cafer öğretmenin kısa tarihçe-i hayatı şöyle yazılmıştı:

Babası, böbrek yetmezliği nedeniyle onun doğumundan 3 ay önce vefat eder. Cafer Bayram ve kardeşini annesi tek başına sırtının teri hiç kurumadan türlü sıkıntılarla okutur.

Bu yüzden Cafer, öğretmenlik sınavını kazandıktan sonra tercihini memleketine yapar.

İHRAÇ OLDU, NİŞANLISI TERK ETTİ

Görev yaptığı okulda parmakla gösterilen Cafer öğretmen artık vakti geldi diyerek sevdiği kızla nişanlanır. Şeb-i Arus'a ramak kala 15 Temmuz tiyatro darbe girişimi olur. Bunun sonucunda başlatılan cadı avı ile çiçeği burnunda Cafer öğretmen mesleğinden ihraç edilir.

Kızın aile tarafı bu durumu kaldıramaz. Ve nişanlısı da onunla evlenme fikrinden cayar.

Cafer öğretmen, dibine kezzap dökülmüş gül fidesi gibi yavaş yavaş sararıp solmaya başlar. Adeta "Sen de mi Brütüs?" dercesine gölgesine sığındığı son çınar ağacı da devrilir.

Hanımı vefat edince "Her yer karanlık mahşer mi Ya Rab!" güftesini yazan Abdülhamit Han gibi Cafer öğretmene de bütün yer yüzü kapkaranlık hale gelir. Ardından köyüne, kendisini hayata bağlayan annesine döner.

Ancak köyünde de 'terörist' nazarıyla bakılınca bunu hazmedemez ve bütün bütün gam ve kedere boğulur. 'Ben yoruldum hayat' türkünün sözlerinde denildiği gibi; "

Ben yoruldum hayat gelme üstüme,
Diz çöktüm dünyanın namert yüzüne,
Gözümden gönlümden düşen düşene,
Bu öksüz başıma gözdağı verme!" dese de dünya onun üstüne üstüne gelmeye devam eder.

Bütün bu olup bitenlerden sonra evinden çıkamaz hale gelen Cafer öğretmen, kanser hastalığına yakalanır. Bu amansız hastalığa kendisi çok ilerlemeden vakıf olsa da yaşama ümidini yitirmiştir artık. Dolayısıyla bu hastalığını yakın akrabalarına dahi söylemez.

SON SÖZLERİ: BEN ÖĞRETMENİM

Cafer Öğretmenin, hastanedeki solunum cihazındayken ki son sözleri ise; "Ben öğretmenim!" olur. Hastalığını son evresinde öğrenen halası ise durumu şöyle anlatır:

"Biz öğrendiğimizde hastalığı son evresindeydi. Doktorlar; 'artık yapacak bir şey kalmamış' dediler. Oğlum, niye bize söylemedin diye söyleyenlere; 'Ben zaten yaşamak istemiyorum' diye cevap verdi."

Giresun'da kanser tedavisi gördüğü hastanede dünya sürgününü tamamladığında henüz 36 yaşındaydı Cafer öğretmen. Cenaze namazı Giresun'da Süttaşı İlkokulu'nun bahçesinde kılındı.

Zulüm ve zalimler, cadı avıyla bu süreçte yüzlerce öğretmeni öğrencilerinden kopardılar.

Verilen resmi rakamlara göre 40 binin üzerinde öğretmen, can suyu olan sınıflardan ve zil seslerinden mahrum edildiler.

'Yavuz hırsız gibi ev sahibi Cafer Öğretmen gibi, binlercesinin evini, yuvasını yurdunu bastırmıştı, hoyratça ve ahlaksızca.

Ve bu iki günlük dünyada, zalimlerin hükümferma sürdüğü bir rejimde, nice Cafer'ler, Orhan'lar, Esma'lar, Gökhan'lar, Emin'ler, Fuat'lar, Bekir'ler, Halil'ler, Mustafa'lar, Önder'ler, Özgür'ler, Rukiye'ler, Şerif'ler, Sultan'lar ve niceleri, diz çökmediler günümüzün namertlerine ve bu namert dünyaya…

Mekanın cennet olsun Cafer öğretmenim…

Cafer Bayram

Doğum tarihi:
22 Haziran 1986

Vefat tarihi:
6 Mayıs 2022

Vefat nedeni:
Üzüntüden kanser

Mesleği:
Öğretmen

Gökhan Yeni

Doğum Tarihi:
07.09.1987

Mesleği:
Sınıf öğretmeni

Burhan Yeni

2,5 yaşında çocuk
Doğum Tarihi:
16.01.2016

Nurbanu Yeni

7,5 aylık çocuk
Doğum Tarihi:
04.12.2017

Vefat Tarihileri:
28.07.2018

Vefat nedenleri:
Ege'de boğulma

Acımı yaşayamadan gözaltına aldılar: Bursa Belediyesi, çocuklarıma "terörist" dedi, cenaze aracı vermedi

YAZI **Gülfem Yeni**
Anne - Eş

Hatıraları vardır insanın düşünürken duygularının canını acıttığı… O güzel hatıralardan çoğunlukla acı ve hüzün rüzgarları eser.

Biz mutlu bir aileydik. Bu mutluluk binlerce insan gibi bizi de 15 Temmuz gecesi ile terk etmeye başladı. Kara bulutlar üzerimizde dolaşıyordu. Eşim öğretmendi.

Mesleğine tutkuyla bağlı olduğundan olsa gerek öğrencileri tarafından çok seviliyordu.

Bizler, hayatımız boyunca silah eline almayı bırak, onu görmemiş insanlardık. Bizlere "terörist" damgası vurarak işlerimizi ve sahip olduğumuz her şeyi elimizden alıyorlardı.

Arkadaşlarımızın da bir bir tutuklanmaya başlamasıyla birlikte "bizi de tutuklarlarsa!" korkusu yaşamaya başlamıştık. İki evladım henüz küçücük oldukları için onların hiçbir şeyden haberleri yoktu. Kendi vatanımızda yaşadığımız yalnız bırakılma hissi çok acı veriyordu.

Kararımızı vermiştik, gidecektik. Normal insanlar gibi uçağa binip çıkabilme ihtimalimiz yoktu. Pasaportlarımıza da yasak getirilmişti.

Mecburen, biz de Ege Denizi üzerinden ülkemizi terk edecektik.

Eşim "her şey güzel olacak" demişti. Söylediği bu güzel cümlenin huzuruyla 28 Temmuz 2018 gecesi yola çıktık. Bindiğimiz tekne hızını arttırarak yol almaya başladı.

TEKNEYE KAPASİTEDEN 14 KİŞİ FAZLA BİNMİŞTİ

Tekneye kapasitesinden fazla 14 kişiyle birlikte binmiştik ama karaya çıkacağımıza inanıyorduk.

Hiçbir şey beklediğimiz gibi olmadı. Tekne su almaya ve kısa bir süre içinde batmaya başladı. O gece bizzat Yunus (a.s) imtihanını yaşıyordum. Karanlık suların içinde eşim "yoruldum" dedikten sonra kucağındaki evladımı da ondan alarak iki evladımı canlı olarak kollarımda tutmaya başladım. O azgın sularda önce eşimi, sonra da küçücük bedenleriyle dalgalara karşı duramayan evlatlarımı kaybettim. Evlatlarımı canlı taşıyan kollarımda artık iki evladımın cesedini taşıyordum.

Rabbim hiçbir anneye bu acıyı yaşatmasın. Ve o gece canımdan çok sevdiğin iki evladım (Burhan, Nurbanu) ve eşimi (Gökhan) için Cennet yolculuğu başladı. Benim içinse asıl zindan başlamıştı. O geceden itibaren dünya hayatındaki mutluluktan nasibim tamamen bitmişti. O gece acımı yaşayamadan beni gözaltına aldılar.

Eşimin ve çocuklarımın cesetlerini teşhis etmeme fırsat vermediler. Gözaltına alındıktan sonra beni emniyete, eşim ve çocuklarımı otopsi için Bursa'ya götürdüler.

ÇOCUKLARIMA OTOPSİ YAPILDI, BİR ACI DAHA YAŞADIM

7 aylık Nurbanu' ma, 2,5 yaşındaki Burhan'ıma ve eşime otopsi yaptılar. Bu acıyı da yaşadım. Bursa'dan Amasya'ya cenazeleri götürebilmek için ailem Bursa Belediyesi'nden cenaze aracı istedi. Bu isteğimiz "terörist" damgası yüzünden reddedildi.

Onlar ne derse desin, eşim ve ağzı süt kokan çocuklarım terörist değil, MELEK'dirler.

Bu olaylar yaşanırken ben hala gözaltındayım ve adliyeye sevk edildim. Çıkarıldığım mahkemede haftada bir imza atmak şartıyla serbest bırakıldım. Cenazelerin yanına gitmek için yola koyuldum. Dünya gözü ile onların son hallerini gördüm. Üçü de şehit oldukları için çok güzellerdi ve tebessüm ediyorlardı.

GÖZLERİMİN ÖNÜNDEN TEK TEK CENAZELERİ GEÇTİ

Onlar için asıl olan ebedi hayat kapısı açıldı ve üç canım el ele tutuşup gittiler. Ben ise dünya zindanında kaldım. Onlar sonsuz mutluluk diyarında bense iki kanadı kırılmış uçamayan kuş misali bu acılar diyarında kalmıştım.

Rabbimiz Kudsi hadisinde, 'İki korkuyu ve iki emniyeti bir arada vermem.' buyurmuştur.

Tüm bu yaşadıklarımdan sonra eşimi ve evlatlarımı kaybetme acımı bile yaşatmadan, hakkımda 6 yıl 10 ay hapis cezası verdiler. Dosyam şu an Yargıtay'da ve hakkımda açılan bir dava daha var. Yine de diyorum ki şu kısacık dünya hayatı acılarla dolu olsa da Rabbim bizleri bir gün feraha kavuşturacaktır. Yeter ki bizler sabretmeyi bilelim…

Muhammed Said Aksakal'ın acı hikâyesi!

YAZI
Prof. Dr. Suat Yıldırım
Yakını

Almanya'da Bilgisayar mühendisi oldu. Alman vatandaşlığını da alıp orada bir firmada çalışmaya başladı. Azerbaycanlı bir hanımla evli olup iki küçük çocukları olmuştu. 20 Haziran 2017'de tek başına İstanbul'da ailesini ziyaret için geldiğinde Havaalanında tutuklandı. Sebepse bir mektuptaki parmak izinin kendisine ait olduğu iddiası.

Bayburt'a gönderildi. Bayburt Asliye Ceza Mahkemesi bu izin ona ait olmadığınıa hükm ederek beraatına karar verdi, fakat savcının müracaatı üzerine istinaf mahkemesi kararı bozdu. İki yıl kadar hapisten sonra yurt dışı yasağı ile tahliye edildi.

GERİYE İKİ YETİM BIRAKARAK, ZULÜMLE ÖBÜR ÂLEME GİTTİ

Eşi ve çocukları Almanya'da perişan, kendisi ise onlara hasret… Gidemeyince iş aradı. Bir otomotiv firmasında işe başlayacakken güvenlik soruşturması önünü kesti. Hukuk Fakültesi mezunu annesi Hizmet irtibatı sebebiyle Antalya'ya sevk edilip orada tutuklandı. Bu katmerli zulümlere ve acılara dayanamayan otuzlu yaşlardaki Muhammed Said Aksakal Kasım 2021'de İstanbul'da vefat etti. İstanbul'da komşumuz olan bu nurlu aile bu mazlumiyetlerin büyük mükâfatını ahirette inşallah görecekler. M. Said Aksakal'ın ailesini Almanya'da 2016'da evlerinde ziyaret etmiştik. Rabbimiz annesi Arife hanıma ferec ve kurtuluş, babası Sabahattin beye sabır ve afiyet ihsan etsin.

Çocukları.. geriye iki yetim kaldı…

BİR DEVRİN UTANCI: AKSAKAL'IN DRAM DOLU HİKÂYESİ!

Zulüm nedeniyle rahmet-i Rahman'a kavuşan Muhammed Said Aksakal'ın vefatından sonra, avukatlarından Ahmet Yaşar'ın Bayburt Asliye Ceza Mahkemesine verdiği ve geçen hafta naklettiğimiz Avukat Adem Şahintürk'ün dilekçesinden farklı bazı önemli bilgi ve detayları ihtiva eden dilekçenin özeti. Bu süreçteki yürek yakıcı hukuk facialarından biri.

* Müvekkil yaklaşık 11 yaşında maddî imkânsızlık ve yokluk sebebiyle gurbete gitmiş, tüm zorluklara rağmen Almanya'da üniversiteyi bitirmiş, yüksek lisans yapmış, orada evlenmiş, anne-baba ve vatan hasretiyle ömrünü devam ettirmiş bir vatan evlâdıdır.

* 20.06.2017'de amcasının vefatı münasebetiyle Türkiye ye gelmiş, geldiği gün gözaltına alınmış, yıllardır görmediği amcasının cenazesine katılamadan apar topar havaalanında alıkonulmuş, hayatında hiç görmediği Bayburt'a götürülmüş ve burada yaklaşık 9 ay hukuksuz bir şekilde tutuklu kalmıştır.

* Said Aksakal ilk mahkemesinde beraat etmişti, ama yurt dışı yasağı kaldırılmamıştı. Aslında bu karar beraat veren ilk derece mahkemesinin kendisiyle çelişmesiydi.

Müvekkil tutuklandığında eşi sezaryenle yeni doğum yapmış, ikinci çocuğu dünyaya gelmiş, kendisine en çok ihtiyaç olunan dönemde tutuklu kalmış, beraat etmiş, ama yurt dışı yasağı kaldırılmamıştı. Buna ilişkin onlarca talebin tamamı reddedilmişti.

Nihayetinde sabırla istinaf sonucunu bekleyen Aksakal hakkında istinaf mahkemesinde çok absürd ve akıl almaz bir karar verilerek beraat kararı bozuldu. Akıl almaz bir karardı, çünkü 35 cumhuriyet savcılığının bulunduğu ilde F.tö yargılamalarında görev yapan bütün hâkim ve savcılara müzekkere yazılması kararı verildi. Bu hukuksuz karara direnmeyen Asliye Ceza Mahkemesi, yüzlerce hâkim, cumhuriyet savcısı, başsavcı, mahkeme başkanı ve Yargıtay üyesinin dosyaya taraf kaydedilmesine karar verdi.

ANNESİ VE BABASI DA CEZAEVİNDE KALDI

Muhammed Said Aksakal'ın babası, Yeni Asya gazetesinin ilk Yazı İşleri Müdürü Sabahaddin Aksakal, sırf Kuran tefsiri okudukları için 1967'de tutuklanıp Sultanahmet Cezaevine gönderilen Risale-i Nur talebelerinden biri. 12 Eylül döneminde de Yeni Asya gazetesindeki görevi nedeniyle defalarca Selimiye Kışlası'nda sorguya çekildi. Eşi Arife Aksakal'ın ise oğlu gibi bir iftira sonucu evi basıldı ve Antalya'da aylarca hastalıklarına rağmen cezaevinde tutuldu. Yoğun uğraşlardan sonra hastalıkları mahkemeye anlatılarak tahliye edilen Arife Aksakal'ın yargılaması devam ediyor.

Muhammed Said Aksakal

Vefat tarihi:
Kasım 2021

Vefat sebebi:
Cezaevi şartları, zulüm ve hastalık

Mesleği:
Mühendis

Fatih Terzioğlu

Doğum tarihi:
03.11.1980

Vefat tarihi:
23.08.2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde Mide Kanseri

Mesleği:
Yönetmen

‘Her akşam iş dönüşü seni balkonda beklemek ne güzel şeydi’

YAZI **Esra Terzioğlu**
Eşi

Eşim Fatih Terzioğlu, 5 yaşında annesini, 9 yaşında babasını kaybetmiş, abisinin desteğiyle okuyup yönetmen olmuştur. Mutlu bir evliliği ve iki yavrusu vardı. Ta ki 15 Temmuz'a kadar. O gün işten çıkarıldı. 2 yıl garsonluk yaptı daha sonra 24 Eylül 2018'de gece saat 03:00 sularında evi basılarak çocuklarının gözü önünde alınıp götürüldü tutuklandı 6 yıl 3 ay hüküm aldı. Cezaevinde kahrından mide kanseri oldu. Son bir buçuk ay kalana kadar ısrarla AKP rejiminin yargıçları tarafından tahliye edilmedi. Tahliye edildiğinde ise ise artık çok geçti. 23 Ağustos 2020'de vefat etti. Vefat ettiğinde henüz 40 yaşındaydı.

Fatih'im, Canım benim!

Seni o kadar çok özledim ki. 2 yıl aradan sonra yine sana mektup yazıyorum ama bu defa babama yazdıklarım gibi, yollayamayacağımı bile bile yazıyorum. Ben hep böyle babama yazardım sen de biliyorsun. Sen üzülürdün, ben seni mutlu edemiyorum derdin. Bir gün sana yazmak hiç aklıma gelmezdi. Yine yüreğimin yangınını söndüremediğim bir gece saat 04.20. Ben yine uyumuyorum, dinlediğim bütün şarkılar seni anlatıyor sanki. Gözümde hep, her akşam iş dönüşü seni balkonda bekleyişimiz. Ne güzel bir şeydi o. Sen bahçenin köşesinde görününce site aydınlanırdı sanki.

SENİN TATİL GÜNLERİNDE EVDE KALIŞIN BİZE BAYRAM OLURDU

Çocuklar her gün aynı heyecanla 'Babaaaa' diye bağırırdı. Sanki aylarca görmemişler gibi, eve her girişinde yüzünde tebessüm ve benim dilimde aynı söz "Kahramanımız geldi." Her sarılışta aynı dua: "Rabbim beni bu kokudan mahrum etme" mahrum olacağımı bilmiş gibi.

Senin repo (tatil) günlerin evde bayram gibi olurdu, hiçbir yere gitmesek de evimiz Cennet gibiydi. Bazen seni sete ziyarete gelirdik. Son zamanlarda da dönerciye ziyarete gelirdik. Bizi gördüğündeki sevincin dünyalara bedeldi, iş arası bir çay molası dünyalara bedeldi. Bizim mütevazi ama sıcacık bir ailemiz vardı. Sonra bir gece aldılar seni bizden, dünyam yıkıldı, yine kaybettim. Bu yürek bir kayba daha dayanamaz sanıyordum, dayandım. Başka şansım yoktu; iki küçük kalp, iki çift göz vardı mutlu etmem gereken. Dayandım, çünkü inancım vardı. Bir gün gelecektin. Geldin ama hastaydın.

Seni evin önünde arabadan indirirken Büşra, bütün arkadaşlarını toplamış "Bakın bu benim babam." diyordu. Sen hiçbir şey görecek halde değildin. Olsun, yine de bizimleydin, elini tutuyor, kokunu duyuyor, güzel gözlerine bakıyorduk. Doktorlar iyileşmeyecek dedikçe ben inanmadım. Hastanede kan kusmaya başladın. Seni yoğun bakıma götürürlerken hasta bakıcı 'Vedalaş' dedi, ben anlamadım. İki sene bekledim, bir hafta daha beklerim dedim, yeter ki o iyileşsin. Meğer biliyormuş kadın o gidişin dönüşü olmadığını. Hastaneden aradılar, kalbi durdu dediler; ne kadar da kolay dediler. Bitti mi yani, bu kadar mı, benim ümitlerim, hayallerim, dualarım işe yaramadı mı? Sen dünya hayatına son verirken yan bölümde bir bebek doğdu. Bu dünya nasıl bir yer Allah'ım! Birilerinin ciğeri yanarken birileri gülüyor. Senden sonrası koskoca bir boşluk Fatih'im. Artık anlatmaya değer bir şey yok, hiçbir şey o boşluğu doldurmuyor. Hepimizin ortak duası "Dünya sürgünümüz erken bitsin, ötelerde yine bir aile olabilelim."

Seni hep seven çok seven eşin Esra…

Diyanet'te din görevlisiydi:

Şikâyet edip cezaevine attıranlar "İmamdı" demişler

YAZI **Mansur Turgut**
Arkadaşı

Nazik, nezih, düzenli, heyecanlı, gayretli bir adam… Öğrencilik yıllarını İzmir'de geçirdi. O'nu İzmir, Balçova Uğur Yurdu'ndan tanıyorum. Mesai arkadaşım, ağabeyim.

MERHUM TURGUT ÖZAL'I AĞIRLAMIŞTI

Öğrencilik yıllarından hemen sonra müdürlük yaptığı o yurtta nezaketi ile Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı misafir ettiğini hatırlıyorum, o fotoğraflar gözümün önünden hiç gitmiyor.

İlahiyat Fakültesi mezunu, olan Din Dersi Öğretmeni Muzaffer Bey 7 Nisan 2017 tarihinde "imam" olduğu gerekçesiyle tutuklandı…

Haksız itham ve güya itiraf olan "iftira" ile hapse konuldu.

2 yıldan biraz fazla hapishanede kalan Muzaffer Özcengiz, tek başına kaldığı hücrede kalp krizi geçirerek vefat etti.

Fazla söze ne hacet, Muzaffer Bey vefatından 4 gün önce Çorum İnfaz Hakimliği'ne yazdığı 4 sayfalık dilekçe ile durumunu ve nasıl ölüme terkedildiğini bütün boyutlarıyla ortaya koymakta, dilekçenin bir kısmını sizlerle paylaşıyorum;

58 yaşındayım. İzmir'de öğretmenlik yaparken önce görevimden ihraç edildim. Akabinde tutuklanıp Çorum Kapalı Cezaevi'ne konuldum. 2 yılı aşkındır buradayım…

Hipertansiyon, troid, şeker, prostat, bel, boyun fıtığı, ileri derecede işitme kaybı ve de son bir yıldır psikolojimin ileri derecede bozulmasından psikiyatri tedavisi de görüyorum.

Kaldığımız şartlarda adına hücre denmese de hücre şartları uygulanmaktadır. 24 saatte sadece 1 saat oda, görüş saatinde avukat, doktor vb. çakışmalar durumunda o günkü havalandırmaya çıkma hakkımız yanmaktadır.

Hiçbir sosyal faaliyete defalarca başvurmamıza rağmen katılamıyorum. Halı sahaya çıkma imkanı da aynı durumdadır. Haftada bir gün de olsa halı sahaya çıkma ortamı sağlanmadı.

Hücrede mutfak bölümü olmadığı için yemek, bulaşık, temizlik işleri tuvaletteki el yıkama lavabosundan karşılanıyor.

Kapalı alan fobim var, bunalıyor, sıkılıyor, kendime zarar vermekten endişe ediyorum.

Cezaevine gelmeden önce kronik sağlık sorunlarım var olup periyodik olarak doktor kontrolünde muayene ve tedavilerim devam etmekte idi. Buraya getirildikten sonra hastalıklarım ve kullandığım ilaçlarım 1 iken 4'e çıkmıştır.

Cezaevinin genel yoğunluğundan ötürü zorunlu da olsa kurum doktoruna çıkılamamakta, hele hastaneye sevk aylar geçtiği halde gerçekleşmemektedir.

Bundan dolayı her gün kötüye gitmekteyim.

Zorunlu kullandığım ilaçlarımı haftalar-aylar geçmesine rağmen tedarik edememekteyim.

Normal koğuşlara verilen bazı kantin malzemeleri bizlere verilmemekte olup, hiçbir neden, sebep de aylardır ortaya konmamıştır.

Örneklerim var; Kurum müdürlerimiz -tamam sorun yok verilsin- demelerine karşılık 5 aydır verilmemektedir.

TV, internet, bilgisayar ortamından faydalandırılmıyoruz.

Normal çok kişili koğuşta kalırken kronik hastalıklarımdan dolayı baş dönmesi, denge kaybı, tansiyon ve benzerlerinde, ortak işlerde, yemek, bulaşık, temizlik gibi oda ve koğuş arkadaşlarım yardımcı oluyor, sorunlarımı onların yardımı ile giderebiliyorum.

Hücrede ise yemek, temizlik, bulaşık vb. tüm işleri sağlık sorunlarımdan dolayı yerine tek başıma getiremiyorum. Hayatımı gece gündüz her daim idame ettirmek için başkalarının yardımına ihtiyaç duyuyorum.

Yaşam hakkımın elimden alınmaması gerektiğine bunun aksinin hem hukuki hem de vicdani sorumluluk gerektirdiğine, zira hem kronik sağlık sorunlarım dörde katlanmış hem de 58 yıldır yaşamadığım depresyon, psikiyatri hastası olmakla son bir yılı aşkındır tedrici intihara-ölüme sevk edildiğimi, bu konuda yazılı sözlü tüm başvurularım ve de haklı geçerli nedenlerime rağmen, duymazdan ve görmezden gelmek, hangi kanunda, hangi hukukta yazılıdır bilmek talep ediyorum.

Yaşam şartlarım her geçen gün (bir kısmına parmak bastım) iyice kötüleşmekte ve ben kötüye doğru gitmekteyim. Yaşam hakkımın elimden alınmaması, iyileştirilmesi için çoklu koğuşa alınmamı insaniyet namına talep ediyorum.

DİYANET'E BAĞLI OLARAK DİN GÖREVLİSİYDİ: ŞİKAYET EDENLER 'İMAM'DI DEMİŞLER

Muzaffer Bey'in sevgili eşi ise şunları ifade ediyor;

Çankırı'da öğretmendi. Yemeyip içmeyip şikayet edenler olmuş.

Çankırı'da Diyanet'e bağlı olarak din görevlisiydi ilk başta. Daha sonra öğretmen olmuştu.

Şikayet edenler imamdı demiş.

Artık o imamdır lafını nasıl anladılarsa…

Çankırı'da 7 gün gözaltında kaldı, sonra Çorum'a götürüldü.

İki yılda çok çöktü eşim. Biz bunları hak etmedik. İnsanlık bu kadar ucuz mu, hiç mi değerimiz yok. Biz bunları hak edecek ne yaptık ?

Evet, yazdığı dilekçeden 4 gün sonra, Muzaffer Cengiz Çorum Cezaevinde, kaldığı hücrede kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.

Bir hesap daha ahirete kaldı

Muzaffer Özcengiz

Doğum tarihi:
15 Eylül 1961

Vefat tarihi:
26 Nisan 2019

Vefat sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
İlahiyatçı

Yrd. Doç. Dr. İbrahim Hacıbeyoğlu

Doğum tarihi:
02.05.1969

Vefat tarihi:
28.11.2021

Vefat sebebi:
Gaybubet - korona

Mesleği:
Akademisyen

"Ağlamalarımız sakinleşir gibi olur, ben yine İbrahim'e ümit vermeye başlarım!"

YAZI **Prof. Dr. Said Işık**
Mesai arkadaşı

Son olarak Türkiye'de saklandığım dönemde, iki kere üst üste 15'er gün birlikte küçük okuma kampları yapmıştık, çok bereketli günlerdi benim için de İbrahim için de… Beraberken en çok konuştuğumuz yine Şifa Üniversitemizdi…

İbrahim konuşmaya başlar; "Abi İngilizce bir tıp açmamız lazım, yabancı öğrencilerimiz çok olur, isteyen Türk öğrenciler de gelebilir",

Ben bir iç çekip beynimden geçenleri söyleyemem ama aklımdan geçenleri okur adeta ve devam eder; "Abi adamlar üniversitemizi parti genel merkezi yapmış diyorsun değil mi; bunlar nasıl olacak ki diyorsun" tam o arada gözyaşlarımı tutamam ve; "Abiciğim biz yanlış yapmadık ama neylersin……" deyip ellerimi iki yana açarken ikimiz de karşılıklı ağlamaya başlarız ve İbrahim ağlayarak konuşmaya devam eder;

"Olsun abi her şey Allah'ın elinde değil mi, O "ol" der "olur", hep anlatmıyor musun abi?"

BOĞAZIMDA SÖZLER DÜĞÜMLENİR

Boğazımda sözler düğümlenir ve ben de konuşamadan başımla adeta "amenna saddakna" dercesine onaylarım İbrahim'i….

Ağlamalarımız biraz sakinleşir gibi olur ve ümit vermeye başlarım ben de İbrahim'e;

"Hiç endişen olmasın be kardeşim, hepsi olacak Allah'ın izni ile. Amerika'da, Avrupa'da ihtisaslarını, doktoralarını tamamlayan gençlerimiz de gelecek ve o bayrağı devam ettirecekler Evelallah…"

Projelerimizi anlatmaya devam ederiz

birbirimize, bilgisayardan yeni Şifa Üniversitesi Kampüsü'nün projelerini açar ve konuşuruz,

"Abi bu senin 7 dönüm çatı bahçesi projesi süper…. Çocukların, şehrin göbeğinde 7 dönüm parkı olacak…" Ben hemen sözü alırım; "Evet can kardeşim, hakikaten tam bir dinlenme yeri olacak herkese…" 7000 metrekare olan üniversitenin oturma alanının en son katını özel bir teknoloji ile çatı bahçesi yapacağız… Hem fiziki mekana ihtiyacımızı çözeceğiz hem de yeşil üniversite olacağız.

GULYABANİLER, DIŞARDA GÖRÜŞÜMÜZ İMKANSIZ

Saatler bu şekilde projeleri konuşarak devam eder, bazen hatıralardan bazen de yaşadıklarımızdan konuşuruz. Derken namaz vakti yaklaşır, bütün projeleri bir sepete koyar ve namaza yöneliriz, adeta namazdan sonraki duamızda "Allah'ım bunların hepsini talebelerimize ver." deriz. İbrahim, gitmeye yakın benim hüznümü de hissederek hüzünlenir, "Abi yine gelirim üzülme" der….

Adeta yalnızlığı içimde bir kor gibi hissederek kardeşimin arkasından bakar içimden bir iç çekerek bir daha ne zaman görüşürüz derim.

Günler geçer görüşmemiz imkansızlaşır, çünkü dışarda gulyabaniler vardır, kolayca dışarı çıkamayız. Ve benim için artık memleketi terk etmek gerekliliği olur, İbrahim'e söyleyemem bir türlü. Türlü zorluklardan sonra ülkemi hicranla terkederim ve buralardan İbrahim'i ararım.

"Abi çok sevindim, süper olmuş" der….

Maalesef ülkemizi kara bulutların kapladığı, her gün cadı avlarının olduğu, hapishanelerde onlarca kişinin öldüğü, Meriç'te, Ege'de kardeşlerimizin boğularak Rabbine yürüdüğü zalim bir firavun döneminden, İbrahim kardeşim de nasibini almıştı.

HAK TANIMAZLAR, İŞKENCENİN HER TÜRLÜSÜNÜ UYGULADI

Hak hukuk tanımaz bir rejim, masumlara yönelik, genç yaşlı, kadın çocuk demeden, işkencenin her türlüsünü uyguladığından, genel sekreterimiz de, uzun süre gaybubet yaşamak zorunda kaldı. Buralarda biz zorlukla da olsa aşı oluruz ama neylersin ki İbrahim Türkiye'de aşı olamaz. Maalesef korona hastalığına yakalanır. Kendisi istemese de eşi; "ne olursa olsun hastaneye gidiyoruz" der. Hastaneye giderler, hemen yoğun bakıma alınır ama artık o naif bünyesi dayanamaz ve ebedi aleme göç eder, arkasında onlarca proje, eşi, çocukları, hatıraları ve nüktedanlığı ile…. Can Kardeşim oradan buraları görüyorsundur eminim. Allah sana güzellikler nasip etsin…

Ben Harbiye'yi seçtim, 'Orhan baba' ise öğretmenliği

YAZI **Burhan Kürücü**
Kardeşi, Yüzbaşı

Anadolu'nun güzel bir köyünde beş kardeş olarak şu dünyayı selamladık. Babam rahmetliyi çocuk yasta kaybetmiştik. Baba sevgisi ve şefkati anamdan bize geçmiş. Bu nedenle babasız büyümenin ve babasızlığın oluşturduğu boşluk hep vardı.

Bu boşluktan olsa gerek, rahmetli biraderim Orhan'la, birbirimize "Baba" diye hitap ederdik. Güzelim Anadolu'nun yoksul bir köyünde, mutlu bir ailenin fertleri olarak, kıt imkânlarla ve köyün dar hasat gelirleriyle anam bizi okuttu.

Daha ilkokul yıllarında yollarımız ayrılmıştı.

Eğitim hayatimiz yatılı okullarda geçti.

Çaresizlik ve zorlu hayatin gerçek yüzü ile daha ilkokul yıllarında tanışmıştık.

Ya hasat mevsimindeki yaz tatillerinde ya da bayram tatillerinde anamın sıcak sinesinde, mütevazı sofralarında buluşabiliyorduk.

Dertleşip hem dem oluyorduk.

Kardeşim 'Orhan Baba'nın üniversiteye giriş puanı birçok tip fakültesi ve mühendisliklere gitmesine yetiyordu. Ama o, öğretmenliği seçmişti. ODTÜ'yü bitirmiş, öğretmen olmuştu.

Ben ise harbiye yolunu seçmiştim.

Asker ocağında adaletin temsilcisi, mağdurların sesi olacaktım. Jandarma Genel Komutanlığında Subay olarak görev aldım.

Orhan baba TÜBİTAK'tan görev teklifi almasına rağmen, eğitim gönüllüsü olarak öğretmenliğe baş koydu. İlk tayin yeri, Endonezya'ya gitti. Ben ise Harbiyeli bir subay olarak, ilk maaşımı Orhan'a yol ve bilet masrafı olarak verecektim.

ODT mezunu ve gönüllü olarak seçip gittiği ülkede düzenli bir maaşı, konforlu hayatı yoktu, ama çok mutluydu.

Yıllar yılı bizler artık o sıcak sobanın etrafında ve annemin sımsıcak kanatlarının altında buluşamaz olmuştuk. Çünkü Orhan, Endonezya'dan Okyanus aşmış Avustralya'ya gitmişti.

Değerli eşi Nesrin tedavisi için (bir çocuk edinme) Kıta Ülkesini seçmişlerdi.

Dualarla kapı zorlanmış Mevla da Ihsan Alperen'i onlara bahşetmişti. Ama bu sevinç, yine Huda'nın takdiridir ki çok uzun sürmedi. Yıllar sonra Orhan amansız bir hastalığın pençesine düştü. Kaderin cilvesine bakin ki Alperen de babası gibi babasız büyüyecekti.

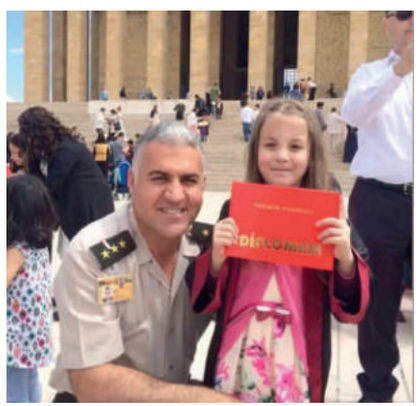

BİZ AVUSTRALYA'DAYKEN PLANLI DARBE'NİN SENARYOSU YAZILIYORDU

Biz Avustralya'dayken, Türkiye'de 15 Temmuz Planlı Darbe senaryosu yazılıyordu. Olaylar sonrası, rahmetli Orhan biraderimden izin isteyerek ailecek ülkeye dönüş kararı aldık.

Vardığımızda sürprizler karşıladı bizi.

Görev yerim Jandarma Genel Komutanlığının Beştepe binası koridorlarında polis ve savcı sorgusuz bir şekilde rütbeli meslektaşlarımı derdest ediyordu. Üst kısımları çıplak, "terörist" muamelesiyle gözaltlarına alınıyor, işkenceler yapılıyordu. Bu durum benim ve birçok arkadaşımın yüreğini incitiyordu. Bizim, yıllar yılı kimselere bir zararımız dokunmamıştı. Aksine devletin kalem kâğıdını kullanırken bile itinalıydık. Görevi layıkıyla yapma, bir karıncayı dahi incitmeme terbiyesini baba ocağında almıştık.

Karanlık kurgu sonrası, ülkenin baha biçilmez insan kaynağı, daha önce hazırlanan listeler ve KHK'larla heder ediliyordu.

Eşimle beraber, meslek hayatımız boyunca Anadolu'nun en garip-ücra köselerinde çalışmış, muhtaç insanımıza gönlümüzü açmış, yardımlarına koşmuştuk.

Ben bir asker, eşim bir öğretmen olarak güzel hatıralar bırakmıştık, yolumuzun düştüğü her yere. Biz kaotik bir ortamda, Orhan da Avusturalya'da tedavisine devam ediyordu.

Yaşanan mezalimdendir ki Orhan'ın tedavisi istendik şekilde gitmiyordu. Amansız hastalık kardeşimi esir almıştı. Bu sebeple, acilen Avustralya'ya dönmem gerekiyordu. Avustralya'ya dönüş zordu, ama döndük. Orhan'ı yürüyemez konuşamaz bulduk.

Bir cuma sabahı, helallik için iki arkadaşını bekledi. Geldiler, helallik aldı, ruhunu Rahman'a teslim etti. Onu bu özgür topraklarda, Melbourne'nin Fawkner Müslüman Mezarlığında ebede uğurladık. Eşimle, başta İhsan Alperen olmak üzere bu sürecin tüm gönlü kırıkları ve yetimlerinin yanında olmaya ahdimiz var.

Avustralya'ya dönüşün akabinde, hakkımda açılan saçma sapan bir davayla müebbetle yargılanır olmuştum. Birlikte vermiş olduğumuz kararın yerinde olduğunu, rahmetlinin bizi bu durumu görerek adeta çağırdığına inancımız tam. Eski görevlerimize kavuşur muyuz?

Bilmem; ama muhacir olarak, kardeşim 'Orhan Baba'nın mezarının olduğu Melbourne'dayız, artık Avustralyalıyız.

Gasp edilen haklara gelince, bir gün kavuşuruz bilaşüphe. Hesap burada değilse, kalır Büyük Mahkemeye...

Orhan Kürücü

Doğum tarihi:
03.02.1975

Vefat tarihi:
14.07.2017

Mesleği
Öğretmen

Vefat nedeni:
Sürgünde Vefat

Yasin Karaman

Doğum Tarihi:
01.01. 1991

Vefat Tarihi:
24 Aralık 2018

Vefat Nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
Öğretmen

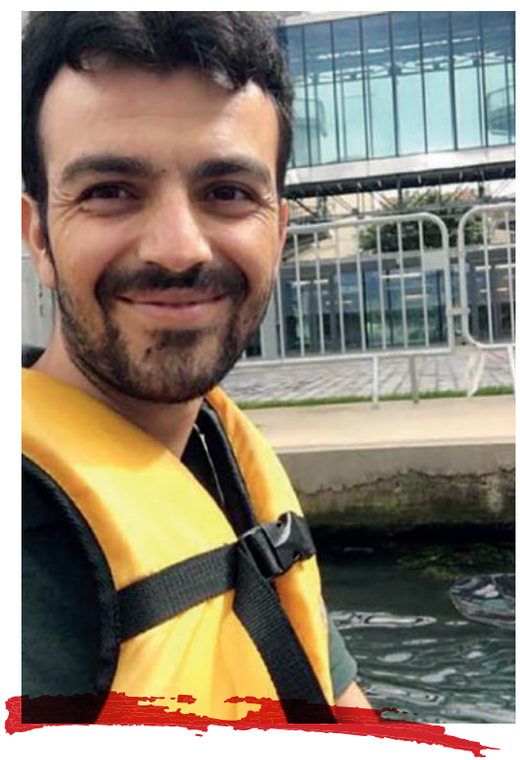

Ahmet Kaya ile aynı topraklarda…

Yasin Öğretmen eşine: Dirimizi istemeyenler ölümüzü ne yapsın'

YAZI **Eyüp Ensar Seven**
Tarihçi

Mali'de görev yapıyordu. Okulu haramiler tarafından gasp edilince çareyi Fransa'ya sığınmakta buldu… Burada yakalandığı amansız hastalığa vücudu daha fazla dayanamadı, yenik düştü ve yüzlerce masum gibi o da Hakk'a yürüdü…

Muhacir öğretmen Yasin Karaman'ın ve aziz şehitlerin hatırasına saygıyla…

Erzincan'a söyleşiler içim gittiğim zaman tanışmıştım Yasin'le. O zamanlar üniversiteli olup kendisinden daha genç üniversitelilere rehberlik yapıyordu. Anılarımda hoş izler bırakan bir sosyal, din, tarih sohbeti yapmıştık…

Sonra aradan yıllar geçti. Ben Fransa'ya geldikten bir yıl sonra Yasin de bu ülkeye gelmişti. Ben ilk anda çıkartamadım ama o kendini ve Erzincan hatıramı canlandırarak tanıttı kendini. Yasin üniversiteyi bitirdikten sonra Senegal'e, oradan Gine'ye daha sonra da Mali'ye öğretmen olarak hicret etmiş.

Ama her yerde olduğu gibi kem ve haset nazarlar, sonunda bulunduğu ülkeye de baskılar yapmaya başladılar. Sermayesi hamaset olanlar yeni bir medeniyet inşa etmek uğruna ömürlerini feda edenlerin bin bir zahmet ve fedakarlıkla açtıkları okulları kapatmaları veya kendilerine devretmeleri karşılığında fakir ülkeye rüşvet teklif ettiler. Bu rüşvetin içerisinde İstanbul belediyesinin eskimiş 50 otobüsü de vardı.

FRANSIZ MEMURUN MÜLAKATTAKİ GÜLME KRİZİ

Yasin Fransız yetkililerle oturum mevzuları için yaptığı mülakatta memur onun hikayesini dinledikten sonra, "Nasıl oluyor da 20 yılı aşkındır bulunduğunuz ülkenin en iyi okulu haline gelip, en üst düzey devlet adamlarının çocukları okuduğu bu kurumu 50 otobüs karşılığı kapatırlar? Nasıl bir vefasızlık bu?' diye sorunca,

Yasin de Fransız'a, "Hadi sıfır model otobüsler olsa yine anlayacağız da bir de ikinci el arabalara bizleri satmazlar mı… İşte o bize fena dokundu" der. Fransız memur bu cevap karşılığı uzun uzun gülme krizine tutuluyor.

Onun gibi iyilik ve tevazu timsali dostların içtenlikleri Batılı insanları çok etkiliyor.

Yasin, Avrupa'ya geldikten kısa süre sonra kolon kanserine yakalandığını öğrenir. Paris'te hemen tedaviye başlanır.

EVLERE KÖY YUMURTASI SATMAYA BAŞLADI

Kemoterapi almasına rağmen genç öğretmen eşi ve bebeğinin geçimi için evlere köy yumurtası ve çiftlik sütü satıyordu. Bu vesileyle kendisiyle az da olsa sık görüşme imkanı buluyordum.

"Senin gezi ve yorum, her paylaşımını ilk okuyanım" diye beni motive ederdi. Daha sonra Fransa'nın Akdeniz şehirlerinden olan Marsilya'ya geçtiler.

Orada da hasta haline rağmen her zamanki pozitif haliyle kalpleri buruk arkadaşlara can oluyor. Zaman ilerledikçe kanserin artık Yasin'i Allah'a kavuşturacak bir vesileye dönüştüğü anlaşılmıştı. Bir müddet hastanede yattıktan sonra yapılacak çok bir şey kalmadığından doktorların izniyle evine geçirmişlerdi onu.

Türkiye'den annesi ve ağabeyi geliyorlar. Vefata kadar olan süreçte bir kere gözlerini açıyor ve annesiyle abisiyle helalleşiyor. Hatta görüntülü telefonla babası ile de dramatik bir vedalaşma yaşıyor. Kız kardeşi ve yeğeni ile de görüştükten sonra tekrar uykuya dalıyor.

Mevlit kandili akşamı Marsilya civarındaki gönülden dostları evinde toplanıyorlar.

O mübarek gece sürekli dualar ve salavatlarla Yasin'in etrafına halelenmiş dostları gören anne o kadar çok duygulanıyor ki Yasin'in eşine olan vasiyetine razı oluyor.

ETRAFIMIZDA BÖYLE BİR DOSTLUK KALMADI

Yasin hanımına, 'Dirimizi istemeyenler ölümüzü ne yapsın' demiş… Türkçeyi zor konuşan Kürt Anne, oğlunun etrafındaki yoğun ilgi ve alakayı görünce; "Vefa buradaymış, Bizim etrafımızda böyle bir dostluk kalmadı. Artık siz neye karar verdiyseniz ben razıyım" diyor. Fransa'da böylece defni söz konusu oluyor. Ve saatler 22.00'yi gösterdiğinde Yasin gıpta edilecek bir vefatla, dualarla inleyen bir odada, temiz tuttuğu ruhunu Rahman'a teslim ediyor.

O sevimli simaya sahip çocukların, rüşd çağına ermesiyle birlikte kaybettiği saf ve şirinliği Yasin'de görürdüm. Tıpkı kendisini yetiştiren atmosferdeki nice dostlar gibi. Allah rahmet eylesin Yasin, Rabbim şimdilik ayrıldığın küçük yavrunla cennetlerde buluşmayı nasip etsin. İnanıyorum ki ismini aldığın surede geçtiği üzere Rabbim'in cennetlerini görecek olduğunda, sana bugün terörist diyenler için "Keşke onlar da görselerdi Rabbim'in ihsanlarını" diyeceğini.

Nurefşan Ketenci

Doğum tarihi:
13.04.2005

Vefat tarihi:
25 07.2021

Vefat sebebi:

Hastalık, sürgünde vefat

Sürgünde, sonsuzlukta bir cennet kuşu: Nurefşan!

YAZI **M.Nedim Hazar**
Aile dostu

Tıp, çare bulamamış ama ismini bulmuş ne yazık ki! Kedi miyavlaması sendromu, Kedi çığlığı sendromu veya tıptaki isimleriyle Cri du Chat sendromu ya da Cri-du-Chat sendromu (5p delesyon sendromu, 5p minus veya Lejeune sendromu olarak da isimlendirilir), 5. kromozomun bir parçasının kaybıyla ilişkili nadir bulunan bir genetik düzensizlik durumuna deniyor.

50 BİNDE BİR GÖRÜNEN BİR RAHATSIZLIK

İlk belirtisinden dolayı bu ismi vermiş olmaları da şaşırtıcı değil. Bebek doğduktan hemen sonra ağlaması kedi mırıltısı gibiyse, çocuk maalesef bu hastalığa düçar oluyor.

50 binde bir görülen bir rahatsızlık bu.

Nurefşan dünyaya geldiğinde bu hastalığı ilk kez duyuyor anne babası.

Gözleri de görmeyecek denilerek oldukça karamsar olmalarına sebebiyet veriyor doktorlar.

O sebeple gördüğünü anladıkları gün, bayram ediyorlar adeta. Ve hemşire uyarıyor: "Çok zor ve meşakkatli bir yol bekliyor sizi!"

Gerçekten de öyle.

Ahiret inancı ve vicdanı olmayan için dünyayı zindana çevirecek bir hadise Kedi Miyavlaması Sendromu.

Nurefşan'ın anne ve babası ise meseleye bambaşka bir açıdan bakabilecek derinlikte bir itikada sahipler. Onlar için Nurefşan cennetten bir hediye, bir cennet kuşu… Asla ağır gelmiyor ona bakmak, onunla ilgilenmek.

NUREFŞAN'DAN ÇIKARDILAR NEFRETLERİNİ

Nurefşan'ın çocuk kalbi, henüz 16 yaşında olmasına rağmen 90 yaşındaki bir insanınki kadar yorgundu…

Bu kadar ağır bir sıkıntı yetmezmiş gibi zalimler hayatı daha da zorlaştırdı Ketenci ailesi için.

Ebeveynini işinden attılar, hapse atmak istediler, yetmedi Nurefşan'dan çıkardılar nefretlerini. Minik, engelli kızı on yaşındayken okuduğu özel okuldan atabilecek kadar gaddarlaştılar.

Zor olan hayatını daha dar zor ettiler küçük kızın. Anne babasıyla Almanya'ya iltica etti Nurefşan…

Yine zorlu dönemler, zor zamanlar…

CİĞERLERİ TIKANDIKÇA ANNE VE BABA NEFES ALAMIYORDU

Hayat tam yoluna girecekken sağlık sorunları artık kontrol edilemez duruma geldi.

Nefes almakta zorlanıyordu cennet meleği. Ciğerleri tıkandıkça anne babası nefes alamıyordu. Ve sonunda yüce yaratan "bu kadar ıstırap ve imtihan yeterlidir" deyip yanına çağırdı minik kuşu.

Ruhunu Rahman olana teslim etti.

Bu dünyadan bir Nurefşan geçti.

Olanca kirine, pisliğine, malayaniyatına karşı, tertemiz, masum ve günahsız…

Şimdi cennetin kapıya yakın bahçesinde, anne babasını bekliyor artık!

Mekanın cennet olsun Nurefşan!

Artık bir Tuyurun/Hudrun'sun…